

သတ္တပ္ပန် စာပေ

အချစ်ဟာသ လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျင်စေ့®

ပုံပြောကောင်းတဲ့မော်သရာ

Design Love

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - (၁၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ) အမှတ် (၆၃)၊ သြဘာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။
- အတွင်းနှင့် မျက်နှာပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂) သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး (က+ခ) လှံကွက် တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပုံနှိပ်ပေးသူ - Lလင်း
- ကွန်ပျူတာ - အောင်ကျော်ကျော် (ခရီးသည်)
- ဖြန့်ချိရေး - တူးတူး (သစ္စာမွန်)
- အတွင်းဖလင် - ကိုအောင်ကျော်
- စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

၀၉၅-၈၃

သျှင်ဇော်
ပုံပြောကောင်းတဲ့ မှော်ဆရာ/သျှင်ဇော်
ရန်ကုန် သိန်းမင်းစာပေ၊ ၂၀၁၃။
၂၃၆-စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။

(၁) ပုံပြောကောင်းတဲ့ မှော်ဆရာ

အနီး ◀ ▶

အခန်းထဲရောက်တော့ လူတွေက ပြည့်ကျပ်နေပြီဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာမကလည်း ပက်တန်တွေတစ်ခုပြီး တစ်ခုပြီးသင်လို့... .

“ကျော်ခိုင်ရေး.. . ဟိုဘက်ကို နည်းနည်းလောက် တိုးပါဦးဟ”

ပြောလည်း ပြော၊ မျက်စိလည်း မိုက်ပြလို့... .

ဒါကို ကျော်ခိုင်ကလည်း အထာကနပ်ပြီးသား။

“ဒီနေရာက ကျပ်နေပြီကွ.. . ရှေ့တန်းမှာ နည်းနည်းလေးတိုးပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်ပါလား”

ဒီလိုစကားသံကို လိုချင်တဲ့အဖြေပဲလေ.. . ပြောစရာ မလိုလောက်အောင်ကို တစ်ဖွဲ့လုံးက အထာနပ်ပြီးသား။

အဲဒါနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့တန်းကို နည်းနည်းလောက် နေရာလေး ပေးချင်အောင် ပြောရတော့တာပါပဲ

“ဟေ့.. . နေရာလေး နည်းနည်းလောက်ပေးပါဦး”

ဆိုတော့ ကောင်မလေးတွေအဖွဲ့က အင်တင်တင်..

“ကူရှင်ကိုတော့ စောစောမလာဘဲနဲ့”

“အေးပါဟာ.. နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွားလို့ပါ
ဟာ.. နင်တို့ကလည်း အရမ်းပဲ” ပြောတော့..

မဖယ်ချင် ဖယ်ချင်နဲ့ နေရာလေး ရွှေပေးနေတယ်။

ဒီလို မိန်းကလေးတွေနဲ့ တစ်ခုတည်း ထိုင်ရပြီဆိုကတည်းက
စံကြီးရဲ့ မျက်နှာက ပြုံးလို့..

ဆရာမကလည်း ဂြိုက်ဘုတ်ပေါ်မှာ စာရေးနေရင်းနဲ့
စံကြီးကိုလှည့်ကြည့်ပြီး.. ပြုံးပြလိုက်သေးတယ်။

“စံကြီးရယ်.. နင့်နှာခေါင်းအကြောင်း သိပါတယ်”
ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ပေါ့..

ကျော်ခိုင်တို့ထိုင်တဲ့ အတန်းမှာလည်း ဘော်ဒါတွေ
က ပြည့်လို့.. ကျော်ခိုင်၊ မီလာ၊ မင်းဇော် အားလုံးကတော့
လူစုံတက်စုံပဲ..

ဝင်ထိုင်လိုက်ရင် ရရဲ့သားနဲ့ ရှေ့ကကောင်မလေးတွေ
အတန်းမှာ မရမကကို အနုနည်းနဲ့ ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့.. စံကြီး။

ဒီလိုအခြေအနေတွေကလည်း ဒီအင်္ဂလိပ်စာကူရှင်
မှာ ဖြစ်နေကျ။ ကူရှင်ချိန်တွေဆိုရင် တစ်နေ့သင်္ဂြိုဟ် မရိုး
ရအောင်အစီအစဉ်က ဆွဲပြီးသား.. အဲဒီ ကျော်ခိုင်တို့ထိုင်တဲ့
အတန်းကိုလည်း ယောက်ျားလေးတစ်ဖွဲ့လုံးက နာမည်ပေး
ထားကြတယ်..

မိန်းကလေးအတန်းတွေပြီးရင် ပထမဆုံး ယောက်ျား
လေးတန်းဆိုတော့ အူရီးတန်းပေါ့.. မသိရင်တော့ ဂျပန်နာ
မည်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့..

တကယ်တော့.. အီးရှုတဲ့အတန်းလို့ ပြောတာ။ ဒီ
နာမည်ကိုလည်း စံကြီးတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကပဲ ပေးထားကြတာ။
ဒါမှ ကျန်တဲ့ကောင်တွေ မထိုင်ရဲအောင်လို့..

ကူရှင်တစ်ချိန်လုံး ကူရှင်ချိန်တိုင်း ဒီနေရာကိုပုတ်
ပြတ် ကန်ထရိုက် အပိုင်ကို ဆွဲထားပြီးသား.. ဒီအူရီးတန်းရဲ့
အရသာကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသိ။ ထိုင်ဘူးတဲ့သူတွေပဲ အရ
သာသိကြသပေါ့..

ရှေ့တန်းက လာထိုင်ဖြစ်ကြတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို
နောက်တန်းကနေပြီး ဘာဘာညာညာ မထိခလုတ်ထိခလုတ်
စလိုက်ရတာကိုက.. ဘာနဲ့မှလဲလို့မရတဲ့ ဖီး(လ်)တစ်ခု။

ရှေ့တန်းမှာ လာထိုင်ဖြစ်ကြတဲ့ ကောင်မလေးတွေက
လည်း အနေကြာတော့ ရင်းနှီးမှုတွေကြောင့် ထင်ပါရဲ့..
နောက်က အူရီးတန်း ဘယ်လောက်ပဲလက်ကမြင်းကမြင်း
မသိဟန်ပြုလို့..

ရှေ့တန်းမှာကလည်း ပင်တိုင်ထိုင်နေတာက..
မီးမီး၊ စိန်မျောက်မျောက်၊ တူးတူးဆိုတဲ့ကောင်မလေးသုံး
ယောက်.. သူတို့သုံးယောက်က ခပ်နန့်နန့်။

စံကြီးကလည်း အနားကနေပြီး သနပ်ခါး၊ မိတ်ကပ်၊

ရေမွှေးနံ့လေးတွေကို ခိုးယူနေပါရဲ့ . . . အူရီးတန်းက ကျော်ခိုင်
ဘို့အဖွဲ့ကလည်း ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ လက်ဆော့ခြေဆော့နဲ့။

“ကန်တင်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်ကြတော့ . . .
လူစုံတက်စုံ . . .

“ကျော်ခိုင် . . . အခြေအနေဘာထူးလေးလဲ . . .”

“ဘာမှတော့ မထူးသေးဘူး . . . စံကြီးရဲ့ ဒါပေမယ့်
တီချယ်အနားကိုသွားပြီး ငါ့အကြောင်းတွေ မေးနေတယ်လို့
ပြောတယ်ကွ . . .”

“အဲဒီကောင်မလေးက ဆိုးတော့ မဆိုးဘူးနော် . . .
ကျော်ခိုင် . . . မင်းလက်မလွတ်စေနဲ့ ဇယားကို တစ်ခါတည်း
အပြီးဆွဲ . . . မင်းအနေအထားနဲ့ ကြည့်လောက်ပါတယ်ကွာ”
ဒီစကားသံဆုံးတော့ . . . ကျော်ခိုင် မျက်နှာကြီးက
ပြုံးလို့ . . .

“ဒါနဲ့ မိလာ . . . မင်းကရော၊ ဘာစုံစမ်းလို့ ရသေးလဲ”

“ငါ စုံစမ်းကြည့်လို့ရတာကတော့ ကောင်မလေးက
လက်ပံတန်းကလို့ ပြောတယ်ကွ . . . အဲ . . . သူတို့မှာ ရွှေဆိုင်
တစ်ဆိုင်နဲ့ ကားနှစ်စီးရှိတယ်လို့လည်း ကြားတယ် . . . အေး
အဲဒီ လက်ပံတန်းမှာ . . . မေလဲ့ဆိုရင် စတားပဲတဲ့”

“ခိုက်သွားပြီကွာ . . . အရမ်းအရမ်းကို ကြေသွားပြီ”

ထပြောလိုက်တာက မင်းဇော် . . .

ကောင်မလေးမှာ ပိုက်ဆံသာ ရှိလို့ကတော့ ချစ်ပြီ
ကြိုက်ပြီပဲ . . . ကျော်ခိုင် ကြိုက်ပြီဆိုရင် အနားကမထိခလုတ်
ထိခလုတ် ကြပ်ပြီးသား . . .

တကယ်တော့လည်း မေလဲ့ကို မင်းဇော်ကလည်း
မကြိုက်ရှာပါဘူး . . . အဲ ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ဖွဲ့လုံးက လှရင်ကြိုက်
ပြီးသားကိုး . . .

ကူရှင်ကပြန်လာကြတော့ ညခုနှစ်နာရီကျော်ကျော်
လောက်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးက မရှိ။
ထုံးစံအတိုင်း ဘီယာဆိုင်သို့ချီတက်သွားကြပြန်တယ် . . .
ဘီယာဆိုင်သို့ရောက်တော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ဒကာတော်
ရေမြေ့ရှင်က . . . ကျော်ခိုင်။

ဒီကောင်က ပွဲရုံမှာစာရေးဆိုတော့ တောသူတောင်
သားတွေလာရောင်းတဲ့ ပဲ၊ နှမ်းတွေကို ကတ္တားနဲ့ အလေးချိန်
ခိုးပြီးသား . . . ရလာတဲ့ အလေးချိန်ကို ဆိုင်မှာ ပြန်သွင်းဆို
တော့ ဝင်ငွေကမဆိုးဘူးပေါ့။ တချို့နေ့ဆိုရင် လေးပုလင်း၊
ငါးပုလင်းလောက်ကို ဝင်ငွေရှိတဲ့ကောင် . . . မဝင်ဘူးဆိုတဲ့နေ့
တောင် တစ်ပုလင်း နှစ်ပုလင်းတော့ ဝင်ပြီးသား။ နေ့တိုင်းနီး
ပါးမဟုတ်ပေမယ့် ဒီလေးငါးယောက်ကို အမြဲလိုလို ဘီယာ

တိုက်တဲ့ ကုသိုလ်ကိုက တော်တော်လေးကြီးနေပြီဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဒီဆိုင်လေးက ထိုင်နေကျဆိုင်ဆိုတော့ လိုအပ်ရင်လိုအပ်သလို အကြွေးကလည်းရတာကိုး.. ဒီကြားထဲ ဆိုင်က အမြည်းချေးကြီးတယ်ထင်ရင် ဆိုင်မျက်စောင်းထိုးက နန္ဒာလှိုင်ဆီက ရေမုန့်ဝယ်လို့ရသေးတယ်..

နန္ဒာလှိုင်ကလည်း အကြွေးပေးဖို့ ဝန်မလေးရှာဘူးလေ.. ကိုယ်တွေအဖွဲ့ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးတွေ လို့လည်း သိထားတာကိုး။

အဲဒီ.. ရေမုန့်သည်ကုလားမကလည်း ရုပ်ကလွဲပြီး ကျန်တာအားလုံး နန္ဒာလှိုင်နဲ့ တစ်ပုံစံတည်း.. မည်းလိုက်သမှ ချာတူးလန်လို့ ကုလားမည်းမစစ်စစ်ကြီး။ ရှေ့မှာတော့ နန္ဒာလှိုင်လို့ မခေါ်ရဲဘူး.. ဒီရုပ်ဒီရည်ကို နန္ဒာလှိုင်လို့သွား ခေါ်ရင် ရွဲ့ခေါ်မှန်းဟန်းသိမှာကိုး။ ကွယ်ရာမှာသာ လက် သိပ်ထိုး ခေါ်ကြတဲ့နာမည်..

ရှေ့မှာတော့ ညီမလေး၊ ညီမလေးနဲ့ ကြုံရင် ကြုံတဲ့ ကောင်က အကြွေးယူကြတာကိုး.. ဒါပေမယ့် ဒီကုလား မည်းမကလည်း အကြွေးဘယ်လောက်ယူယူ ဘယ်တော့မှ တောင်းတယ်လို့ကို မရှိဘူး.. တကယ့်ကို အံ့ဩစရာ ရေမုန့် သာရောင်းတာ.. အိမ်မှာဘယ်လောက်ချမ်းသာ သလဲလို့ မသိနိုင် ဘူးကိုး.. ဒီလိုနဲ့ မူးမူးလာပြီဆိုရင် အဲဒီကုလားမကို ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ရိသဲသဲဝိုင်းပြောလိုက်ကြသေးတယ်။

ဒီတော့လည်း သူ့မျက်နှာက ပြုံးလို့ရွှင်လို့.. ရင်ဘတ် ထဲဝင်ကြည့်ရင် ရင်တွေများ တဖုံးဖုံးခနဲနေမလား မသိ..။ ဩ.. တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးတွေ ဆိုတော့လည်း အထင်ကြီးရှာမပေါ့..

အကြွေးအများဆုံးနဲ့ တငွတ်ငွတ်ယူတဲ့ကောင်က.. မိလာ.. သူကလည်း ကုလားပဲ။ လူမျိုးချင်းတူလို့ပဲလား ခဏ ခဏအကြွေးရလို့ အားပေးတာပဲလားတော့ မသိဘူး.. ယူ လိုက်ရင် လေးငါးရာဖိုး၊ ဘယ်တော့မှလည်း ပြန်မဆပ်တဲ့ ကောင်..

ဒီကြားထဲ.. ရေမုန့်ယူရင်း မူးမူးနဲ့လက်ဖျားလေးတွေ ကို မထိတထိနဲ့ မတော်တဆလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ကိုင်လိုက် သေးတယ်.. ဒီတော့ ကုလားမက ဖီး(လ်)တွေတက်လို့..။

သူ့ဘက်က ကြည့်တော့လည်း ဒီအဖွဲ့ထဲက ဘယ်သူ နဲ့ရရ မဆိုးဘူးပေါ့.. ကိုယ်တွေဘက်ကသာ မစဉ်းစားမိတာ။ ဒီကုလားမည်းမကလည်း အသေအချာကို ရေမုန့်ကြွေးပြီး ချိန်နေတော့တာပဲ.. တစ်နေ့တော့ မိလာ ကျူရှင်မတက်ဖြစ် ဘူး။ ကိုယ်တွေအဖွဲ့ကလည်း ကျူရှင်အဆင်းဘီယာဆိုင်ကို သွား နေကျဆိုပေမယ့် အဲဒီနေ့က မိုးဖွဲဖွဲရွာတော့ မသွားဖြစ် ကြတော့ဘူး.. လူစုခွဲပြီး ကိုယ့်အိမ်ကို ကိုယ်ပြန်ကြတာပေါ့။

ထင်တော့ ထင်မိသား.. ဘီယာဆိုင်မှာဟိုကောင် မိလာတော့ အချောင်တွယ်ဖို့စောင့်နေမယ်ဆိုတာ၊ ထင်တဲ့

အတိုင်းပဲ ငတ်ကလည်း ဘီယာဆိုင်မှာ ခန့်ခန့်ကြီးနဲ့စောင့်လို့ အကြွေးတောင် နှစ်လုံးသုံးလုံးလောက် ယူသောက်ထားပြီး သား မိုးကလည်းရွာတော့ ငတ်သားက ဘီယာလေးအကြွေး သောက် ရေမုန့်လေး အကြွေးသွားယူလိုက်နဲ့ပေါ့။

တစ်ယောက်မှ မလာရင်လည်း အကြွေးထားပြီးအိမ် ပြန်မယ်ပေါ့။အဲ ရေမုန့်ဝယ်တော့ ဇာတ်လမ်းက စတော့တာပဲ”

“အစ်ကို မိလာ. . ဘယ်နှစ်ခုယူမှာလဲ”

“နှစ်ခုပဲပေးပါ ညီမလေး. . ဟိုကောင်တွေမလာရင် တော့ ဒါစားပြီးပြန်အိပ်တော့မယ်”

“ဟို. . ဟိုလေ. . အစ်ကိုမိလာကို ပြောစရာရှိလို့”

မိလာကလည်း အကြွေးယူထားတဲ့ကောင်ဆိုတော့ မျက်နှာက မချိုမချင်နဲ့. . .

“ပြောလေ. . ညီမလေး၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

ငတ်သား စိတ်ထဲမှာက သူအိမ်ရင်ကိုယ်အိမ်မယ်ပေါ့။

ဒါပေမယ့် ကုလားမည်းမကပြောတော့ အိတာတစ်ခုမှ မပါ ဘူး. . အကြွေးတောင်းတာကြီးဖြစ်နေတယ်။

ဒါကလည်း ဒီကုလားမည်းမရဲ့ အကျင့်ကောင်းလေး ပဲ. . ရေမုန့်တွေကို ရုပ်ရည်သန့်ယောက်ျားချောချောလေးတွေ ဆိုရင် အကြွေးပေး၊ အရေအတွက်များလာပြီဆိုရင် အကြွေး တောင်း မပေးနိုင်ရင်. . တစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ်နှစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ် ရည်း စားဆိုပြီး တွဲလိုက်တော့တာပဲ. . ဒါကလည်း ဒီကုလားမည်း

မရဲ့ ခေတ်သစ်ဖော်မြူလာကိုး. . .

“ဟိုလေ. . ဒီနေ့က မိုးကရွာတော့ ရေမုန့်ကရောင်း မကောင်းဘူးလေ. . အဲဒါ အစ်ကိုမိလာ ယူထားတဲ့ ရေမုန့် အကြွေးလေးများ ရမလားလို့. . . .”

“ဟင်. . .”

နားထဲ. . ကြားလိုက်ရတဲ့ မိလာရဲ့နားထဲမှာတော့ မိုးကြိုးပစ်သံအတိုင်းပဲ၊ မျက်နှာကလည်း ထူပူလို့ တစ်ခါမှ. . အကြွေးတောင်းမယ်လို့လည်း ထင်မထားမိဘူးကိုး. . ပိုက်ဆံ မပြောနဲ့ အိတ်ကပ်တောင် ပါတဲ့ကောင်မဟုတ်. . ဝှက်တော့ ကျပြီပေါ့. . .

“ဟို. . ဟို. . အစ်ကိုဒီနေ့ ပါမလာဘူးညီမရဲ့ နောက် မှ ယူပါနော်”

“အံ့မယ်. . အစ်ကိုမိလာကလည်း နောက်နေ့လည်း ပါမှာမှ မဟုတ်တာ”

ဒီကုလားမည်းမ ပြောတော့လည်းအဟုတ်. . . တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာ ပေးတဲ့မုန့်ဖိုးနဲ့က ဘယ်လိုမှ မလောက်ငှ. . အပေါင်းအသင်းလေးကောင်းမှ အူစိုရတဲ့ဘဝ ကိုး. . ကုလားမည်းမကလည်း အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ကိုး ဒီ တော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးမိလာမှာ ခပ်ရှက်ရှက်ဖြစ် လို့ ဘေးကကြားရင် ရေမုန့်အကြွေးစားတဲ့ကောင်ဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း အထင်သေးမှာကိုး. . .

ဒီတော့ အသံခပ်တိုးတိုးလေးနဲ့ . . ဒီကုလားမည်းမကို
ချော့ရတာပေါ့. . .

“စိတ်ချပါ. . ညီမရယ်၊ အစ်ကို နောက်နေ့ဆက်ဆက်
ယူလာခဲ့ပါမယ်. . မယူလာရင်လေ ညီမကြိုက်သလိုလုပ်နော်
ကတိ. . ကတိပါ ညီမရယ်. . .”

စကားသံဆုံးတော့ ကုလားမည်းမ မျက်နှာကပြုံး
လိုက်တာ. . မည်းပြောင်လို့၊ အသားဖြူရင်တော့ ပြုံးလိုက်ရင်
ဝင်းနေမှာပေါ့. . ခုတော့ မျက်နှာက မည်းပြောင်ပြောင်ကြီး။

နောက်ဆုံးမှာတော့. . မီလာလည်း ဘီယာဆိုင်ကို
အကြွေးမှတ်၊ ကုလားမည်းမကို ကတိတွေပေးပြီး. . အိမ်ကို
သုတ်ခနဲလစ်ရတော့တာပေါ့။

နောက်တစ်နေ့ကျောင်းမှာတွေ့ကြတော့ ကျော်ခိုင်
ဆီက ပိုက်ဆံကိုချေးရတော့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်း
ကို လုံးဝကို ထည့်မပြောဘူး. . မပြောပေမယ့် ကိုယ်တွေ့တစ်
ဖွဲ့လုံးက သိပြီးသား. . မနက်ကတည်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာ ဘီယာဆိုင်က ဦးလေးကြီးနဲ့ တွေ့ပြီးသားကိုး. . .

ငတိမီလာက. . နောက်ကျနေတော့ မသိရှာဘူးပေါ့။
ကျော်ခိုင်ဆီက ပိုက်ဆံကိုတော့ မရမကကိုအတင်းချေးတော့
တာပါပဲ. . တစ်ဖွဲ့လုံးကလည်း တစ်ဦးနဲ့ငါစ်ဦး မီလာအလစ်

မှာ. . မျက်စိမှိတ်ပြလို့ မချေးနဲ့ဆိုတဲ့သဘော. . ။

ငတိကလည်း သေလုမော့ပါးချေးတာ. . .

“ကျော်ခိုင် လုပ်ပါကွာ၊ အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ပါ”

“မင်းက. . ဘာအရေးကြီးနေလို့လဲကွာ”

“ဟို. . ဟို လုပ်စရာရှိလို့ပါကွာ”

“ငါမှာလည်း သိပ်တော့မရှိဘူးကွာ၊ မင်းက ဘယ်
လောက်လိုနေလို့လဲ”

“အများကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ. . (၆၂၀၀/-)
တည်းပါ”

“မင်း. . ဘာလုပ်မလို့လဲ မီလာရာ၊ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြော
စမ်းကွာ”

စကားဆုံးတော့ မီလာက အင်တင်တင်. . ကျော်ခိုင်
ကလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး. . ကြတ်မေးလေး မေး
လိုက်တာကိုး. . .

“မပြောရင်. . မချေးဘူးနော် မီလာ”

“ဟာကွာ. . မင်းကလည်း အချင်းချင်းကြီးကို စွတ်
ကြတ်နေတာပဲ. . ရေမုန့်ကြွေးကွ ရေမုန့်ကြွေး”

“ငါ့ပိုက်ဆံက လကုန်မှအဆင်ပြေမှာကွာ. . လုပ်ပါ
ကျော်ခိုင်ရာ”

“ငါ့မှာလည်း တစ်ပုလင်းကျော်ကျော်ပဲ ရှိတယ်ကွာ၊
ညနေကျရင် တို့အဖွဲ့ဘီယာလေးဟဲမလို့. . မင်းကိုချေးလိုက်

ရင် ညနေကျူရှင်ကအပြန် ဘယ်ဟဲလို့ရတော့မလဲကွ”

“ဒီရေမုန့်ကြွေးကလည်း မင်းက ပရောပရီလေးလုပ် လိုက်ရင် ဟိုကုလားမည်းမက မတောင်းတော့ပါဘူးကွာ. . တစ်ဖွဲ့လုံးအကြွေးဝယ်နေတာ၊ မင်းကျမှ ရေမုန့်ကြွေးအ တောင်းခံရတယ်လို့ကွာ. . . ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ. . ဒါပေမယ့် မနက် ဖြန်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့မိလို့ပါ”

“ကတိတွေဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့. . မင်းဘီယာ မ သောက်ဘူးလား” မေးတော့. . ငတိသား မီလာက မျက် လွှာလေးချလို့. . နောက်ဆုံးတော့လည်း ဘီယာကို မလွန် ဆန်နိုင်ပဲကိုး. . ဒီတော့လည်း ပိုက်ဆံချေးတဲ့အစီအစဉ်ပျက် ပြီပေါ့။

ညနေရောက်လို့ ကျူရှင်အပြန် ခါတိုင်းလိုပဲ၊ ဘီယာ ဆိုင်ကို သွားကြပြန်တာပေါ့. . ဘီယာဆိုင်ရောက်တော့. . ထုံးစံအတိုင်းဟဲကြ ပြန်တာပေါ့၊ ဘီယာလေးက ဝမ်းခေါင်း ထဲဝင်လာပြီဆိုတော့လည်း အာပေါင်အာရင်းနဲ့ စကားကြီး စကားကျယ်လေးတွေကို ပြောမိပြန်ပါရောလား. . .

“ကျော်ခိုင်. . မင်းကို မေးစရာရှိတယ်”

“အေး. . မေးလေကွာ”

“အချစ်ကို မင်းဘယ်လိုနားလည်လဲ. . . ”

“အယ်. . . ”

“အဲဒါတော့ သိဘူးကွ၊ ငါက စော်တစ်ဧွေမှ မထား ဘူးတာ”

“မီလာ. . . မင်းရော”

“ငါလည်း ဘာထူးလဲ. . ကြိုက်မယ့်သူမှ မရှိတာ”

“နေပါဦး. . ငါတို့နှစ်ယောက်သာ မင်းကမေးနေတာ မင်းကရော. . ဘယ်လိုနားလည်ထားလို့လဲ စံကြီးရာ”

“ငါက အများကြီးတော့ နားမလည်ပါဘူးကွာ. . ဒါပေမယ့် နည်းနည်းလေးတော့ သိတယ်ကွ”

“ကဲ. . ဒီလိုဆိုလည်း ရှင်းစမ်းပါဦးကွာ”

ကျော်ခိုင်မှ ပင့်၍မေးလိုက်ပြန်သည်။ မျက်လုံးတစ် ဖက်ကိုလည်း မှိတ်၍ပြလိုက်သေးတယ်. . စံကြီးကလည်း သဘောပေါက်ပြီးသား. . . ။

“ဒီလိုကွ. . အချစ်မှာ အရောင်အသွေးမရှိဘူးကွ၊ ပြီး တော့ အိုခြင်း၊ ပျိုခြင်း၊ ဟောင်းနွမ်းခြင်း၊ သစ်လွင်ခြင်းလည်း လုံးဝ မရှိဘူးကွ”

“မင်းကရော. . ဘယ်လိုသဘောရသလဲ. . မီလာ”

ဆိုတော့. . ငတိသားကလည်း ခေါင်းတွေစွတ်ညိတ်လို့ပေါ့။

“ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ လူမျိုးတူခြင်း မတူခြင်း လည်း မရှိဘူးကွ. . အဲဒီတော့ အချစ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရလေးကို ရိုးရိုးလေးပဲ ခံစားတတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်ကွ”

“ကိုယ့်မှာ အချစ်မရှိရင်လည်း နေပါစေ၊ တစ်ဖက်

သားရဲ့ အချစ်ကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုလေးစားရမယ်ကွ့ . . မဟုတ်ဘူးလား မိလာ”

“ဟုတ်တာပေါ့. . စံကြီးရ၊ ဒါမှ သဘာဝကို လက်ခံ နားလည်တဲ့သဘောသက်ရောက်မှာပေါ့. . .”

“ကဲ. . မင်းကို မေးပါဦးမယ် မိလာရ၊ ညိုမိက မင်း အချစ်ကိုနားလည်ပေးသလား မပေးဘူးလား”

“ဒါကလည်း မင်းတို့သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ငါ့ကိုမှ နားမ လည်တာ စံကြီးရာ”ဆိုတော့. . .

အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့. . စံကြီးက ပေါင်ကို “ဖျန်း”ခနဲ တစ်ချက်ပုတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ. . .

“အဲဒါ အချစ်မှာအဓိကပဲကွ့. . ညိုမိက သဘာဝ တရားကို လက်ခံမပေးနိုင်ပေမယ့်. . မင်းကတော့ လက်ခံပေး ရမယ် မိလာ”

“ဟင်. . ငါက ဘယ်လို လက်ခံပေးရမှာလဲ”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူးကွာ. . ညိုမိက မင်းအချစ်ကို လက်ခံမပေးနိုင်ပေမယ့် မင်းကတော့ တခြားသူတွေရဲ့ချစ် တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးကို နားလည်ပေးရမယ်ကွ့၊ ဒါမှလည်း ကမ္ဘာဆန်တဲ့ လူယဉ်ကျေးမှု ပီသမှာပေါ့ကွ့”

“မင်းပြောတာ. . ဟုတ်သလိုတော့ ရှိသားကွ့၊ ကဲ. . ငါ ဘယ်သူတွေရဲ့ အချစ်ကို လက်ခံပေးရမှာလဲ”

ဒီတော့ စံကြီးက ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူးကွ့. . မင်းရဲ့အစာအိမ်ကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ထောက်ပံ့ပေးနေတဲ့. . ကုလားမည်းမလေး လေကွာ”

“ဟင်. . ခွီးမှပဲ ငါက အကောင်းပြောတယ်မှတ်လို့”

“ဟ. . အကောင်းပြောနေတာ. . မိလာရ၊ ဒီဘီယာ ဆိုင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မင်းသိကွာကျမှာစိုးလို့. . မင်းအကြွေး တွေ ယူထားပြီးပြန်မဆပ်တဲ့ကောင်ဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်က မင်းကို ဘယ်လိုမြင်မလဲ. . ဟို ကုလားမည်းမကလည်း အကြွေးမဆပ်ရင် အင်တာနက်ထဲကတောင် ကြေညာမယ် လုပ်နေပြီ”

“ဟေ့ကောင်. . စံကြီး၊ မင်း မဟုတ်ကဟုတ်က ငါ့ကို လာမကြုတ်နဲ့နော်”

“ဪ. . မိလာရယ်၊ ငါက ကြုတ်ပါ့မလားကွာ၊ ခုန လေးကပဲ ရေမုန့်သွားဝယ်တော့ ငါ့ကို ပြောလိုက်တယ်ကွ့. . ”

“ဒီကမြင်းမက. . မင်းကို ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“ဘာပြောရမလဲကွ့၊ အကြွေးဆပ်တဲ့. . အကြွေးမ ဆပ်နိုင်ရင် မင်းကတိအတိုင်း ကြိုက်သလိုလုပ်မယ်တဲ့”

“ဟင်. . အဲဒါမှ ကျွဲပဲကွာ. . အရေးထဲ သောက် မှိုက်ဆံကလည်း မရှိဘူး”

“ငါတို့ကလည်း ကူညီချင်ပါတယ်. . မိလာရ၊ ခုတ လော့. . အကူအညီအခြေအနေကလည်း မင်းသိတဲ့အတိုင်း

.....
အဆင်ပြေတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီလိုအူလေးစိရုံတောင် မနည်း ထိမ်းထားရတဲ့အခြေအနေကွ. . ငါ့မှာ ရှိရင် မကပ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို ချေးချင်ပါတယ် မိလာရာ. . .”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ကျော်ခိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်က မြောက်သာပြော. . ရှိလို့ကတော့ ချေးပြီးသားပဲ။ ခုတလော သူ့ခမ္ဘာလည်း တကယ့်ကိုအဆင်မပြေရှာတဲ့အခြေ အနေကိုး. . .

စံကြီးကြည့်ပြန်တော့လည်း အခြေအနေကပိုဆိုး သေး. . သူ့တော့လာမချေးနဲ့ သူ့တောင်းစားကိုစားပြသွား တိုက်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ကောင်မျိုး. . ဖလားခွက်ပဲရရ ဝါးဆစ်ပိုင်း ပဲရရ ကျေနပ်မယ့်ကောင်မျိုး. . .

“အရမ်းကြီးလည်း စိတ်မညစ်ပါနဲ့မိလာရယ်. . ခုန တုန်းက ငါရေမုန့်သွားဝယ်တော့ ငါ့ကို ကိစ္စတစ်ခုပြောလိုက် တယ်. . အကြွေးမဆပ်နိုင်ရင်နေပါတဲ့. . သူ့တောင်းဆိုတာ လေးတစ်ခုကို လိုက်လျောရင် ရပါပြီတဲ့. . .”

“စံကြီးရာ. . မင်းက ဘာတွေဇယားဆွဲလာပြန်ပြီလဲ”

“ဘာဇယားမှ မဟုတ်ဘူး. . မိလာ၊ ခုကိစ္စက ရိုးရိုး လေးနဲ့ပွဲသိမ်းသွားမှာ. . ဒီကုလားမည်းမ တောင်းဆိုတာလေး သာ လိုက်လျောလိုက်ကွာ. . မင်းစားထားတဲ့ ရေမုန့်အကြွေး နဲ့ ငါတို့စားထားတဲ့ရေမုန့်အကြွေးတွေကိုပါ။ ရှင်းစရာမလို ငိတော့ဘူးကွ. . တစ်ခါတည်းကိစ္စအပြတ်ပဲ. . အဲ မင်းတစ်ခု

.....
တော့ လိုက်လျောပေးရမှာက တခြားမဟုတ်ဘူးကွ၊ ရုပ်ရှင် လိုက်ပြရမှာတဲ့. . .”

“ဟင်. . ဒါကြီးနဲ့ လူတောထဲမှာ ငါက ရုပ်ရှင်လိုက် ပြရမယ်ဟုတ်လား. . ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး စံကြီးရယ်၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင် လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ. . တော်ပြီ ဘဲဥကို ကျီးကုန်းချီတယ်လို့ တဘောင်တွေဘာတွေ ထွက်နေပါဦး မယ်. . ပြီးတော့ ငါနဂိုက ရေပြတ်နေပါတယ်ဆိုကာမှကွာ”

“ဟာ. . အဲဒီ‘ရေ’ကိစ္စကိုတော့ မပူနဲ့ မိလာရေ၊ ဒီကုလားမည်းမက အကုန်ခံမယ်တဲ့ကွာ. . မင်းဘာပူစရာရှိ လို့လဲ. . အခြေအနေကောင်းရင် ပုဆိုးလေးဘာလေးတောင် ဟိုက ဝယ်ပေးဦးမှာ”

စကားဆုံးတော့. . မိလာရဲ့မျက်နှာကြီးရှုံ့တွလို့ သူ စကားနဲ့သူဆိုတော့ မငြင်းနိုင်ရှာ။ စံကြီးကလည်း ရေမုန့် အကြွေးမပေးရရင်ပြီးရောဆိုပြီး ကုလားမည်းမနဲ့ မိလာကို လှော်ခိုင်းနေလေပြီ. . မိလာ့ခမ္ဘာ၊ ကျော်ခိုင်ဘက်လှည့်ကြည့် ပြန်တော့လည်း ကျော်ခိုင်က. . .

“လုပ်သင့်ပါတယ်” ဆိုတာကြီးကို တဖွဖွမြည်လို့. .

“အေးလေ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ အကြွေးကျေအောင် ဒီကုလားမည်းမနဲ့ နှစ်ပါးသွားရတော့မှာ ပေါ့ကွာ. . .”

“ဒါပေါ့. . မိလာရ၊ တစ်ခါတည်း ရုပ်ရှင်ပြရုံနဲ့ ဒီ”

ထားတဲ့ ဒီရေမုန့်အကြွေးတွေက ကိစ္စပြတ်ပဲလေ”

“အေးပါ. . စံကြီးရာ၊ ဒါပေမယ့်နော် မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးပါ လိုက်ခဲ့ကွာ. . .”

“ဟင်. . သူက မင်းကိုပဲ ခေါ်တာလေ၊ ဒို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်တာမှမဟုတ်တာ. . ဘာကြောက်စရာရှိလဲ မိလာရာကိုယ်က ယောက်ျားလေးပဲ”

“ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ရှက်လို့ကွ. . .”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ရုပ်ရှင်ရုံထဲရောက်ရင် ပျော်သွားမှာပါ”

“ဘာ. . .”

“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ကွာ. . အခုဝင်နေတဲ့ကားကလည်း အသစ်ဆိုတာကို ပြောတာပါကွာ”

“ဇာတ်ကားနာမည်ကလည်း ခပ်မိုက်မိုက်ပဲကွာ. . သူ့ကျွန်မခံပြီတဲ့”

အနီး ◀ J ▶

“သူ့ကျွန်မခံပြီ” ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကို လာကြည့်တဲ့သူတွေက မနည်း. . တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ နာမည်ကြီးဝတ္ထုဆိုတော့လည်း ပရိသတ်က ပြည့်ကျပ်၍ပင်နေသည်။

ငတီသား. . မိလာကတော့ ဦးထုပ်ကြီးကြီးဆောင်းလို့. . ဒါမှလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က မြင်ရင်မမှတ်မိမှာကိုး၊ ကုလားမည်းမကတော့ အပျော်တွေလွန်လို့. . “ကိုမိလာကိုမိလာ” ဆိုတာကို ပါးစပ်ထဲကမချ၊ တော်တော်လေးလည်း ခံတွင်းတွေနေပုံရသည်။ မိလာမှာတော့ အီလည်လည်. . ကုလားမည်းမက ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်ချင်ပေမယ့်၊ မိလာက ပညာရှိနည်းမျိုးစုံနဲ့ ရှောင်၍နေသည်။

ရုပ်ရှင်ပြပွဲဆိုမှ ရုံထဲသို့နှစ်ဦးစလုံး ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ခုလုံးလည်း မှောင်လှမှ ပါလာသောဂက်(စ်)မီးခြစ်လေးနှင့် ခုံနံပါတ်ရှာလိုက်ရသေးသည်။ ကုလားမည်းမကလည်း အင်္ကျီလေးကို ဆွဲပြီးအနောက်က တကောက်

ကောက်...

ဟော...တွေ့ပါပြီ၊ ဝယ်ထားတဲ့လက်မှတ်နှစ်စောင်က ဘေးခုံနှစ်ခုံ... ချစ်သူတွေအတွက်ဆို တော်တော်လေးကို အဆင်ပြေမယ့် နေရာ၊ ဝယ်လည်းဝယ်တတ်တဲ့ကုလားမည်းမဒင်းမှာလည်း အကြံအစည်တော့ ရှိပုံရသကဲ့...။

ဒီလိုနှစ်ဦးသား... ထိုင်မိကြပြီး၊ ဓားသံတချွင်ချွင်နဲ့ ကုလားဖြူတွေကို တွန်းလှန်ကြပုံကို စိတ်ပါဝင်စားကြည့်နေကြသည်။ ခဏကြာမှ ရှေ့တန်းမှ ကောင်မလေးတစ်အုပ်က လွဲပြီး ဘေးဘက်၊ အနောက်ဘက်တို့တွင် ချစ်သူစုံတွဲအသီးသီးက... “တပြုတ်ပြုတ်နဲ့” အလုပ်တွေရှုပ်လို့ ဘာတော်လှန်လဲတော့မသိ... သူတို့စုံတွဲတွေလည်း တစ်ခုခုကို တော်လှန်နေပုံရသည်။

ဒီပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ရဲရဲတောက်တော်လှန်နေပုံတွေကို မြင်ရတော့... ကုလားမည်းမလည်း စိတ်တွေပြောင်းလာတယ် ထင်ပါရဲ့... ပုံမှန်ထိုင်နေရာကနေ... မိလာအပေါ်ခေါင်းလေးငဲ့လို့... ပြီးတော့ မိလာရဲ့ ဘယ်ဘက်ပခုံးပေါ်ခေါင်းလေးကို မလိုမသာတင်လာသည်။ မိလာသတိထားမိတော့ ပခုံးလေးကို ဆတ်ခနဲလှုပ်လိုက်မိသည်။ ဒီတော့... ကုလားမည်းမက “ခေါင်းတွေမူးလာလို့ပါ ကိုမိလာရယ်တဲ့” ဒီတော့ မိလာမှာလည်း အားနာနာနဲ့ ငြိမ်နေလိုက်ရပြန်တာပေါ့...။

ရုပ်ရှင်ထဲကို အာရုံစိုက်ပြန်တော့ သေနတ်သံ၊ ဓားသံ

တွေကြားမှာ နယ်ချဲ့ကုလားဖြူကို ရရာလက်နက်စွဲကိုင်ပြီး တော်လှန်နေကြသည်... ဒါပေမယ့် မိလာခမာ ရုပ်ရှင်ကို ကောင်းကောင်းကြည့်ခွင့်မရ ရုပ်ရှင်ထဲဈာန်ဝင်မယ်ကြံတိုင်း ကုလားမည်းမက... ပွတ်သီးပွတ်သတ် ကြာတော့ မိလာလည်း တော်တော်လေးစိတ်ပျက်လာပုံရသည်... စိတ်ထဲမှာလည်း အတွေးမျိုးစုံတွေလို့...။

ရေမှန်အကြွေးမပေးနိုင်လို့... သည်းခံတာကို ဒင်းက အခွင့်အရေးယူချင်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးများမှာ ပျံ့နှံ့လျက်... ကြာလာတော့ မိလာလည်း သည်းမခံနိုင်ရှာတော့ပေ။ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ကလေးကို ကုလားမည်းမရဲ့ပခုံးပေါ်တင်လို့ ဒီကြားထဲ လက်က အရှိန်လွန်ပြီးချိုင်းကြားထဲဝင်ဝင်သွားသေးတယ်။ ကုလားမည်းမကလည်း သဘောတွေကျလို့ တဟိဟိနဲ့။

ဒီကုလားမည်းမ ဘက်ကကြည့်ပြန်တော့လည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးနဲ့ တွဲခွင့်ရတဲ့ အခွင့်အရေးက နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်ပဲကဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ကြည့်ကောင်းတုန်းမှာပဲ ရုပ်ရှင်ကပြီးသွားတယ်။ ဘေးနား အထက်ခုံတွေကအတွဲတွေကလည်း သူတို့မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ ရုပ်ရှင်ထဲကထက်တောင် သရုပ်ဆောင်ကောင်းသေးတယ်။ ဣန္ဒြေကြီးတွေ တခွဲသားနဲ့ မျက်နှာလေးတွေကတော့ ရိုးသားကြတယ်ပေါ့...။

ပြဿနာက ရုပ်ရှင်ပြီးတော့ တစ်ရုံလုံးမီးရောင်တွေ ဖွေးဖွေးကြီးတွေ ထင်းခနဲပေါ်လာပါလေရော... အဲဒီကျမှ

သတိထားကြည့်မိတော့ ရှေ့တန်းက ကောင်မလေးသုံးယောက်.. အဲဒီသုံးယောက်ထဲမှာ မိလာကြိုက်နေတဲ့ ညိုမိ။

“ဟင်.. ညိုမိ”

“ဟယ်.. မိလာ”

ညိုမိမှာ.. မိလာကိုကြည့်ပြီး အံ့အံ့ဩဩဖြစ်၍နေသည်။ မိလာမှာလည်း ယောင်ယောင်မှားမှားနဲ့ ကုလားမည်းမချိုင်းကြားထဲကလက်ကို ပြန်မထုတ်မိ.. ခပ်တင်းတင်းလေးပင် ဖက်၍နေပြန်သည်။

ညိုမိဘုပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကလည်း အမိပွယ်တစ်မျိုး..

“လေးစားတယ်ကိုမိလာရယ်၊ ရုပ်ရှင်ထဲက ကုလားဖြူတွေကို တော်လှန်နေချိန်မှာ နင်ကအပြင်မှာ ကုလားမည်းကို တော်လှန်နေတယ်ပေါ့.. နင့်ရဲ့ ရရာလက်နက်ကိုစွဲကိုင်ပြီး တော်လှန်ရဲတဲ့သူရဲကောင်းစိတ်ဓာတ်ကို လေးစားပါတယ်တဲ့”

ညိုမိရဲ့စကားဆုံးတော့.. မိလာမှာ သတိရပြီး ချိုင်းကြားထဲမှ သူ့လက်ကို အတင်းပြန်ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဒါတောင် ကုလားမည်းမက မိလာရဲ့ လက်နွေးနွေးလေးကို အတင်းညှပ်၍ ထားလိုက်သေးသည်။ အားမတန်လို့သာ လွတ်လိုက်ရတဲ့သဘော..

နောက်နေ့ကျတော့ ကျောင်းထဲမှာရော၊ ကျူရှင်မှာပါ နာမည်ကြီးပါလေရော..

“မိလာက ကုလားဖြူတင်မဟုတ်ဘူး.. ကုလားမည်းပါ ရုပ်ရှင်ရုံမှာတော်လှန်တယ်” ဆိုပဲ လက်နက်နာမည်မေးကြည့်တော့လည်း ကြက်သီးထစရာ.. လက်နက်၊ ရရာလက်နက်စွဲကိုင်မိတာက.. ပေါက်စီလက်နက်ဖြစ်နေတာကိုး..

မိလာဆိုတဲ့ကောင်က ဒါတင်လားဆိုတော့ ဒါတင်မကဘူး.. လုပ်လိုက်ပြီဆိုရင်လည်း တလွဲ၊ ညိုမိကိုသာ ကြိုက်နေတယ်ဆိုပေမယ့်၊ တခြားကောင်မလေးတွေဆိုရင်လည်း လုံးဝကို အလွတ်မပေးတာ၊ သူတို့လမ်းထဲမှာက ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံရှိတယ်လေ..

ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံဆိုတော့.. နာဂပ်(စ်)မလေးတွေက ချေးပေါသေးပေါပဲ၊ အကုန်လုံးကလည်း ချောချောလှလှ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေးတွေချည်းပဲ ကျူရှင်မရှိတဲ့နေ့တွေဆို၊ ကျောင်းကပြန်တာနဲ့ ရေမိုးချိုး၊ ညနေဆိုရင် ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံရှေ့မှာ လေးငါးဆယ်ခေါက်လောက်ကို လမ်းသလားပြီး.. လူပျိုလှည့်နေတာ..

ဟို.. နာဂပ်(စ်)မလေးတွေက သိမသိတော့မသိ.. ဒီကောင်ကတော့ လူပျိုလှည့်ရလွန်းလို့.. လမ်းထဲမှာ ချိုင့်ခွက်ဘယ်နှစ်ခုရှိတာတောင် မှတ်မိနေပြီ.. ပြီးတော့ ငတိက ပါဝါမျက်မှန်ထူထူကြီးတပ်ထားသေးတယ်လေ..

ဒါလောက် လမ်းလျှောက်နေတော့လည်း နှာပဲ(စ်) မလေးတွေက . . တဟိဟိနဲ့၊ ကွယ်ရာမှာတော့ မှန်ကြောင်လို့ ပြောသေးတယ်လေ။ ဒါကိုပဲ ဒီကောင်က သဘောတွေကျနေတာ။ ဒီကောင်မှာနောက်အကျင့်တစ်ခုက ဘယ်ကောင်မလေးပဲ နှုတ်ဆက်နှုတ်ဆက် သူ့ကိုကြိုက်လို့ နှုတ်ဆက်တာဆိုပဲ . .

ဒီတော့ . . ကောင်မလေးတွေကလည်း သူနဲ့တွေ့ရင် နှုတ်မဆက်ရဲတော့လောက်အောင်ကို ဖြစ်နေကြတာ။ အဲ . . ဒီဆေးရုံမှာ လမ်းသလားရတာကလည်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ နှာပဲ(စ်)မလေးတစ်ယောက်ယောက်များ ကံဆိုးပြီးသူနဲ့ငြိမလားလို့ပေါ့။ လမ်းသလားရင် ဝတ်လိုက်တဲ့တီရှပ်ကလည်း အရောင်မျိုးစုံ . . အကုန်လုံးက ဘေထုပ်ထဲကချည်းပဲ . .

တစ်နေ့တော့ . . မီလာ အရှက်ကွဲရပြန်ရော၊ ဒီကောင်က ပုဆိုးဝတ်ရင် ချက်ပြုတ်ပဲ ဝတ်တာကိုး၊ ဝတ်လိုက်ရင်လည်း ပုဆိုးကို ကြေမှာစိုးလို့တဲ့ ခပ်ဖွဖွလေးဝတ်ထားတယ်၊ တစ်နေ့ . . ခါတိုင်းလိုပဲ ညနေပိုင်းလေးမှာ ဆေးရုံဘက်ကို လမ်းသလားပြန်ပါရော . .

အဲဒီဆေးရုံပိုင်ရှင်ကလည်း တယ်ရီယာခွေးမလေး နှစ်ကောင်မွေးထားတယ် . . ဖြစ်ချင်တော့ မီလာကဆေးရုံရှေ့အရောက်၊ နှာပဲ(စ်)မလေးတွေကို မျက်မှန်ထူထူကြီးပင့်တင်ပြီး ကြည့်တဲ့အချိန် . . တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်ကစားနေတဲ့ ခွေးနှစ်ကောင်က ဆေးရုံထဲက အတင်းကိုပြေးထွက်လာကြ

တယ် . . ပြေးလာတာကလည်း၊ ပုဆိုးရှည်ရှည်ကို ချက်ပြုတ်ဝတ်ထားတဲ့ မီလာရဲ့ ပေါင်တည့်တည့်ကို ဝင်တိုးကြတာ . . ငတိသားကလည်း ဒူးထောက်ပြီး ခွေးလေးတွေရဲ့ ခေါင်းကို တောင် ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်လိုက်သေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ခွေးလေးတွေကို ပွတ်လိုက် . . မျက်မှန်အောက်က မျက်လုံးရွဲရွဲကြီးတွေနဲ့ နှာပဲ(စ်)မလေးတွေကို ကြုံလိုက်နဲ့ ငတိသားက ဖီး(လ်)တွေတက်နေတာပေါ့ . .

နှာပဲ(စ်)မလေးတွေကလည်း ပဲကခပ်ပိပိနဲ့ . . ဒီကောင်ကိုအပျင်းပြေ ပြန်အိတာပေါ့ . . ဒူးထောက်ထိုင်ရာက ပြန်လည်းထရော လုံချည်ကကျွတ်လို့ . . ဒါကို ငတိသားကသတိမထားမိဘူး . . ဆေးရုံက နှာပဲ(စ်)မလေးတွေရဲ့ မျက်နှာလေးတွေကလည်း နီရဲလို့ . . မီလာကတော့ ခွေးလိုလို လူလိုလိုနဲ့ တော်ကီတွေတောင် ပစ်လို့ . .

“အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲကွာ . . အမွေးလေးတွေကနုလို့ . . စိတ်ကိုချမ်းသာသွားတာပဲကွယ် . . အရမ်းဆော့တဲ့ကလေးတွေ . . နောက် အဲဒီလိုကြီး မဆော့နဲ့နော် ကားတွေတိုက်မိရင် သမီးလေးတို့ဒုက္ခရောက်နေမယ်”

ခွေးတွေကို ကလေးလို့ပြောလိုက်၊ သမီးလေးတွေလို့ပြောလိုက်နဲ့ အတင်းကို ကြုံနေတော့တာပဲ . . နှာပဲ(စ်)မလေးတွေက လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ ဒါကိုလည်း ဒီကောင်က ခွေးတွေကို လက်ညှိုးထိုးတယ်ထင်နေတာပေါ့။ စိတ်တိုင်းကျ

ဆော့လို့ ဝသွားတဲ့ ခွေးနှစ်ကောင်က ဆေးရုံထဲကို ပြန်ဝင်သွား
တဲ့ထိ. . . ငတိက အူလှိုက်သည်းလှိုက်ကြူနေတုန်း ပဲ. . . ပုဆိုး
ကလည်း ခြေရင်းထိ ကွင်းလုံးကိုပုံနေပြီ. . . အမြင် တော်သေး
တာက ဝတ်ထားတဲ့ဘေထုပ်ထဲက တီရှပ်က ခူးခေါင်းနား
မကျတကျ။

ကြာလာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က အမြင်မတော်တော့
ဘူးထင်ပါရဲ့. . . ဆေးရုံရှေ့တည့်တည့်မှာ စမူဆာရောင်းတဲ့
ဦးလေးကြီးက လာပြီးပြောပါလေရော. . .

“ဟေ့. . . ဒီမှာကောင်လေး၊ ငါက စမူဆာရောင်း
မကောင်းတဲ့ကြားက. . . မင်းက အိကြာကွေးစပွန်ဆာဝင်
တော့၊ ဒါ. . . ငါ့ကို ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် လုပ်တဲ့သဘောလား. . .
ဒီမှာ ရောင်းအားတွေကျနေရတဲ့အထဲကွာ. . .”

“ဗျာ. . . ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိလို့လဲ ဦးလေးရယ်”
“သိချင်ရင်. . . မင်းကိုမင်း ပြန်ငုံ့ကြည့်ပေါ့”
“ဟင်. . .”

မိလာမှာ ရှက်ရှက်နဲ့ပုဆိုးလေးကို ကုန်းကောက်ရ
တော့တာပါပဲ။ ကံက ထပ်ဆိုးပြန်ရော. . . ပုဆိုးကုန်းကောက်
တုန်း ခုနကခွေးနှစ်ကောင်က ထွက်လာပြီး၊ ဒီကောင့်ပေါင်
ကြားထဲမှာ ပတတ်ဟပ်ဟပ်ပြီး ကစားပြန်ရော. . . မိလာခမျာ
ခွေးကို မောင်းရ၊ ပုဆိုးစကို ခပ်တင်းတင်းကိုင်ရနဲ့ ဝတ်ရတဲ့
အဆင့်ကို မဒရာက်သေးရှာ။

ပါးစပ်ကလည်း ကမြင်းမခွေးဆိုတာကြီးပဲ၊ ဒါတောင်
ခွေးမတစ်ကောင်က ကုန်းကောက်တဲ့ပုဆိုးပေါ်မှာ ခဏ
လောက်လှဲနေလိုက်သေးတယ်. . . ငတိသားက ခပ်ရှက်ရှက်
နဲ့ ဆတ်ဆတ်ကလေး ပိတ်ရိုက်လိုက်မှ “ကိန်”ခနဲ အော်ပြီး
ပြေးထွက်သွားတာ. . .

လက်နှစ်ဖက်က ပုဆိုးစကို ကုန်းကုန်းကြီးကိုင်ပြီး. . .
ထမယ်လည်းကြုံပြန်တော့ ဘရိတ်မပါတဲ့စက်ဘီးက မိလာရဲ့
ကုန်းနေတဲ့ ပေါင်ကြားကို ဝင်တိုးပြန်ပါရောလား. . . မိလာ
ခမျာ “ဘိုင်း”ခနဲ တာလမ်းပေါ်မှောက်ရက်သား။ တပ်ထားတဲ့
မျက်မှန်ပါဝါထူထူကြီးကလည်း ဆေးရုံရှေ့နားလွင့်သွားတာ
ပေါ့. . .

ရှက်ရှက်နဲ့ ပုဆိုးစကိုင်ပြီး. . . မျက်မှန်ဆီကို သွား
ကောက်မယ်လုပ်တာပေါ့. . . ဒီတော့ တိုက်မိတဲ့စက်ဘီးတာ
ယာက ပုဆိုးစကို နင်းထားမိတာကိုး. . . ဒီတော့ မျက်မှန်ယူဖို့
အားယူရင်း. . . ပုဆိုးစကိုနင်းထားတဲ့စက်ဘီးကြောင့်. . . ပုဆိုး
က ကျွတ်ပြန်ရော. . .

မိလာခမျာ. . . တစ်ရှက်ကနေ သုံးလေးရှက်၊ နောက်
ဆုံးစိတ်ချရအောင် ပုဆိုးစကို ရင်ခေါင်းထိတက်စည်းလိုက်ပြီး
ခပ်တည်တည်နဲ့ မျက်မှန်ကို ကုန်းကောက်ပြီး. . . အိမ်ကို
တစ်ချိုးတည်း လစ်တော့တာပဲ. . .

မိလာရဲ့ နောက်ကျောဘက်မှာတော့ ရယ်သံတွေက

တဝန်းဝန်းနဲ့ ဆူပွက်လို့...။

နောက်တစ်နေ့.. ကျောင်းဝင်းထဲရောက်တော့၊
မိလာမှာ မျက်နှာလေးညှိုးငယ်လို့.. တွေ့သမျှ သူငယ်ချင်း
တစ်ဖွဲ့လုံးကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် စကားပြန်မပြောနိုင်ရှာ..
တွေ့သမျှဘော်ဒါတွေကလည်း ရရာလက်နက်စွဲကိုင်တဲ့ကိစ္စ
ကို ဝိုင်းကြတ်လိုက်ကြတာမနည်း..

ကျော်ခိုင်ကတော့ ဒီသတင်းကြားကြားချင်း ရယ်
လိုက်တာ မျက်လုံးကလေးကို ပိတ်လို့.. စံကြီးကလည်း ခွက်
ထိုးခွက်လန်ပဲ ဒီဇာတ်လမ်းက စံကြီးနဲ့ကျော်ခိုင်နှစ်ယောက်
ပေါင်း ဇယားဆွဲလိုက်တာကိုး.. မိလာကတော့ ဘီယာအလ
ကား သောက်ရရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ခံပေါ့..

ထုံးစံအတိုင်း ထိုင်နေကျလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ
လူစုံရင်ဆိုရင်ပဲ ပေါက်ကရတွေပြောလိုက်တာ စုံစိနေတာပဲ။

“မိလာ...”

“ဟေ...”

“မင်းတော့ ညိုမိနဲ့အခြေအနေပိုဆိုးပြီထင်တယ်”

“အေးလေ.. နဂိုကမှ ဝရမစိုက်ရတဲ့ကြားထဲ၊ ဒီပုံစံ
ကြီးကိုတွေ့သွားတော့ ပိုဆိုးပြီပေါ့ကွ၊ အဲဒါ မင်းနဲ့ ကျော်ခိုင်
ကြောင့်...”

“အေးပါကွာ.. ငါတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ညိုမိနဲ့
တွေ့မယ်လို့မှ မထင်တာ...”

“ခုတော့ ငါဘယ်သူ့ကို ကြောင်ရဲမှန်းကို မသိတော့ပါ
ဘူး စံကြီးရာ...”

“ပူမနေပါနဲ့.. မိလာရာ၊ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ ဒီ
လောက်ပေါနေတာ ရိုက်သတ်လို့တောင်မကုန်ပါဘူးကွာ”

“အမယ်.. မင်းကသာ ရိုက်သတ်လို့မကုန်ဘူးပြော
နေ.. တချို့ကောင်မလေးတွေဆို ငါတွေ့ရင် လက်ကလေး
နှစ်ဖက်ကို ကြက်ခြေခတ် ရင်ဘတ်လေးအုပ်ပြီးပြီးစိစိနဲ့ကွ..
ငါကပဲ ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးကျနေတာပဲ”

မိလာရဲ့ စကားဆုံးတော့ ကျော်ခိုင်၊စံကြီးနှစ်ယောက်
သား.. ပြုံးစိစိနဲ့ တစ်ဦးကို တစ်ဦးမျက်စပစ်လို့၊ မိလာခမှာ
မှာတော့ “ပေါ့စိစိ”သောက်လိုက် ဆေးလိပ်ဖွာလိုက်နဲ့ ကြေကွဲ
၍ မဆုံးဖြစ်နေရှာသည်။

“ဒါနဲ့ကျော်ခိုင်ရေ.. မင်းရဲ့ မေလဲ့အခြေအနေရော”

စံကြီးစကားဆုံးတော့ ကျော်ခိုင်မှာ တုံ့ဇာတာဝေ
ပြီးတော့မှ..

“အခြေအနေက ဘယ်လိုကြီးလဲမသိပါဘူးကွာ..
သူက ယောက်ျားမမြင်ဘူးတဲ့ သူ့အတိုင်းပဲ ငါ့မြင်ရင် ရှက်ကိုး
ရှက်ကန်းနဲ့ကွ...”

“ဒါကတော့ကွာ.. မိန်းကလေးပဲ၊ ဒီလောက်တော့ရို

မှာပေါ့”ဟု မိလာမှ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မိလာနော် . . စကားပြောရင် စကားပဲပြော၊ မင်းရဲ့ သူရဲကောင်းလက်ကြီးတွေ မပါနဲ့”

ကျော်ခိုင်ရဲ့ စကားဆုံးတော့ စံကြီးမှာ တခွီခွီနဲ့ . . ရယ်လို့ . .

“မင်းနယ်ချဲ့ကို တိုက်ချင်ရင်၊ ကျန်တဲ့ကောင်မလေး နဲ့တိုက် ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့ ‘မေလဲ့’လေးကိုတော့ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့ ကွာ . . .”

ကျော်ခိုင်မှာ တောင်းပန်သည့်ဟန်ဖြင့် မိလာကိုကြတ် လိုက်ပြန်သေးသည် . . မိလာမှာ ရှုတည်တည်မျက်နှာကြီးနှင့် ပေါက်ကွဲပြီးသူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်လိုက်၊ ဖြန့်လိုက်နှင့် မကျေ မနပ်ဖြစ်နေရှာသည်။

“ကျော်ခိုင် . . စံကြီး ဒီကိစ္စနဲ့ ငါ့ကျောင်းမှာလုပ်စား လို့မရတော့ဘူးထင်ပါတယ်ကွာ . . .”

မိလာရဲ့ စကားသံဆုံးတော့ . . တစ်ဖက်ပိုင်းမှ စကား သံလေးက ထွက်၍လာသည်။

“မထင် . . . မထင် လုံးဝမထင်”တဲ့ . . .

အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စိန်မျောက် မျောက်တို့အုပ်စု၊ သူတို့အဖွဲ့ကလည်း မလွယ်၊ တကယ့်ကို လောင်စိန်အဖွဲ့ . . .

“ဟင် . . . နင်တို့ဘာစကားပြောတာလဲ”

မိလာရဲ့ ပေါက်ကွဲမှုက စိန်မျောက်မျောက်တို့ဘက်ကို လှည့်၍ သွားပြီဖြစ်သည်။ ဟိုကလည်းညောင်နာနာသံလေးနှင့်

“ဘာစကားပြောလို့လဲ . . မိလာရယ်၊ ငါတို့ဟာငါတို့ ပြောနေတာ . . .”

“အေးနော် . . . နင်တို့ဟာ နင်တို့ပဲပြော၊ ငါ့ဟာကြီး မပါစေနဲ့”

“အမလေး . . မိလာရယ်၊ နင်ဟာကြီးတော့ ကြောက် ပါတယ်နော် . . ကုလားမည်းမကို ရရာသက်နက်စွဲကိုင်တဲ့ လက်ကြီး . . .”

“တောက် . . တစ်ကျောင်းလုံးကလည်း ဒီလက်ပဲ ပြောနေကြတယ် . . လက်ကယောင်ပြီး သူ့ဟာသူရောက် သွားတာကိုပဲ အပြစ်တင်နေကြတယ်”

မိလာ . . ပေါက်ကွဲပြီး လက်ကိုထောင်လိုက်၊ ဖြန့် လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေရှာသည်။ ဒါကိုအဝေးက လှမ်းမြင်သည့်စား ပွဲထိုးလေးက ပြေးလာပြီးမေးပြန်ရော . . .

“အစ်ကိုတို့ . . ဘာမှာဦးမလို့လဲဟင်”

“မင်းကို ဘယ်သူကခေါ်လို့လဲ . . .”

“ခုနက ကိုမိလာပဲ လက်တွေထောင်ပြနေတာပဲ . . ဒါကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာမဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွတ် . . မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မဟုတ်ဘူး . . မင်းဟာ မင်း အေးအေးဆေးဆေးသွားနေစမ်းပါကွာ”

စားပွဲထိုးလေး မှာ ခေါင်းကုတ်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ပြန်ဝင် သွားလေသည်။ မိလာမှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့မျက်နှာကြီး နီရဲလာပြီး.. ပေါက်ကွဲ၍လာပြီဖြစ်သည်။ ထို့နောက် လက် သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး.. လက်ဖက်ရည်စားပွဲဝိုင်း ပေါ်သို့.. “ဝုန်း”ခနဲ ထုချလိုက်လေတော့သည်။

ထုလိုက်တဲ့ လက်သီးကလည်း အိကြာကွေးထည့် ထားတဲ့ ပန်းကန်နှုတ်ခမ်းကိုသွားပြီး ထိမိပြန်သည်။ ဒီတော့ ပန်းကန်ထဲက အိကြာကွေးတွေကပလူပြန်ပြီး စိန်မျောက်မျောက် တို့ဝိုင်းရောက်သွားပါလေရော.. စိန်မျောက်မျောက်ကလည်း ရှုရှုရှုရှုနဲ့ မိလာကို.. ကွိုင်ရှာပါလေရော။

“တောက်.. မိလာ၊ နင်.. ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟင်..”

မိလာလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စိန်မျောက်မျောက်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ အိကြာကွေးတစ်ချောင်းက တင်လို့..

“ဟဲ.. ဟဲ.. ဒါဘာလုပ်မိလို့လဲ.. ခင်သူရယ်”

“ဘာ.. နင်လုပ်တာ နင်မသိဘူးလား၊ ဒီအိကြာကွေး က ငါ့ခေါင်းပေါ် ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ”

“ဟို.. ဟိုလေ.. အဲဒါက ငါမရည်ရွယ်ပါဘူးဟာ၊ အိကြာကွေးကိုယ်တိုင်ကကို နင့်ဆီကိုလာချင်နေတာ ဖြစ်ရ မယ်..”

“အပိုတွေလာမပြောနဲ့.. မိလာ၊ ဒါနင်တမင်သက်

သက်လုပ်တာမို့လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဟာ.. မတော်လို့ဖြစ်သွားတာပါ။ တမင်တကာ လုပ်ချင်ရင်တောင် နင့်ခေါင်းပေါ်အိကြာကွေး တင်ဖို့က မလွယ်ပါဘူးဟာ..”

“အောင်မယ်.. ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ၊ နင်ကလက်မှန်း ကောင်းတာပဲ..”

“ဟင်..”

မိလာမှာ တောင်းပန်နေရပေမယ့်.. အောင့်သက် သက်ဖြစ်၍နေသည်။ ဟုတ်တော့လည်း အဟုတ်..

တောင်းပန်သည့်ကြားထဲမှ လက်ကိစ္စကပါလာပြန် တာကို..

“မိလာ.. ငါတို့က မိန်းမသားမို့လို့ နင့်အိကြာကွေး နဲ့ စတာမို့လား”

စိန်မျောက်မျောက်ကလည်း.. ကက်ကက်လန်လို့ စံကြီးနဲ့ ကျော်ခိုင်တို့မှာ ကြားထဲမှာ မနေသာတော့ ပေ၊ ကြားထဲမှ ဝင်ပြီး.. စိန်မျောက်မျောက်တို့အဖွဲ့ ကျေနပ် အောင် တောင်းပန်လိုက်ရတော့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ.. ဒီကောင်မိလာ အရမ်းပေါက် ကွဲနေလို့ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါ၊ နင်တို့ကို ရည်ရွယ် တာ မဟုတ်ပါဘူး.. စိန်မျောက်မျောက်ရယ်”

စံကြီးတောင်းပန်အဆုံးမှာ စိန်မျောက်မျောက်ပို၍

ပင်ပေါက်ကွဲပြတော့သည်။ နာမည်အရင်း “ခင်သူ” ကို မခေါ်ပဲ စိန်မောက်မောက်လို့ ခွဲကြီးခေါ်မိတာကိုး . . . တကယ်တော့ ဒီအမည်က ကွယ်ရာမှာ ခေါ်ရမည့်နာမည်ပြောင် . . .

အရင်တုန်းက အိမ်ကလီလေးတွေတောင် ကာလာတွေပြောင်း၍ နေလေပြီဖြစ်သည် . . .

“ဘာမှ လာတောင်းပန်မနေနဲ့ နင်တို့တစ်ဖွဲ့လုံးအတူတူပဲ . . . ဒီကိစ္စကို ငါတို့ကျေနပ်အောင်တောင်းပန်၊ မတောင်းပန်ရင်တော့ မော်ကွန်းထိန်းနဲ့တိုင်မှာပဲ . . .”

စံကြီးမှာ မနေနိုင်ပြန်တော့ ဝင်ပြောရရှာပြန်တော့သည်။

“ဒီ . . . ဒီလိုလုပ်ပါလား . . . ခင်သူရယ်၊ မီလာကြောင့် နင့်ခေါင်းပေါ်မှာ အိမ်ကြားကွေးတင်နေတာ မကျေနပ်ရင် . . . နင်ကလည်း သူ့ခေါင်းပေါ်ကို စမူဆာပြန်တင်လိုက်ဟာ၊ ဘယ်လိုလဲ . . . ဘဲသားဘဲကြွေပေါ့”

“ဘာ . . . နင်တို့တစ်ဖွဲ့လုံးက ပြောလေဆိုးလေပါလား၊ ရဘယ်လေ . . . ငါကလည်း မော်ကွန်းထိန်းကိုသွားတိုင်ပစ်လိုက်မယ်”

မော်ကွန်းထိန်းကို တစ်ကျောင်းလုံးကျောင်းသားတွေ လန့်မှန်း သိတာကိုး . . . ဒါကြောင့်လည်း တထိန်းထိန်းနဲ့ဖိခြောက်နေပုံရသည်။ ကြာတော့ မီလာလည်း စိတ်မရှည်တော့ပေ . . .

“နင်တို့ တိုင်ချင်လည်းတိုင်ဟာ . . . တိုင်တစ်လုံးတစ်မတ်၊ နင့်ပါး ငါရွတ် . . .”

“အေး . . . နင်တို့စကားနဲ့ နင်တို့နော်၊ ပြီးဟော့မှ လာမတောင်းပန်နဲ့ . . .”

ပြောဆိုကာ စိန်မောက်မောက်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး . . . မော်ကွန်းထိန်းရှိရာ ရုံးခန်းသို့ ချီတက်သွားလေတော့သည်။ ခဏလောက်ကြာတော့ . . . ကျောင်းမှ စာရေးတစ်ဦးက စံကြီးတို့အဖွဲ့ကို လာ၍ခေါ်တော့သည်။ စံကြီးတို့အဖွဲ့ကလည်း မထူးဘူးရှင်းမယ်ဆိုပြီး မော်ကွန်းထိန်းဆီကို ယွားကြတာပေါ့ . . .

မော်ကွန်းထိန်းရုံးခန်းရောက်တော့ စိန်မောက်မောက်တို့ကတစ်ဖွဲ့ . . . စံကြီးတို့ကတစ်ဖွဲ့ တန်းစီ၍ နေကြရသည်။

မော်ကွန်းထိန်းမှာ မျက်မှန်ကြီးကို ပင့်တင်၍ . . . စံကြီးတို့တစ်ဖွဲ့လုံးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ-

“မောင်မီလာ . . . မင်းတို့အပြစ် မင်းတို့သိတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး ဆရာကြီး၊ ဒါက မတော်တဆ ဖြစ်တာပါ”

“ဟ . . . မတော်တဆဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်ကြားကွေးက ခင်သူရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်မလဲက”

“အဲဒါကကို . . . မတော်တဆပါ ဆရာကြီး”

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး၊ သူ သမားဟုတ်ပေ”

တမင်လုပ်တာ... "ဟု စိန်မောက်မောက်က ကြားဝင်ပြော ပြန်သည်။

ဆရာကြီးမှာ စံကြီးတို့ကို ကြည့်လိုက်၊ ခင်သူတို့အဖွဲ့ ကို ကြည့်လိုက်နှင့် စဉ်းစားလို့တောင်မရ ဖြစ်နေရှာသည်။

"ကဲ... မောင်မီလာ၊ ဒီပြဿနာအစကို ပြောစမ်းပါဦး ကွာ..."

"ပြဿနာအစက 'လက်' ကိစ္စပါဆရာကြီး"

"ဪ... မင်းတို့က အကြာကွေးနဲ့ မစခင် 'လက်' နဲ့စတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူးဆရာကြီးရယ်... ဒီလက်ကိစ္စက ပြော ရရင်အရှည်ကြီးပဲ..."

"ရှည်ရှည်တိုတိုကွာ... ကျောင်းထဲက မော်ကွန်းထိန်း ရုံးခန်းထဲတောင် ရောက်နေပြီပဲ၊ မင်းအနေနဲ့ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းပြနိုင်ရမှာပေါ့"

"ဒီလိုပါဆရာကြီး... သူ့လက်က 'သူ့ကျွန်မခံပြီ' လက် ပါဆရာကြီး"

စံကြီးမှာ အမြင်မတော်၍ မီလာကိုယ်စား ဝင်ပြော လိုက်ပြန်သည်။

"ဟေ့... မင်းတို့နဲ့တွေ့မှ ငါတောင်ရှူးချင်ချင်ဖြစ်လာ ပြီ၊ ငါ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ 'သူ့ကျွန်မခံပြီလက်' ဆို တာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးကွ"

"ဟုတ်တယ်... ဆရာကြီး သူ့လက်က ရရာလက်နက် စွဲကိုင်တဲ့... လက်ကြီး"

စိန်မောက်မောက်မှာ... ကြားထဲမှ ဝင်သော၍ ပြော ပြန်သည်။

မီလာ... မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့မဲ့...

ပြဿနာက ရှင်းလေရှုပ်လေ... လှုပ်လေမြှုပ်လေ အခြေအနေပင် ဖြစ်နေသည်။

"ကဲကွာ... မင်းတို့ ငါ့ကို အစအဆုံးပြောကြစမ်းကွာ"

မော်ကွန်းထိန်းမှ ပြောခိုင်းလေတော့သည်။

ဒီတော့လည်း စံကြီးတို့အဖွဲ့မှာ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တာမှ စ၍ အစအဆုံး ရှင်းပြလိုက်ရတော့သည်။

ဒီတော့မှ... ဆရာကြီးမျက်နှာလည်း ပြုံးပြီး

"သမီးတို့ကလည်း သူမကြိုက်တာကို မစကြနဲ့..."

ဟု ပြောလေတော့သည်။

စိန်မောက်မောက်တို့အဖွဲ့ ပြန်သွားတော့... ရုံးခန်း ထဲတွင် ဆရာကြီးနှင့်စံကြီးတို့ သုံးယောက်သာကျန်ခဲ့သည်။

မော်ကွန်းထိန်းဆရာကြီးကလည်း လူပျိုသိုးကြီးကိုး။ ဒီတော့ မီလာကို တစ်တစ်ခွခွမေးပြန်သေးသည်။

စိန်မောက်မောက်တို့အဖွဲ့ မရှိတော့လည်း လွတ် လွတ်လပ်လပ်ဖြစ်၍ သွားသည်။

"နေစမ်းပါဦး... မီလာရ မင်းက ဒီရရာလက်နက်ကို

စွဲကိုင်တော့ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရလဲ... ”

“ဗျာ... ”

“ဟုတ်တယ်လေ... မင်းရဲ့ခံစားချက်ကို သိချင်တာကွ ဆရာကို မချွင်းမချန်ပြောပြစမ်းကွာ... ”

“ဟို... ဟို... ဘယ်လိုမှန်းကို သတိမထားမိပါဘူး ဆရာ၊ အာရုံကတခြားကို ရောက်နေတာလေဆရာရဲ့”

“တောက်... နာသကွာ၊ ဒီလိုအတွေ့အကြုံက ရခဲ တယ်ကွ... တပည့်ရ”

“အဲ... ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဆရာကြီး... ကျွန်တော် ကျောက်ကျောတုံးကိုတော့ သတိထားမိပါတယ်”

“ဟေ... မင်းကျမှ... ထူးထူးဆန်းဆန်းကွာ”

ပြီးတော့... လေးယောက်သား ခပ်သော့သော့ရယ် မောဖြစ်ကြသည်။ ဒီမော်ကွန်းထိန်းဆရာကြီးကလည်း စံကြီး တို့အဖွဲ့နှင့် ရင်းနှီး၍ပင်နေသည်။ တခြားကျောင်းသူ ကျောင်း သားတွေတွေ့တွင်တော့ ဆရာကြီးဒီဇိုင်းနှင့်... စံကြီးတို့အဖွဲ့နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ့တော့လည်း တကယ့်ဘော်ဒါတွေ အတိုင်းပင် ဆက်ဆံ၍နေသည်... လူပျိုသိုးကြီးဆိုတော့ လည်း စိတ်က လူငယ်တွေနှင့်အပြိုင်... နုပြီးသားကိုး။

“ဒါနဲ့ဆရာကြီး... ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး နေသွားတော့ မှာလား...”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်နေချုပ်မလဲကွာ... ဒါပေမယ့်

အခြေအနေက ဒီလိုပဲနေရမယ့်အခြေအနေကို... စံကြီးရ”

“ဆရာကြီးပဲ အဓိဋ္ဌာန်စခန်းဝင်နေတယ်ဆို...”

“ဟ... ကောင်ရ၊ မူးလို့မှ ရှုစရာမရှိတော့လည်း တရားစခန်းပဲ သွားရတာပေါ့ကွ... ကြင်သူဇနီးလေးဘာလေး ရှိရင်တော့ ငါလည်းဘယ်သွားမလဲကွ၊ အနားမှာပဲ ကပ်နေ မှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ရှာပေးရင်... ဆရာကြီး စဉ်းစားမှာ လား”

“ဒီလို အလိမ္မာတုံးလေးတွေက ရှာပေးရင်တော့ စဉ်း စားရမှာပေါ့ကွ၊ ဟုတ်ဘူးလား ကျော်ခိုင်...”

ကျော်ခိုင်ကလည်း “ဟုတ်ပါတယ်”ဆိုပြီး ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းတွေညိတ်လို့...

“ကျွန်တော်တို့ အခွင့်အရေးရရင် ဆရာကြီးကို အခမဲ့ ရှင်ပြုပေးပါဦးမယ်...”ဆိုတော့ ဆရာကြီးမျက်နှာက ဝင်းလို့

ဩဇာ... ဆရာကြီးခမျာမှာလည်း ဘဝမှာတစ်ကြိမ် တစ်ခါတော့ ရှင်ပြုချင်မှာ အသေအချာ...။

“စကြီး. . .”

“ဟေ. . .”

“မင်း. . မီးမီးနဲ့ ငြိနေပြီဆို. . .”

“ဟင်. . အဲဒါ မင်းကို ဘယ်သူပြောလို့လဲ”

“ဘယ်သူမှတော့ မပြောဘူး၊ ဒီလိုပဲ သတင်းတွေပြန်
နေတာ”

“ကြံကြီးစည်ရာကွာ. . ငါ့ဟာ ငါအေးအေးဆေးဆေး
ဆေးနေ နေတာပါကွာ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးလေ. . ဒီလိုပဲ သတင်းတွေ
ထွက်နေတာပဲ”

“တကယ်တော့တို့နှစ်ယောက်က ဘာမှမဖြစ်ကြသေး
ဘူးကွ. . အဲ. . ငါ့အိမ်ကိုတော့ ခဏခဏလာတာပဲရှိတာ”

“မင်းကရော. . စိတ်မဝင်စားလို့လား”

“ဟဲ့. . ဟဲ့. . မိလာကလည်းကွာ၊ ကိုယ့်ဘက်ကတော့

ဣန္ဒြေလေးဘာလေး ထိန်းရသေးတာပေါ့”

“ထိန်းမနေနဲ့. . ကြာတယ်ဟေ့ကောင်၊ ကြိုက်သာ
ကြိုက်လို့က်တော့ကွာ”

“မင်းအိမ်တောင်. . ခဏခဏ လာနေတယ်ဆိုတော့
မင်းဘက်က အသာချည်းပဲ”

“ဟုတ်တော့. . ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အိမ်က
မင်းထင်သလိုကြီးလည်း အမြဲတမ်းကြီးမလွတ်လပ်သေးဘူး
ကွ။ ငါ့အဘွားအပြင်သွားတဲ့အချိန်ကျမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ရှိတာကွ. . .”

“အမလေးကွာ. . မင်းအဖွားက အိမ်ပေါ်ထပ်မှာပဲ
အနေများတာ အောက်ထပ်ကိုတော်ရုံတန်ရုံဆင်းလာတာမှ
မဟုတ်တာ. . .”

“အဲဒါက. . မင်းထင်တာကိုး ကျော်ခိုင်ရ၊ အောက်
ထပ်ကိုဆင်းသာ မလာတာ. . အပေါ်ထပ်ကြမ်းပေါက်ကြား
တွေက ချောင်းကြည့်တာ၊ မျက်လုံးကြီးကိုပြုလို့. . .”

“ဟေး. . ဟေး. . မင်းအဘွားကလည်း ခေတ်တော့
မိလောက်တယ်နော်. . .” ဟု မိလာမှ ရယ်ကျဲကျဲပြောလိုက်
ပြန်သေးသည်။

“ခေတ်မီတာကတော့ ပြောမနေနဲ့တော့ အောက်
ထပ်မှာ. . ကျွတ်ကျွတ်နဲ့အသံကြားရင် အပေါ်ကနေ တန်းပြီး
ချောင်းကြည့်တော့တာပဲ၊ ငါ့မှာ တစ်ခါတလေ. . အိမ်တောင်

ကျယ်ကျယ်မပေါက်ရဲပါဘူးကွာ၊ ဒီတော့ မီးမီးလာရင် ငါက ဘယ်လိုကြားရမလဲကို မသိပါဘူးကွာ. . .”

“ဒါနဲ့ စံကြီး ဇွဲခုည. . ညလုံးပေါက် ဖဲရိုက်ကြမယ် ကွာ”

“အေး. . ကောင်းသားပဲ၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ လဲ. . . .”

“သူစိမ်းတွေတော့ မပါပါဘူး. . . ဒို့အခန်းထဲက မင်းဇော်တို့ သိန်းဇော်တို့နဲ့ပဲ စုရိုက်ကြမလို့ ချိန်းထားတာ”

“ဒါဆိုလည်း. . လုပ်လိုက်လေ၊ ကြာသလားလို့”

ဒီလိုနဲ့ညရောက်တော့. . ကျော်ခိုင်ငှားနေတဲ့ ဒ. ဆောင်မှာ ဖဲစုရိုက်ဖြစ်ကြပါလေရော။ ကျော်ခိုင်အဆောင် ငှားတဲ့ အိမ်ကလည်း သိန်းဇော်တို့နဲ့တစ်ခြံတည်း. . ဝိုင်းစပြီ ဆိုတာနဲ့ ကျော်ခိုင်က ဒိုင်ကိုင်လို့. . ကျန်တဲ့ကောင်တွေက ထိုးသားပေါ့။

ရိုက်ကြမယ်ဆိုတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်းရှမ်းကိုးမီး။ ကျောင်းသားမှန်သမျှ ရှမ်းကိုးမီးကို အကြိုက်၊ ဒင်းက အလျော် အစားလည်းမြန်တာကိုး. . သရေဆိုတာလုံးဝမရှိ၊ ကံကောင်း ရင် ခဏလေးနဲ့ ဝိုင်းလုံးကျွတ်၊ ကုန်ရင်ကုန် မကုန်ရင်ပြောင် ပေါ့. . ကျော်ခိုင်မှာတော့ ဖဲထုပ်ကိုတဖြတ်ဖြတ်နဲ့ မွှေနှောက် ပြီး ဆရာကြီးစတိုင်(လ်)နဲ့ “ကုလားဖန်” ထိုး၍နေပြီ ဖြစ်သည်။

မသိသေးသူကတော့. . တကယ့်ဖဲဂိဗွာကြီးလို့ ထင်

ပေါ့။ ဒိုင်ကိုင်တဲ့ကျော်ခိုင်ရဲ့ တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာက စံကြီးနဲ့ သိန်းဇော်. . ဒီနှစ်ကောင်ကလည်း အကြံနဲ့နေရာယူထားတာ ကိုး။ လစ်ရင်လစ်သလို ကျော်ခိုင်ဆီက ဖဲကိုကြည့်မယ်ဆိုတဲ့ အကြံနဲ့ကိုး. . နှစ်ကောင်စလုံးက ဘယ်လောက်ပဲခင်ခင် ဒီ အချိန်မှာ စီးပွားရေးပဲဆိုတဲ့ ခံယူချက်မျိုးတွေထင်ပါရဲ့. . ကျော်ခိုင်မှာလည်း အနားကဖဲသူခိုးစံကြီးရှိတော့ စံကြီးကို ကြည့်ရ. . သူဖဲကို တခြားသူမြင်မှာစိုးလို့ ဖွက်ဖွက်ကြည့်ရတာ နဲ့ အလုပ်တွေရွပ်လို့. .

ပွဲစကတည်းက အိမ်စီးနေတာက. . စံကြီး၊ ပါးစပ်က ပေါက်ပန်းဈေးပြောရင်ပြောသလို ဖဲက. . အရှိန်တက်နေတာ ကိုး၊ ဒီကြားထဲ ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ်ထိုင်ပြီး ပေါင်ကို “ဖျန်းခနဲ ဖျန်းခနဲ” နဲ့ ပုတ်လိုက်သေးသည်။ ပေါင်ပုတ်ပြီဆိုရင်လည်း “အဘရေ” “အဘရေ” တတပြီး ပေါင်ပုတ်တာ. . .

သိန်းဇော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း စံကြီးကိုကြည့်ပြီး အားကျမခံ ကိုယ်တော်ကြီး” ကိုယ်တော်ကြီး”နဲ့ တဖြန်းဖြန်း ဖဲကို ရိုက်ပြီး ခေါ်နေတော့တာပေါ့. . ဒါပေမယ့် ဒီကောင်အိမ် က သေတလှည့်ကောင်းတလှည့်. . .

များများစားစားသာ မနိုင်ပေမယ့်. . အရုံးကတော့ ပွဲစကတည်းက မရှိသေးပေ။ အိမ်သေနေတာက. . မီလာနဲ့ မင်းဇော်၊ နှစ်ကောင်စလုံးက ဘူကျလိုက်တစ်ကျလိုက်နဲ့. . အလှည့်တိုင်းနုံးပါး ကျော်ခိုင်ကိုပေးပေးနေရတော့တာပါပဲ။

ဖေဝေလို့ပြီးပြီဆိုရင် . . . စံကြီးနဲ့ မင်းဇော်က ကိုယ့်ဖဲကို ကိုယ်မကြည့်ဘဲနဲ့ ကျော်ခိုင်ဆီက ဖဲကိုမျက်လုံးလေးစွေစွေပြီး ခိုးကြည့်လိုက်သေးတယ် . . . ကျော်ခိုင်ကလည်း ကပျာကယာကို သူ့ဖဲချပ်ကို ဖွက်ရတာပေါ့ . . . အာရုံများလွန်းတော့လည်း တစ်ခါတလေ အလျော်အစား မှားမိရောပေါ့။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေကလည်း ခံရရင်သာပြန်ပြောတာ မှားလျော်မိလို့ကတော့ ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ငြိမ်လို့ . . . ။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျော်ခိုင်ရဲ့ ဒိုင်ကိုင်ထားတဲ့ငွေကလည်း နည်းလာပြီဖြစ်သည်။ အလျော်အစားမှာ အလျော်ကများပြီး အစားကတဖြည်းဖြည်းနည်းလာတော့ လူကမျက်နှာကြီး ရှုသိုးသိုးနဲ့ အီလည်လည်ကို ဖြစ်လို့ . . .

ကျော်ခိုင်ဖဲကိုင်ပြီးရင် ဖဲချိုးနေကျက . . . စံကြီး၊ ဒီတော့ ကျော်ခိုင်က သိန်းဇော်ကို ပြောင်းပြီးဖဲချိုးခိုင်းလိုက်ပါလေရော၊ အဲဒီလိုဖဲပြောင်းချိုးလိုက်ကတည်းက ကျော်ခိုင်မှာ စားလိုက်ရတာ . . . မူလထက်နှစ်ဆနီးပါး။ မီလာနဲ့မင်းဇော်ကတော့ ရှိရှိသမျှပိုက်ဆံက ကုန်လုနီးပါး။ မီလာမှာတော့ မျက်မှန်ကြီးကို ချွတ်လိုက်၊ ပုဆိုးစနဲ့ မျက်မှန်ပွတ်လိုက်နဲ့ ဖဲကိုသေသေချာချာကိုကြည့်နေတာ . . . မင်းဇော်ကြည့်ပြန်တော့လည်း ခေါင်းအုံးလေးကို ရင်ဘတ်အောက်ထားပြီး မှောက်ခုံလေးဖဲရိုက်လို့ . . .

ဒီကောင့်အဘွားကလည်း တိုင်းရင်းဆေးဆရာမကြီး

ဆိုတော့ ရေလျှံတဲ့ပုံပါပဲ။ ခုတော့ တိုင်းရင်းဆေးဆရာမကြီးရဲ့ ဆေးကုလို့ရတဲ့ငွေက ဖဲဝိုင်းထဲမှာ အလှူငွေကိုဖြစ်လို့ . . .

စံကြီးမှာလည်း . . . “အဘရေ” “အဘရေ” တဟပြိုးပေါင်ပုတ်လိုက်ရတာ တဖြန်းဖြန်း . . . ကံကောင်းလို့သာအရင်းမပြုတ်သေးတဲ့ဘဝ . . . ဝိုင်းစကတည်းက စံကြီးမှာအရင်းကို မထိရသေးပေ။ မီလာမှာ ရှုံးချက်ကနာလာတော့ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်ပြီး စံကြီးကို မေးရတော့သည်။

“စံကြီး . . . မင်း ဘယ်က’အဘ’ကို ခေါ်ခေါ်ပြီး၊ ပေါင်ပုတ်တာလဲ . . . ”

“ဒီလိုပါပဲကွာ . . . ”

“ပြောစမ်းပါ စံကြီးရာ . . . ငါလည်းမင်းလိုပဲ ‘အဘ’ခေါ်ပြီး ပေါင်ပုတ်ချင်လို့ . . . အရင်းပြန်ပေးပါမယ်ကွာ”

“တကယ်လား . . . ”

“ဟာကွာ . . . ရှုံးနေရတဲ့ကြားထဲ၊ မင်းကို ငါကလိမ်ရမှာလား”

“အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းဦးခေါင်းကို လှန်လှန်ပြီး ကြိုက်တဲ့ ‘အဘ’ကိုသာတတပြီး ပုတ်လိုက်ကွာ”

စံကြီးစကားဆုံးတော့ ကုလားမီလာလည်း ဘာမသိညာမသိနဲ့ ပေါင်ပုတ်ပြီး ‘အဘ’ ‘အဘ’နဲ့ ဖဲကိုခေါ်ခေါ်ရိုက်တော့တာပါပဲ . . . ဒီတော့လည်း အဟုတ်။ ရှုံးနေတဲ့မီလာအိမ်က ပုံမှန်ထက် တိုးတက်လာတာအမှန် . . . ဒိုင်ဖြစ်တဲ့ ကျော်ခိုင်

ကတောင် ပြန်ပြီးလျှင်ပေးရတဲ့အနေအထားရောက်လို့ . . သိန်းဇော်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ဖဲသက်ကြာလာတာနဲ့ အမျှ အရင်းကလေးတောင် ထိထိလာပြီကိုး . . ဒီကောင်တ နေတဲ့ 'ကိုယ်တော်ကြီး' အလုပ်သိပ်မဖြစ်တော့ပုံလည်း ရ သည်။ ဒီတော့ သိန်းဇော်ကလည်း စံကြီးကိုမေးရပြန်ပါလေ ရော . . . "

"စံကြီး . . မင်း 'အဘ'ကို ပြောပေးပါဦးကွာ၊ ဒီမှာ ငါ့ဖဲကသေနေလို့ကွ . . လုပ်စမ်းပါဦး စံကြီးရာ၊ နိုင်ရင်ထမင်း ကြော်ကျွေးပါမယ်ကွာ . . . "

"နိုး . . နိုး . . သိန်းဇော်"

"ငါ့အဘက ငါကလွဲပြီး ဘယ်သူမှခေါ်လို့မရဘူးကွ၊ မိလာတောင် သနားလို့ခေါ်ခွင့်ပေးထားတာ . . မင်းအားကိုး တဲ့ကိုယ်တော်ကြီးပဲ 'တ'လိုက်လေကွာ . . . "

"ရတယ်နော် . . စံကြီး၊ မင်းအလှည့်မင်းမှတ်ထား"

သိန်းဇော်မှာ ဖဲဝိုင်းကို ခဏရပ်ခိုင်းပြီး . . နောက်ဖေး ရှိ သူ့အိမ်သို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။ ဒီတော့လည်း ဖဲဝိုင်း ကို ဟတ်တတိုင်းနဲ့ ခဏတော့ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရပြန်တာပေါ့။ အဲ . . ခဏလေးကြာတော့ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက်လာပြီး ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ ဖဲကိုပြန်ပြီးရိုက်ပါလေရော . . ။ ဒီတော့လည်း အဟုတ်၊ ဝိုင်ဖြစ်တဲ့ ကျော်ခိုင်နဲ့ မင်းဇော်အိမ်သာ ဝိုင်းထဲမှာ သေလို့ . . ကျန်တဲ့အိမ်တွေကတော့ စိုစိုပြည်ပြည်ကို ဖြစ်လို့

အဲဒီလိုနဲ့ လေးငါးခြောက်လှည့်လောက် ကစားပြီးရင်ပဲ သိန်းဇော်က ဝိုင်းကိုခဏရပ်ခိုင်းပြီး နောက်ဖေးအိမ်ကို သွား ပြန်ရော . . . "

ဒီတော့ မသင်္ကာတာနဲ့ စံကြီးက အနောက်ကနေ တိတ်တိတ်လေး ဘာလုပ်သလဲလို့ လိုက်ချောင်းတာပေါ့ . . ဟိုကျတော့ သိန်းဇော်ဘာလုပ်သလဲ ကြည့်လိုက်တော့ စံကြီး မှာ တခွီခွီ . . .

သိန်းဇော်လည်း နောက်ဖေးရှိ သူ့တစ်ထပ်အိမ်လေး ပေါ်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း အိမ်တွင်းနတ်စင်ရှိရာကို တန်း သွားတော့ပါပဲ . . ပြီးတော့ အိမ်တွင်းနတ်စင်ရှေ့မှာ လက်အုပ် ကလေးချီချီပြီး ဆုတွေတောင်းနေတော့တာပါပဲ။ ဆုတောင်းပုံ ကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းပါပဲ . . .

"အဖေကြီးရေ . . သားတော်လေးကို ဒီဝိုင်းလုံးကျွတ် နိုင်အောင်လုပ်ပေးပါနော် . . ခုနတုန်းက နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် ရိုးရိုးပဲနိုင်တာ . . ဒိုင်ဆီက နှစ်ဆသုံးဆလောက်ရအောင် လုပ် ပေးပါနော် . . ဝိုင်းလုံးကျွတ်နိုင်ရင် အဖေကြီးကို ကြာဆံ ကြော်ကျွေးပါမယ်နော် . . . "

ငတ်သား . . သိန်းဇော်မှာ ပြောလည်းပြော အိမ်တွင်း နတ်ပန်းအိုးရှိ ခပ်ပုပ်ပုပ်ရေတွေကို တစ်ငုံနှစ်ငုံလောက် မျက်နှာကြီးကို ရှုံ့ပြီးသောက်လိုက်သေးတယ် . . ပြီးတော့ နတ်စင်ရှိ ယပ်တောင်ကလေးနှင့် နှစ်ချက်သုံးချက်လောက်

ယပ်ခပ်ပေးလိုက်သေးသည်။

“လုပ်ပေးပါနော်.. အဖေကြီးရယ်၊ အဖေကြီးမရင် ရပါတယ်.. သားတော်လေးကို ပစ်ထားပါနဲ့နော်.. နော်လို့ နိုင်ရင်လေ အဖေကြီးကိုယပ်ခပ်စရာမလိုအောင် အဲဗေး(ever) ပန်ကာလေးပေးထားပါမယ် အဖေကြီးရယ်နော်.. နော်လို့”

ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ကိုယ်ကောင်ကြီးမှအားမနာ အိမ်တွင်းနတ်ကို အတင်းကြီးနွဲ့ပြီး ဆုတောင်းနေတဲ့ သိန်းဇော်၊ အားပါးတရဆုတောင်းပြီးပြီဆိုတာနဲ့ ဝိုင်းထဲကို ပြန်ဝင်လာ ပြန်ပါလေရော.. ဝိုင်းထဲကတော့ သူ့အကြောင်းသိပြီး အား လုံးက ပြုံးစိစိနဲ့၊ ငတိသားကတော့ ဘယ်သူမှမသိသေးပါဘူး ဆိုပြီး.. မှင်သေသေနဲ့ အရှူးကွက်နင်းပြီးသား၊ အိမ်ပေါ် အ တက်တောင် သူ့ဖိနပ်ကလွဲပြီး လှေကားရင်းက ဖိနပ်တွေကို မှောက်ထားခဲ့သေးတယ်.. လေချဉ်တက်ရင်လည်း ပုပ်အံ့အံ့ အနံ့က ထွက်လို့..

ဒီလိုနဲ့ ဖဲဝိုင်းလေးကို အသက်သွင်းပြီး တဖြည်းဖြည်း နဲ့ ရိုက်ကျပြန်ပါရော.. အသီးသီးက ကိုယ့်အရင်းနီးပါးပြန်ရ ပေမယ့်.. မင်းဇော်မှာတော့ ပြန်မရရှာသေးပေ။ ငတိသားက လည်း မှောက်ခုံအိပ်ပြီး ရိုက်နေရာမှ ငေါက်ခနဲထပြီး၊ အောက် ထပ်ကို ဆင်းသွားပြန်ပါလေရော..

ဒီကောင်လည်း ဖဲများခိုးသလားလို့ မသင်္ကာတာနဲ့ မိလာက လိုက်ကြည့်တယ်.. ကျော်ခိုင်က လိုက်ကြည့်ချင်

ပေမယ့်၊ လိုက်မကြည့်ရဲရှာ.. သူ့မရှိရင် ကျန်တဲ့ကောင်တွေက လစ်ရင်လစ်သလို ဖဲခိုးမှာကိုး.. . .

‘ဟော’ မင်းဇော်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ထူးထူးဆန်း ဆန်း ယတြာချေလို့.. အလင်းသဲ့သဲ့ပြန့်ကျဲနေတဲ့ ဝင်းထရံ နားသွားပြီး ဖဲဝိုင်းမှာပါတဲ့ နာမည်တွေအကုန်လုံးကို မြေကြီး ပေါ်မှာရေးတော့တာပါပဲ.. ငတိသားက နာမည်တွေကို အကုန်ရေးပြီးတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ အဲဒီနာမည်တွေ ကို သေးနဲ့ကိုပန်းတော့တာပဲ.. ဒါကလည်း ဝိုင်းတော်သား အချင်းချင်း နာမ်နိမ်တဲ့သဘောကိုး။ အားပါးတရပန်းပြီးတော့ အပေါ်ထပ်တက်လာတော့ ငတိသားမျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံး ကြီးမျက်နှာပေးကတော့ “မင်းတို့တစ်ဝိုင်းလုံးက ငါ့အောက်မှာ ပါကွာ.. . .” ဆိုတဲ့သဘောပေါ့.. . .

ဒီလိုနဲ့ဆက်ရိုက်ကြပြန်ရော.. အခုဆိုရင် ကျော်ခိုင် ကအစ ‘အဘရေ’ ‘အဘရေ’နဲ့ တတပြီးပေါင်ပုတ်လို့.. . . စံကြီးနဲ့ မိလာကြည့်ပြန်တော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲတတပြီး ပေါင် ပုတ်လို့.. . .

သိန်းဇော်ကလည်း အိမ်တွင်းနတ်ကို တတပြီး၊ လက် အုပ်ကလေးကိုချီချီပြီး ဆုတောင်းလိုက် ဖဲရိုက်လိုက်နဲ့ အဆင် ကိုပြေလို့.. . .

အသံငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေတာက.. . . မင်းဇော်၊ ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် ကံကမတက်.. . ဖဲကဝေ.. . .

.....
ငတိသားမှာ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်နဲ့ ကြိရာမရဖြစ်နေ
တာပေါ့.. နောက်ဆုံးတော့ ငတိသားလည်း မထူးဇာတ်ခင်း
တယ်ထင်ပါရဲ့.. ခါးတောင်းကို ပြောင်အောင်ကျိက်ပြီး၊
တင်ပလင်ခွေထိုင်လိုက်ပါလေရော.. ပြီးတော့လည်း ကျန်တဲ့
ကောင်တွေတသလို တတော့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ပေါင်
ကို ပုတ်ပုတ်ပြီးတတာက.. သူ့အဘွားအမည်။

“ဖျန်း.. ဖျန်း.. အုန်းခင်ကွ.. အုန်းခင်၊ ဟားဟား
မင်းတို့ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ နှစ်ဆကွ နှစ်ဆကွ.. နောက်
တစ်လှည့်ကျတော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ.. . .

“ဖျန်း.. ဖျန်း.. အုန်းခင်ကွ၊ အုန်းခင်.. အုန်းခင်ရဲ့
ချစ်မြေးလေးနော်.. . .”

ဒီလိုနဲ့ ငတိသားလည်း အရင်းလေးဘာလေးပြန်ရလို့
ကံတရားရဲ့ အလှည့်အပြောင်းလာပြီဆိုရင် ပြောချင်တာပြော
ဖြစ်ပြီးသားပဲကိုး။ ဖဲဝိုင်းပြီးလို့ အရင်းပြန်စစ်တော့ အားလုံးက
မတိမ်းမယိမ်း ဒါပေမယ့် ဖဲဝိုင်းပြီးလို့ နာမည်တွင်သွားတာက
နှစ်ယောက်.. . .

တစ်ယောက်က.. အုန်းခင်၊ တစ်ယောက်က.. . .
ကိုယ်တော်ကြီး၊ နာရီကြည့်လိုက်တော့လည်း နံနက်(၆)နာရီ
တောင်ထိုးလုလုနီးပါးဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။ အားလုံးမှာလည်း
ည(၇)နာရီလောက်ကတည်းကဆိုတော့ အိပ်ရေးတွေပျက်ပြီ
ပေါ့.. ဖဲရိုက်တဲ့ တစ်ဝိုင်းလုံး မျက်နှာတွေချောင်ကျလို့.. . .

.....
ဒီလိုနဲ့ ဆပ်ပြာမပါတဲ့.. မျက်နှာသစ်၊ သွားမတိုက်ဘဲ
ပလုတ်ကျင်းပြီး ကျောင်းတော်ကြီးရှိရာ ပြည်တက္ကသိုလ်သို့
ချီတက်လာကြတော့တာပါပဲ.. . .။

ကျောင်းရောက်ခါနီးတော့ လမ်းဘေးက ကွမ်းယာ
ဆိုင်လေးမှာ ကွမ်းဝယ်စားလိုက်ကြသေးတယ်။ ကြိုက်လို့စား
တာရော.. အနံ့အသက်ပျောက်အောင်စားတာရောပေါ့။
သွားမတိုက်ဖြစ်တဲ့ ပါးစပ်ကို ကွမ်းတစ်ယာလောက်ဝင်လိုက်
ပြီဆိုရင် အနံ့အသက်က ပျောက်လို့ပေါ့။

ဒီလိုနဲ့.. ပရက်တီကယ် လုပ်ရမယ့်အချိန်တ ဝေးသေး
တော့ ထိုင်နေကျကန်တင်းက “ဒီပုံစံ” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
ပဲ ထိုင်ဖြစ်ကြတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နာမည်က “ဒီပုံစံ”
လို့ပဲ နာမည်ပေးထားကြတယ်.. . ဟုတ်တော့လည်း အဟုတ်
ပါပဲ.. ဒီဆိုင်မှာ ပေါစိမ့်၊ ချိုစိမ့်၊ ကျစ်စိမ့်၊ ပေါ့ကျ၊ ကြိုက်တာ
မှာ လာချလိုက်ရင်တော့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ။ ဘာသောက်
သောက် ဒီအရသာ ဒီကာလာချည်းပဲ.. ဘယ်တော့မှ ပြောင်း
တယ်လို့ကို မရှိဘူး.. ဒီဆိုင်ရဲ့လက်ရာကို ကြိုက်လှတယ်လို့
မဟုတ်ပေမယ့်လည်း ဒီဆိုင်မှာ အမြဲတမ်းနီးပါးထိုင်ဖြစ်ကြ
တယ်.. .။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီဆိုင်က အကြွေးအငြဲဘမ်း
ရတာကိုး.. .။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထိုင်ပြီး သောက်ရုံပဲ
ရှိသေးတယ် တစ်ဖွဲ့လုံးရှိရာကို ရောက်လာတာက အောင်ဇွေ၊
နာမည်အရင်းက ဇော်လင်း.. ဒါပေမယ့် ဖဲအနာမည်ကိုပဲ

ခေါ်ကြတော့ နာမည်အရင်းပျောက်ပြီး အောင်ငွေ၊ အောင်ငွေ နဲ့ပဲ ခေါ်ကြတာပေါ့။

ရွာက ဖအေဖြစ်တဲ့ . . အောင်ငွေသာကြားရင်သာ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိ။ တစ်ဖွဲ့လုံးကတော့ ဇော်လင်းဆိုတဲ့ နာမည်ထက် အောင်ငွေလို့ ခေါ်ရတာကို ခံတွင်းတွေ့တာ ကိုး။

ရောက်ရောက်ချင်းပဲ . . တစ်ဖွဲ့လုံးကို မေးတော့တာ ပါပဲ . . .

“ငါ့မှာကွာ . . ညတုန်းက မင်းတို့ပျောက်လို့ ရှာလိုက် ရတာ၊ သွားနေကျဘီယာဆိုင်မှာလည်း မတွေ့ဘူး၊ ကျန်တဲ့ နေရာတွေမှာလည်း မတွေ့ဘူး . . မင်းတို့ဘယ်ဒိုးနေတာလဲ”

“ဘယ်မှ . . မသွားပါဘူး . . ဇော်လင်း၊ တို့တစ်ဖွဲ့လုံး ကျော်ခိုင်အဆောင်မှာပဲ မိုးလင်းပေါက်ဆွဲကြတာ . . .”

“ဟင် . . ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့မခေါ်တာလဲ၊ မင်းတို့တွေ က သူငယ်ချင်းကောင်းမပီသဘူး . . ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုရင်တော့ လာလာခေါ်ပြီး၊ ကောင်းစားမယ်ဆိုတော့ လာမခေါ်ဘူး . . ငါ့ မှာကွာ ပျင်းလိုက်တာ၊ တစ်ညလုံးကို အိပ်မပျော်ဘူးကွာ . . မင်းတို့ကတော့ အားပါးတရ ဆွဲလို့”

ဇော်လင်းရဲ့ . . ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် စကားသံ အဆုံး . . ဘေးဘီဝဲယာက ကောင်မလေးတွေက ဝိုင်းကြည့် လိုက်ကြတာ . . မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းတွေက ထလို့၊ ခက်တော့

လည်းအခက် “ဆွဲ”တယ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို အဓိပ္ပါယ်တစ် မျိုးပေါက်သွားတာကိုး . . အားလုံးကြည့်တော့လည်း အင်္ကျီ တွေ၊ ပုဆိုးတွေက တွန့်ကြေလို့ . . တစ်ညလုံးဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို လဲချိန်မရဘဲ ကျောင်းကိုတန်းလာကြ တာကိုး။ ဖဲဝိုင်းမှာ ခါးတောင်းကျိုက်တဲ့ အုန်းခင်(မင်းဇော်)ရဲ့ ပုဆိုးက ပိုဆိုးသေး။ ကြေမှုတ်ပုံမှာ ခြေသုတ်ပုဆိုးကတောင် သူထက်သာမယ့်ပုံ ပေါက်နေသည် . . ပြီးတော့လည်း ညလုံး ပေါက်ကစားထားကြတော့ လူတွေကမလန်းမဆန်းဖြစ်နေကြ သည်ကိုး . . မျက်ကွင်းတွေကလည်း ညို၊ ပါးရိုးလေးတွေက ကျတော့ . . ငတ်သား ဇော်လင်း၊ အထင်ကြီးမယ်ဆိုလည်း ကြီးချင်စရာကိုး . . . ။

အနားက ဝိုင်းတွေမှာထိုင်နေကြတာကလည်း အခန်း ထဲက ကျောင်းသူတွေချည်းပဲ၊ ဒီတော့ အထင်လွဲကြပြန်ရော။ ဒီလိုနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်နေတုန်း သတိမထားမိပေမယ့် ပရက်တီကယ်ခန်းထဲရောက်တော့ နာမည်ကိုကြီးလို့ . . အချိန်ပိုင်း ပရက်တီကယ်ဆရာဖြစ်တဲ့ ဦးဝင်းဇော်ကိုယ်တိုင် ကကို ဆုံးမစကားတွေ ပြောကြားလို့ . . တစ်ဖွဲ့လုံးကို နာမည် တပ်၍မပြောတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ့်ပုံ ဖြစ်၍နေသည်။

“ကဲ . . သားတို့ . . သမီးတို့ ပရက်တီကယ်မလုပ်ခင်၊ ဆရာတစ်ခုလောက် ပြောချင်တယ်ကွယ် . . တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အပျော်အပါးတွေ မလိုက်စားဖို့ပါပဲ . . အထူး

သဖြင့်ကွာ ယောက်ျားလေးတွေပေါ့။ ခေတ်ကြီးက ရောဂါတွေ ခပ်ဆန်းဆန်းဆိုတော့ ဒီလိုအညွန့်တုံးတဲ့ရောဂါမျိုးကို မဖြစ်စေချင်ဘူး တပည့်တို့ရာ. . ဆရာပြောချင်တာက အဲဒါပါကွာ၊ ဘာလုပ်လုပ် ဘာကိုင်ကိုင် သတိပီရိယလေးတော့ ထားသင့်ပါတယ်. . . ”

ဆရာဦးဝင်းဇော်ရဲ့ စကားဆုံးတော့ တစ်ဖွဲ့လုံးက ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်လို့. . ဘာသဘောနဲ့ပြောပါလိမ့်ပေါ့. . ဒီအထိကို သဘောကမပေါက်ကြသေးပေ။ ဇော်လင်းကြည့်တော့ မျက်နှာကြီးရဲလို့. . တစ်ဖွဲ့လုံးကို ပြောမှတော့ ဒီကောင်လည်း မလွတ်ပဲကိုး. . အားလုံးထဲမှာ မျက်နှာပျက်နေတာက ဇော်လင်းဆိုတော့၊ ဒီသကောင့်သားပဲ ဝိုင်းမေးကြတာပေါ့. . အဲဒီတော့မှ ဒီကောင်က ပြောရှာပါလေရော. . .

“ညတုန်းက. . မင်းတို့ ဟိုဟာလုပ်ကြတာမဟုတ်ဘူးလား. . . ”

“ဘယ်ဟာကို ပြောတာလဲ. . ဇော်လင်းရ”

“မိလာပြောတော့. . မင်းတို့ညလုံးပေါက် ဆွဲကြတယ်ဆို စံကြီးရာ”

“အေးပေါ့. . ညလုံးပေါက်ဆွဲလို့ပဲ၊ လူတွေမလန်းကြတာပေါ့ကွ”

“ဟုတ်ဘူးလေကွာ. . ငါပြောတာ မြာလေးဘာလေးများခေါ် ဆွဲသလားလို့. . . ”

ဒီစကားဆုံးတော့မှ ကျော်ခိုင်မှာ တအံ့တဩဖြစ်၍ သွားတော့သည်။

“သေစမ်းပါ. . ဇော်လင်းရာ၊ ဆွဲတယ်ဆိုတာ ညလုံးပေါက်ဖဲရိုက်တာကို ပြောတာကွ. . မင်းအသံခြကြီးကြောင့် အကုန်လုံးကတော့ ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်ကုန်ပါပြီကွာ။ ပြီးတော့. . ငါ့အဆောင်မှာဆိုတော့ ငါကနာမည်အပျက်ဆုံးဖြစ်မှာကွ”

“ခက်ပါလား. . ဇော်လင်းရာ၊ မင်းတပြောချင်တာတွေ အသံခြကြီးနဲ့ပြော ဘေးကကြားတဲ့ကောင်မလေးတွေက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပေါက်. . ခုနတုန်းက ကောင်မလေးတွေကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နဲ့ ကြည့်ပါတယ်လို့ထင်နေတာ. . မင်းရဲ့ “ဆွဲ”ဆိုတဲ့ အသံကြီးကြောင့်ကိုး။ သွားပါပြီကွာ. . မိလာက. . ညိုမိ၊ ငါက. . မီးမီး၊ ကျော်ခိုင်က. . မေလဲ့. . ခုတော့ ဆွေးရပြီ ထင်ပါတယ်ကွာ. . . ”

စံကြီးမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက်သံကြီးနှင့်. . ‘အဘ’မတနိုင်ရှာတော့ပေ။ ဘာထူးသေးလည်း အုန်းခင်လည်း ငြိမ်လို့. . သိန်းဇော်လည်း သူ့ကိုယ်တော်ကြီးကို အကူအညီမတောင်းနိုင်တော့ပေ. . . ။

“ကဲ. . ခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူးကွာ၊ ဒီကိစ္စကို ဆရာဦးဝင်းဇော်ကိုပဲ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အဘန်းထဲမှာ ပြန်ရှင်းခိုင်းရမှာပဲ. . . ”

စံကြီးစကားအဆုံး အားလုံးမှာ ခေါင်းတွေညိတ်လို့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖြေရှင်းဖို့လည်း ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတာကိုး။ ဒီလိုနဲ့ ဆရာဦးဝင်းဇော်ကို အကူအညီတောင်းတော့ ပြေလည်သွား ပါလေရဲ့. . . ဒီတော့ ရှိစုမဲ့စုသိက္ခာလေးတွေက ပြန်တက်လာ တာပေါ့. . . ။

ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ဆရာဦးဝင်းဇော်ကို ဘီယာ ဆိုင်မှာပြုစုလိုက်ရတာ တမုန်းပဲ. . . တက္ကသိုလ်မှာဆရာ တပည့်ဆိုတာ ကျောသားရင်သား ခွဲခြားလို့မှ မရရှာပဲကိုး။ ဒီလိုနဲ့ ဆရာဦးဝင်းဇော်ပြန်တော့ ရေမွှေးနံ့သင်းသင်းလေးနဲ့ ပေါ့. . .

ဪ. . . အားလုံးကတော့ ကိုယ်တိုင်မဟုတ်ပေမယ့် တခြားသူတွေကို ရှင်ပြုပေးရတာ ဝါသနာပါကြတဲ့အဖြစ်ကိုး။
“စေတနာ. . . စေတနာ. . .”

အာနိ ◀ ၄ ▶

ဖျတ်ခနဲ ပျက်သွားတဲ့မီးကြောင့်. . . ကျူရှင်တစ်ခုလုံး လည်း. . . “ဟာ”ဆိုတဲ့အသံတွေ ဆူပွက်လို့နေသည်။ အဆိုး ဆုံးက မီးမီး. . . ဒီအင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်မှာ နောက်အကျဆုံးက မီးမီး. . . ဘာသင်ခန်းစာပဲလုပ်လုပ်၊ နောက်ဆုံးမှပြီးတဲ့ မီးမီး။ စာတော်လားဆိုတော့ ည့်ချက်ကတော့ ပြောမဆုံးပေါင်တော သုံးတောင်. . . ဆယ်တန်းအမှတ်ခြစ်တဲ့ဆရာ၊ ဆရာမတွေက ပဲ မျက်စိလည်သလားမသိ. . . ဒါပေမယ့် ဝတ်စားလာရင်တော့ မော်ဒယ်ဂဲ(လ်)တွေနဲ့ နင်လားငါလားပဲ. . . နောက်ကျပါတယ် ဆိုမှ သူမရဲ့မပြီးဆုံးသေးတဲ့ (passive) ပက်ဆစ်စာကြောင်း လေးက တစ်ဝက်တစ်ပျက်။

ရေးရတဲ့ အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါ စာကြောင်းကလေးကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း. . . ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို သောနုတ္တိရုံမုဆိုးက မြားပစ်တဲ့စာကြောင်း. . . ဒီစာကြောင်းပြီးရင် ဆရာမရွှေမှာ

.....
စာအုပ်ထပ်ထားခဲ့ရမှာကိုး.. ဒီတော့ သူမကအဆူပွက်ဆုံး
ဖြစ်တော့တာပေါ့.. . .

“ဟယ်.. ပြီးကာနီးကျမှဟယ် မီးကလည်း.. .”

နောက်တန်းက စံကြီးကလည်း အိစိကလီဆိုတော့
မီးမီးကို ကူညီမယ်ပေါ့.. . မှောင်မှောင်မည်းမည်းမှာ မမြင်မ
စမ်းနဲ့ ဖိုသံဖွဖွလေးပေးလိုက်ပြန်သေးတယ်.. .

“မီးမီး.. နင့်ပက်ဆစ်က ဘယ်နားရောက်နေလို့
လဲဟ.. .”

“ပြီးခါနီးပြီဟ.. . သောနတ္တိရ်တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တာ”

“ဒါဆိုလည်း အိမ်ပြန်ခေါ်လိုက်လေ.. . မီးရယ်”

ညောင်နာနာအသံနဲ့ လှမ်းစလိုက်တာက မီလာ.. .
မီးမီးကလည်း စမှန်းသိတော့ အနောက်ကိုလှည့်ပြီး ခေါင်းကို
ခေါက်လိုက်ပါလေရော.. . သူမရည်ရွယ်တာကမီလာ.. . မှား
ပြီးခေါက်မိတာက ကျော်ခိုင်.. . အသံကလည်းပီပီသသ
'ဒေါင်'ကနေမြည်လို့.. . ။

“အား.. . .”

“ကမြင်းမ.. .”

ကျော်ခိုင်ကလည်း အသားနာတော့ ဝါးစပ်ကအော်
တို ထွက်ပြီးသား.. . အရှောင်အတိမ်းကောင်းတဲ့ မီလာ
တော့တဟဲဟဲနဲ့ ပျော်လို့.. .

“မီးမီး.. . ခေါက်ချင်လည်း ကြည့်ခေါက်ဟ.. .”

.....
နဖူးအိသွားပြီ.. . .”

“ဘယ်သိမလဲ မှောင်နေတာကို မြင်မှမမြင်ရတော့တာ”

“အေး.. . နင်က ဂလိုလား ရတယ်လေ”

ကျော်ခိုင်စကားသံအဆုံး ခဏလောက်ကြာတော့
မီးမီးမှာ 'အား'ခနဲအော်ပါလေရော.. .

မီးပျက်တော့ ကျူရှင်တစ်ခုလုံးက ဘာဖြစ်မှန်းလည်း
မသိကြဘူးပေါ့.. . ကြားရတဲ့အသံကိုသာ နားထောင်ပြီး
အဓိပ္ပါယ်ဖော်နေရတာကိုး.. . မီးမီးအသံလည်းကြားရော တစ်
တန်းတည်းတိုင်တဲ့ စိန်မျောက်မျောက် ထအော်ပါလေရော။

“မီးမီး.. . ဘာဖြစ်တာလဲ ငါ့ပြောစမ်း.. .”

“ဟင့်အင်း.. . ဟင့်အင်း.. . မပြောဘူး”

“ပြောစမ်းပါမီးမီးရယ်.. . ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ
မီးလာရင်တော့ ပွဲကြမ်းပစ်မယ်.. . .”

စကားသံလည်းဆုံးရော စိန်မျောက်မျောက်မှာလည်း
'အား'ခနဲ အော်ပြန်ပါလေရော.. . ဒီတော့ကြားထဲကထိုင်နေ
တဲ့ တူးတူးက မေးရပြန်တာပေါ့.. . .

“ဘာဖြစ်တာလည်း ခင်သူ”

“ဟို.. . ဟို.. . သူ့ကျွန်မခံပြီလက်ကြီး.. . .”

“ဘာ.. . .”

“စိန်မျောက်မျောက် နင်ငါ့ကိုဘာပြောတာလဲ.. . ငါ
ပါးစပ်ကသာစပေမယ် နင်တို့နဲ့အဝေးကြီးနော်.. . မပြောချင်

.....
လို့ကြည့်နေတာကြာပြီ... ထစ်ခနဲရှိ ငါ့လက်ပဲဝိုင်းပြီးစော်
ကားနေကြတယ်... ဒါမျိုးတော့မိလာကို လာမကောနဲ့ ပွဲကြမ်း
ပစ်မယ်... ”

ငတ်သားမိလာကလည်း အားနည်းချက်ကိုထိတော့
တင်းရှာမှာပေါ့... တကယ်လည်း ဟုတ်မှမဟုတ်ရှာပဲကိုး... ။
'သူ့ကျွန်မခံပြီလက်'ဆိုတဲ့ အသံလည်းကြားရော မီးမီးမှာ
မမြင်မစမ်းနဲ့ ရှေ့ခုံရှိရာသို့ လွှားခနဲသွားရှာတော့သည်။ သူ
ခမျာလည်း ကြောက်ရွာမှာပေါ့... ။

လွှားခနဲအသွား တက်နင်းမိတာက ညိုမိ... ။
“အား...”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ညိုမိရယ်...”

မိလာမှာ စိုးရိမ်သံလေးနဲ့ မေးလိုက်တော့သည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... မီးမီးက ငါ့ပေါင်ကြားကိုတက်နင်း
တာ...”

မင်းဇော်ကလည်း တစ်စခန်းထပြန်ရော...

“မပူပါနဲ့ ညိုမိရယ်... နင်ကယောက်ျားလေးမှ မ
ဟုတ်တာ...”

“တောက်... မင်းဇော် နင်ဘာစကားပြောတာလဲ”

“သဘာဝစကားလေ ညိုမိရဲ့... ဒေါသကြီးရင် အ
သက်တိုတတ်တယ်နော်...”

ညိုမိကလည်း ဘုဆတ်ဆတ်...
.....

.....
“ဒါဆိုနင်အနင်းခံကြည့်ပါလား...”

“ငါ့တော့မနင်းပါနဲ့ဟာ... နင်စမ်းသပ်ချင်ရင် မိလာ
ကိုနင်းပေါ့...”

မိလာမှာလည်း ရွတ်တွတ်တွတ်... ။

“ညိုမိ... ဒီကောင်ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်နဲ့နော်... ငါ
ကြောက်တယ်ဟ”

“တောက်... တောက်...”

ညိုမိ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့... တက်တခေါက်
ခေါက်ကိုဖြစ်လို့...

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက
ပျောက်သွားတဲ့ အုန်းမောင်းကြီးက ဒီရောက်နေတာကိုး...”

စံကြီးရဲ့ စကားသံဆုံးတော့ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ
ကျရှင်တစ်ခုလုံး ရှယ်လိုက်ကြတာ ခွက်ခွက်ကိုလန်လို့...
ခဏကြာတော့ ပျက်သွားတဲ့မီးက လင်းလို့ထိန်လို့... လိုင်း
ချိန်းတာပဲ ဖြစ်ပုံရသည်။ မီးလင်းတော့ နောက်ဖေးသွားတဲ့
ဆရာမမှာ အပေါ်တက်၍လာလေတော့သည်။ ဆရာမခမျာ
မှာလည်း အိမ်သာထဲတွင် ပိတ်မိနေသည့်အဖြစ်ကိုး... ။

“ဟဲ့... အပေါ်မှာဆူဆူညီညီနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ
နောက်ဖေးတောင် ဖြောင့်ဖြောင့်မသွားနိုင်ဘူး... မင်းတို့နော်
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
လည်း ထိန်းကြဦး...”

တီချယ်ရဲ့စကားသံအဆုံး.. အားလုံးက ငြိမ်သက်လို့ မုန်တိုင်းမကျခင်၊ တိုက်ခတ်တဲ့လေပြေပမာ ထင်ပါရဲ့...။

“မဟုတ်ဘူး.. တီချယ်၊ မဟုတ်ဘူး ခုဟာကသမီးတို့ အစော်ကားခံရတာ”

မီးမီးရဲ့ စကားသံအဆုံး စိန်မောက်မောက်မှလည်း “ဟုတ်တယ်တီချယ်.. သမီးပါ အစော်ကားခံရတာ”

တီချယ်မှာ တအံ့တဩဖြစ်ပြီး... မီးမီးနှင့် စိန်မောက်မောက်ကို မျက်လုံးကြီးပြူး၍ ကြည့်နေတာတော့ သည်။ ပြီးမှ...

“ဟယ်.. ဒီ လေးငါးဆယ်မိနစ်လောက် မီးပျက်သွားတာ.. နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း အစော်ကားခံရတယ်ဟုတ်လား.. ဒီလောက်ကျရှင်မှာ လူအများကြီးရှိရဲ့ သားနဲ့ သမီးတို့ရယ်”

တီချယ်မှာ အထင်တစ်မျိုးနှင့် ကရုဏာမျက်ဝန်းများမှာ တပည့်မနှစ်ဦးအပေါ် ဖြာဝေ၍နေတော့သည်.. တီချယ် အမြင်ကတစ်မျိုး၊ ငတ်မလေးနှစ်ယောက်ကလည်း မျက်ရည်စိုစိုနှင့် လေးလုံးမကွဲ၊ ဒီတော့ ရှုပ်ပြန်ပါလေရော။ ပြီးတော့မှ တီချယ်မှာ ဝေါသသံကြီးနှင့် တစ်ခန်းလုံးကို ကြည့်ပြီး.. တရားခံကို မေးပါလေတော့သည်။

“ကဲ.. တရားခံဘယ်သူလဲ၊ ယောက်ျားဆိုရင် ကိုယ်စားတာကိုယ်သိ.. အဲလေ.. ယောင်လို့ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်သိ

ပြီးထွက်ခဲ့”

တီချယ်ရဲ့စကားသံအဆုံးမှာတော့ ငတ်မနှစ်ဦးမှာ.. တီချယ်နားနားကပ်ပြီး ပွစိပွစိ ပြောပြန်ပါလေရော။ ဒီတော့ မှတ်ချယ်မှာ.. “တော်ပါသေးရဲ့” ဟုသက်ပြင်းချသံကြီး ထွက်လာလေတော့သည်။

“ကဲ.. သူ့ကျွန်မခံပြီလက်ရေ၊ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ဝန်ခံစမ်း”

မည်သူမည်ဝါကို ပြောမှန်းမသိပေမယ့်.. ဒီနာမည်တွင်နေတာက မိလာကိုး။ ငတ်သားရဲ့ မျက်နှာလည်း ဆီးရွက်ထက်ကိုငယ်လို့.. နဖူး၊ နားသယ်စပ်မှာတောင် စပျစ်သီးလောက်ချွေးသီးကြီးတွေ ထ၍နေသည်။ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်နဲ့ ပြဿနာကို ဘယ်လိုရှင်းရမှန်းပင်မသိ ဖြစ်နေတော့သည်။

ခဏကြာတော့မှ မိလာမှာမတ်တပ်ကြီးရပ်၍ ပြောရွာလေတော့သည်။

“သေချင်တယ်.. တီချယ်၊ ကျွန်တော်အရမ်းသေချင်နေပါပြီဗျာ”

“ဟင်.. မင်းက ဘာပြုလို့သေချင်ရပြန်တာလဲ” မိလာမှာ.. ငိုသံပါကြီးနှင့်..

“ကျွန်တော်သူ့ကျွန်မခံပြီလက် ဖြစ်နေလို့ပါတီချယ်ရယ်..”

“ဟင်. . ဒါဆို မင်းက တရားခံပေါ့”

“မဟုတ်ရပါဘူး တီချယ်ရယ်၊ သူ့ကျွန်မခံပြီလက် ဆိုတာ ကျွန်တော်ပါ ဒါပေမယ့် တရားခံတော့မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

မိလာရဲ့. . စကားသံကြားတော့ တီချယ်မှာ အူလည်လည်ဖြစ်၍ နေသည်။

“မင်းပြောတာ သဘောမပေါက်ဘူး မိလာရဲ့. . . တီချယ်ကို သူ့ကျွန်မခံပြီလက်အကြောင်း နားလည်အောင် ရှင်းပြစမ်းပါဦး. . . ”

“မထူးပါဘူး. . တီချယ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို မြဝတီနဲ့ မြန်မာ့အသံမှာပါ ကြော်ငြာခိုင်းလိုက်ပါတော့” ဟု ငိုသံပါကြီးနှင့် ရောစွက်၍ပြောလေတော့သည်။

သဘောပေါက်နားလည်တဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတချို့မှာတော့. . တခွီးခွီးနှင့်ရယ်နေကြပြီး ဖြစ်သည်။

ရယ်သံတွေကြားမှာတော့. . မိလာခမျာ မျက်မှန်ထူထူကြီးကို ပင့်တင်ပြီး တဟင်ဟင်နှင့် ငိုလှငိုခင် အခြေအနေကို ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ပြီးတော့မှ ငိုသံပါကြီးနှင့်. . .

“ဖြစ်နိုင်ရင်လေ. . ဒီလက်ကို ကျွန်တော်စားနဲ့ကို ဖြတ်ချင်နေတာကြာပါပြီ. . တီချယ်၊ ထစ်ခနဲရှိရင် အားလုံးက ဒီလက်ကိုပဲ ခလုတ်တိုက်နေကြတယ်၊ ကျောင်းမှာလည်း ဒီလက်၊ ကျူရှင်မှာလည်း ဒီလက်၊ ကြာရင်ကျွန်တော်စိတ်ညစ်ပြီး သေသွားနိုင်တယ်”

“သေတော့ သေမသွားပါနဲ့. . မိလာရယ်၊ တီချယ်က မင်းရဲ့ သူ့ကျွန်မခံပြီလက်ကလေးအကြောင်း မေးတာ၊ မင်းအတွက် ဘာများနစ်နာစရာ ရှိလို့လဲကွယ်”

မျက်ရည်စို့နေရရှာတဲ့. . စိန်မောက်မောက်နှင့် မီးမီးမှာလည်း မီးပျက်တုန်းက အဖြစ်အပျက်ကိုမေ့ပြီး၊ တခွီးခွီးနဲ့ အူတက်မတတ်ပင် ဖြစ်နေသည်။

“ကဲပါ. . ညိုမိရယ်၊ နင်ငါ့ကိုသနားရင် တီချယ်ကို နားလည်အောင် တိုးတိုးလေးရှင်းပြပေးပါလား. . ငါတစ်သက်လုံးကျွန်ခံဆို ကျွန်ခံပါမယ်”

ဒီတော့ ညိုမိမှာလည်း မိလာကိုကြည့်ပြီးသနားစိတ်လေးများ ဝင်ရှာတော့သည်. . ပြီးတော့ တီချယ်အနားတိုးတိုးလေးနှင့် ဤသို့ဤနယ်. . .

“ - + - x - + - x - + - x ”

ရှင်းပြလိုက်တော့သည်။

သည်တော့မှ တီချယ်မှာလည်း. . ပြုံးစစနှင့် “ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ်” ဟု တဖွဖွ ဖြစ်၍နေတော့သည်။

“ကဲ. . ဒါဆိုရင်တရားခံတွေက မိလာတို့အတန်းထဲက ပဲနော်။ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်သိကြ၊ ဒီလောက်ကြီးအာသနံတော့လည်း မိန်းကလေးတွေဘက်က မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်”

ကျော်ခိုင်၊ မင်းဇော်၊ စံကြီး၊ မိလာ. . တစ်ဖွဲ့လုံး မတ်တတ်ကလေးတွေရပ်လို့ နေကြသည်။

“မင်းတို့မပြောရင် ဆရာမက တစ်ယောက်ချင်းမေးမယ်နော်၊ ပြီးတော့မှ တီချယ်အပေါ်စိတ်မဆိုးကြနဲ့ . . . ဘယ်လိုလဲ . . .” ဆိုတော့ တစ်ဖွဲ့လုံးက ခေါင်းတွေညိတ်လို့ . . .

“ကျော်ခိုင် . . . မင်းမဟုတ်တာ သေချာလား . . . .”

“သေချာပါတယ် တီချယ် . . . ကျွန်တော်က ခံဘက်ကချည်းပဲ . . . မယုံရင် ကျွန်တော့်နဖူးကြည့်ပါဦး . . . .”

ပြောလိုက်တော့မှ ကျော်ခိုင်နဖူးကိုသေချာစွာ ကြည့်လိုက်မိတော့သည်။

“ဟယ် . . . ဟုတ်ပါ့ဟယ် အာလူးသီးကြီးနဲ့ တူလိုက်တာ . . . .”

“ဟုတ်ပါတယ်တီချယ် . . . ဒီအာလူးကို ပိန်အောင်လက်ပူပေးတာနဲ့ကို တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေတာပဲ ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်လုံးက တကယ့်ကိုမအားတာတီချယ်”

ကျော်ခိုင်၏ ဖြေရှင်းပုံကလည်း သဘာဝကျကျကိုး ဒီတော့လည်း ခေါင်းညိတ်ရပြန်ပါလေရော . . .

“ကဲ . . . ဒါဆိုနောက်တစ်ယောက် . . . စံကြီးကရော”

“တီချယ်ရယ် စဉ်းစားကြည့်ပါဦး . . . ငတမဆုံးစပြီး အသံထွက်တာက မီးမီးလေ . . . ကျွန်တော်ကမီးကို ချစ်နေတာပဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို ဒီလိုလုပ်ပါမလားတီချယ်”

ဖြေရှင်းပုံကတော့ ခပ်မိုက်မိုက် . . . ဟစ်ချက်ချက် နှစ်ချက်ပြတ်ကိုး . . . ကြုံရင်ကြုံသလို ရည်းစားစကားဒဲ့ပြောလိုက်

တဲ့စံကြီးကိုး . . . ဒီတော့ မီးမီးရဲ့ပါးလေးနှစ်ဖက်ကလည်း နီကျင်ကျင်ကလေးဖြစ်လို့ . . . စံကြီးကို မခွဲတရို့ဟန်ကလေးနှင့် မျက်စိချီ၍ ကြည့်လိုက်သေးသည်။ စံကြီးရဲ့မျက်နှာကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် . . . မသိလျှင်တော့ အချစ်သူရဲကောင်းကြီးနှင့် တစ်ပုံစံတည်း . . . ။

“ဒါဆိုရင် မင်းဇော်ရော . . . .”

“ကျွန်တော်လည်း မဟုတ်ရပါဘူးတီချယ်ရယ် . . . ညှိမိကိုလှမ်းစမိတာ တစ်ခုတည်းပါ ဒါတောင်ညှိမိရဲ့အသံထွက်လာလို့ စမိတာပါ . . . .”

ဒီတော့လည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ကိုး . . . ။

နောက်ဆုံးတော့ တီချယ်မှာမီလာကို မေးပြန်ပါလေရော . . .

“ကဲ . . . မောင်မီလာ မင်းပဲကျန်တော့တယ်၊ မင်းကရော တီချယ်ကို ဘာပြောဦးမလဲ . . . .”

“ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး တီချယ်ရယ် . . . ပြဿနာတက်လာပြီဆိုရင် အားလုံးကဒီလက်ကိုပဲကိုင်ရှာနေတော့ ကျွန်တော်ရှင်းမပြတတ်တော့ပါဘူး . . . .”

မီလာရဲ့စကားအဆုံးမှာ တီချယ်မှာလည်း ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ် ညိတ်လို့နေသည်။ မီလာမှာလည်း အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတာကိုး။ မီးမီးနှင့်စိန်မျောက်မျောက် (ခင်သူ)မှာလည်း လက်သည်တရားခံမပေါ်တော့ နှုတ်ခမ်း

များစုလျက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေရှာသည်။ ဒီအဖွဲ့ထဲမှာ တရားခံ ရှိမှန်းသိလျက်နှင့် လက်သည်ကမပေါ်ဘဲကိုး...

“ကဲ... အားလုံးနားထောင်ကြ။ တီချယ် မင်းတို့ကိုတစ် ခုပြောစရာရှိတယ်... အမှန်တရားဆိုတာ အချိန်တန်ရင်တော့ ပေါ်လာရမှာပဲ။ အဲဒီအချိန်ကျရင် မှားခဲ့ဖူးတဲ့အမှားလေးတွေ ကြောင့် မင်းတို့ရဲ့ဘဝလေးတွေ မတိမ်းစောင်းပါစေနဲ့ကွယ်။ ကိုယ့်အမှားကိုယ်သိရင်လည်း ကာယကံရှင်တွေကိုကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်နဲ့ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် တောင်းပန်စေချင်တယ်... ဒီလိုတောင်းပန်လာရင်လည်း ကာယကံရှင်တွေက သဘော ထားကြီးကြီး နားလည်ပေးဖို့ တီချယ်ကတိုက်တွန်းပါတယ်”

တီချယ်ရဲ့စကားဆုံးတော့ ပထမဆုံးလက်ခုပ်စတီး တာက စံကြီးတို့အဖွဲ့... အားလုံးကတဖြောင်းဖြောင်းနှင့်... စံကြီးတို့တီးပြီးတော့ ကျူရှင်တစ်ခုလုံးလည်း တဖြောင်းဖြောင်း နဲ့ နောက်မှလိုက်၍ လက်ခုပ်များတီးကြလေတော့သည်။ ဘာ သဘောနဲ့တီးကြမှန်းတော့ မသိရှာကြပေ။ ဒီလိုပဲမိန့်ခွန်းမကျူ ဘာမကျ ပြောပြီးလျှင် လက်ခုပ်တီးရတယ်ဆိုတာကို ကလေး ဘဝကတည်းက လက်ခံထားကြသည်ပဲကိုး...။

တီချယ်မှာလည်း သဘောတွေကျလို့... သူ့စကား အောင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ထင်ပါရဲ့... မျက်နှာကြီး တောင်ပြုံးလို့...။

ကျူရှင်ဆင်းတော့ လေးယောက်သား ဘီယာဆိုင်

သို့မသွားဖြစ်ကြတော့ပေ... အဆင်ပြေမယ့် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကိုပဲရွေးပြီး ထိုင်ဖြစ်လိုက်ကြသည်။ ဆိုင်ရောက်တော့ လည်း မျက်နှာပိုးတွေက နဂိုပုံစံအတိုင်းအားလုံးက ပြောင် ချော်ချော်နဲ့... ခဏကြာတော့ စားပွဲထိုးကောင်လေး ရောက် လာသည်။ အမြဲတစေမဟုတ်ပေမယ့် ဒီဆိုင်ကလည်း ထိုင်နေ ကျန်းပါးကိုး...

“အစ်ကိုတို့ ဘာမှာမလဲ...”

“ပေါ့စိမ့်လေးခွက်၊ ဆေးလိပ်နှစ်ပွဲ၊ အကြမ်းနှစ်အိုးယူ ခဲ့ကွာ...”

ကျော်ခိုင်မှပင် ဦးဆောင်၍မှာလိုက်သည်။ သိပ်မ ကြာသေးခင်မှာပဲ စားပွဲထိုးလေးက မှာသမျှကို လက်ဖက်ရည် ဝိုင်းပေါ်သို့ လာချပေးသွားလေသည်။ ချထားသော ဆေးလိပ် ပွဲမှ တစ်လိပ်ကိုလှမ်းယူပြီး မီးခြစ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ မကျေမနပ်သံနှင့် ကျော်ခိုင်ခမျာ ရင်ဖွင့်ပါလေတော့သည်။

“အားလုံးထဲမှာ ငါကအခံရဆုံး... စံကြီးရာ၊ ကမြင်းမ မီးမီးလက်သံကလည်း တော်တော်လေးကိုပြောင်တယ်... ငါ ထထိုးချင်စိတ်ပေါက်သွားတာပဲ... မိန်းကလေးမို့ တော်တော် လေး ထိန်းထားရတယ်ကွာ... ယောက်ျားဆိုရင်တော့ ကြာ သလားလို့ ခေါင်းကိုဆွဲကျွေးပစ်လိုက်ပြီ...”

“အေးနော်... မင်းနဖူးကြီးက တော်တော်လေး အယ် ထနေပြီ...”

“အေး.. အဲဒါ မင်းစလိုက်လို့ ဖြစ်ရတာမိလား.. စတော့မင်း.. အတွယ်ခံရတော့ငါဖြစ်နေတယ်.. ငါ့ကိုလည်း ကြပ်ထုပ်လေးဘာလေး ထိုးပေးကြဦး.. . .”

စံကြီးမှာလည်း အမြင်မတော်တာနဲ့ ပုဆိုးကိုလုံးပြီး အာငွေမှုတ်၍ ကျော်ခိုင်နဖူးမှ အာလူးကို ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးလိုက်တော့သည်။ ခဏကြာတော့ ကျော်ခိုင်နဖူးမှာ နဂိုထက် အယောင်နည်းနည်းလျော့လာသည်။ ကျော်ခိုင်မှာ နှာခေါင်းကြီးတရွံ့ရွံ့နဲ့ ဖြစ်၍နေသည်။

“ကျော်ခိုင်.. မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ နှာခေါင်းကြီးတရွံ့ရွံ့နဲ့.. .”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ စံကြီးပုဆိုးကနံနံကြီး.. . .”

“ဟင်.. ငါ့ပုဆိုးကနံတယ် ဟုတ်လား.. . .”

စံကြီးမှာ ပြောပြောဆိုဆို ပုဆိုးကိုနမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း အဟုတ်.. ငံပြာရည်နံ့က ခပ်သင်းသင်းဖြစ်၍ နေသည်။

“ဪ.. အဲဒါကအဘွားအတွက် ငါလမ်းထိပ်က သင်္ဘောသီးသုပ် သွားဝယ်ပေးတုန်းက ငံပြာရည်ဖိတ်သွားတာပါကွာ.. မင်းတို့ကလည်း ဒီအနံ့ပဲ အလန့်တကြား.. . .”

“ဘယ်.. ပြောလို့ ရမလား.. မင်းလည်း သိပ်စိတ်ချရ တာမှမဟုတ်တာ.. . .”

“ကျော်ခိုင်ကို အာငွေမှုတ်ပေးရလို့ အားကုန်ရတဲ့

ကြားထဲကွာ အေးဆေးနေစမ်းပါ.. ‘သူ့ကျွန်မခံပြီ လက်ရယ်ဆိုတော့.. . .’

အားလုံးကတဟီးဟီးနဲ့.. .

“ကဲ.. တို့တွေ ကျွဲရှင်ကိစ္စစလိုက်ကြရအောင်”

မိလာရဲ့စကားဆုံးတော့ အားလုံးက ခပ်တည်တည်ပင်နေကြသည်။

“ကျော်ခိုင်.. မင်းတကယ်မလုပ်ဘူးနော်.. . .”

“ဪ.. ငါကလိမ်ပါ့မလား မိလာရယ်.. ကြားထဲကသာ ဗလိုင်ကြီးအဆော်ခံရတာ.. . .”

“ငါ့နဖူးစမ်းကြည့်လိုက်တိုင်း မင်းနဲ့ မီးမီးကို အရမ်းတင်းတယ်ကွာ၊ စံကြီး.. မင်းမီးမီးကို ရအောင်လိုက်ကွာ”

“ဟဲ.. ဟဲ.. စိတ်ချပါကျော်ခိုင်ရာ.. မင်းအတွက် ငါရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ ကြိုးစားလိုက်မယ် စိတ်ချ.. . .”

“ပြောမနေနဲ့ ကျော်ခိုင်.. မင်းမပြောလည်း ဒီကောင်ကလိုက်မှာသေချာတယ်၊ နို့မို့ဆို မင်းကြောင့်ပဲကြိုက်ရသလို လိုဖြစ်နေဦးမယ်.. . .”

အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်းပါ ‘အုန်းခင်’ရယ်ဆိုတော့ ငတိသားက ငြိမ်ကုပ်လို့.. .

“ငါလည်းမဟုတ်ဘူး.. ကျော်ခိုင်လည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ မင်းဇော်နဲ့ စံကြီးပဲရှိတော့တာပေါ့.. ဟုတ်တယ် မို့လား.. . .”

မိလာရဲ့စကားဆုံးတော့ နှစ်ကောင်သားက ရယ်ကျဲ ကျဲဖြစ်လို့နေသည်။ တကယ်တော့ နှစ်ယောက်ထဲမှာ တရားခံ ဘယ်သူလဲဆိုတာကြီးကို သိပြီးသားကိုး...။

“ကဲ... စံကြီး မင်းကရော”

မိလာက မေးလေးဆတ်၍မေးလိုက်သည်။

“ငါမဟုတ်ပါဘူးကွာ... တရားခံက မင်းဇော်ကွ”

စကားဆုံးတော့ မင်းဇော်မှာ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် မျက်နှာပိုး ကမသေ...။

“မင်းကဘယ်လိုသိတာလဲ စံကြီး...”

“ဒီကောင်က ငါ့နားမှာထိုင်နေတာပဲ... ဒီကောင် လက်နှစ်ခါလှုပ်တာ သိတာပေါ့ကွ... နှစ်ခါလှုပ်တော့ နှစ်ခါ ‘အား’လို့ အော်တာကြားရတယ်... သိပေမယ့် ငါကလည်း အမှောင်ထဲမှာ ဘာလုပ်မှန်းတော့ အတိအကျမသိဘူးကွ... မီးမီးကို စိန်မျောက်မျောက်လှမ်းပြောလိုက်မှ ဒီကောင်ဘာ လုပ်တယ်ဆိုတာ သိရတာကွ”

“သွက်လည်းသွက်ပါပေ... အုန်းခင်လက်ရယ်”

ကျော်ခိုင်က ချီးမွမ်းထောပနာပြုလိုက်သည်။

“ပြီးတော့မှ ဒီနေ့ဝိုင်းကို မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲရှင်းကွ”

“ဟင်... ငါတို့က ဘာပြုလို့...”

“ဟုတ်တယ်လေ... မင်းတို့နှစ်ကောင်လုံးက ကြား ထဲက အမြတ်ထွက်တာပဲကိုး... မင်းဇော်ဆိုရင် လက်ကမြင်း

ခွင့်ရ လိုက်တယ်လေကွာ... မင်းဆိုလည်း အရှူးကွက်နင်းပြီး ရည်းစားစကားပြောခွင့်ရလိုက်တယ်ကွာ... ငါနဲ့မိလာနှစ်ယောက် သာ အရှက်ကွဲရ အတွယ်ခံရနဲ့...”

“အေး... ကျော်ခိုင်ရာ... ရှင်းဆိုလည်းရှင်းပါမယ်၊ ဒါပေမယ့်နော်... ငါကသုံးပုံတစ်ပုံပဲရှင်းမှာ မင်းဇော်က ငါ့ထက်ပိုပြီး အမြတ်ထွက်တာ နှစ်ပုံရှင်း”

ဇော်သားမင်းဇော်ကလည်း တဟဲဟဲနဲ့ သဘောတူ တယ်ပေါ့...။

အခန်း < ၅ >

ပျင်းရိခြောက်သွေ့ ဖွယ် ကောင်းပါရဲ့ ကွယ်...
ဆောင်းဒို့ ငှက်တွေတောင် နှာပျံသင်ပါပေါ့...
မြောက်လေဖြူးဖြူးနဲ့ နှာတူ
နှင်... လာမှလာတဲ့ မလားကွယ်...။

ကျောင်းဝင်းထဲက အထွက် အကြွေးစားနေကျ ကွမ်း
ယာဆိုင်လေးဆီသို့ အသွား.. တတိတိနဲ့ ဆိုင်ကယ်ဟွန်းသံ
ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမ.. မီးမီး။

“ဟာ.. မီးမီး ဘယ်လဲ”

“ဘယ်မှမလဲဘူး.. နင့်တွေ့လို့ နောက်ကလိုက်လာ
တာ... တခုခုသွားစားရအောင်ဟာ”

ဖော်ရွေစွာခေါ်တော့ ငတိသားစံကြီးက သဘော
တွေခွေ့လို့.. နှစ်ဦးသားရဲ့ရင်ခုန်သံလေးတွေကလည်း စည်း
နဲ့ဝါးလိုပဲ ထင်ပါရဲ့...။

“အေး.. သွားလေမီးမီးရဲ့ ဘယ်ဆိုင်သွားမလို့လဲ”
သူမ စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ..

“မြို့ပြင်က နန်းကြီးသုပ်ဆိုင်ပဲ သွားမယ်ဟာ.. ကဲ
ရော.. နင်ရှေ့က ဆိုင်ကယ်ကိုမောင်း”

ဆိုင်ကယ်သော့ကိုပေး၍ ပြောလေသည်။ခက်တာ
က စံကြီးမှာ ဆိုင်ကယ်ကိုကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မစီးတတ်သေး
ရှာ.. မစီးတတ်ဘူးဟု ပြောလိုက်ရင်လည်း တစ်ဖက်သားက
အထင်သေးမှာကိုး.. ဒီတော့ ငတိသားမှာ မှင်သေသေနဲ့ဆိုင်
ကယ်ကိုတက်ခွဲပြီး နှိုးပါလေတော့သည်။ ဆိုင်ကယ်က နှိုးနေ
ကျမဟုတ်တော့ အထာကမသိ.. ဆိုင်ကယ်ကစစ်တံကို အားနဲ့
မာန်နဲ့နှိုးရင်း ငတိသားမှာ ချွေးတစ်လုံးလုံးထလို့ပင်နေသည်။

“ရလား စံကြီး.. ငါနှိုးပေးရမလား”

မေးတော့ ငတိသားကသိက္ခာအကျမခံ “ရပါတယ်”
ပြောပြီး ဆိုင်ကယ်ကို တဖုန်းဖုန်းနဲ့ နှိုးရှာပါလေရော.. နှိုးသာ
နှိုးရတာ ဆိုင်ကယ်ကတုတ်တုတ်ပင်မလှုပ်ရှာပေ..

“ပေးပါ စံကြီးရယ်.. ငါပဲနှိုးပါ့မယ်”

ဆိုတော့မှ ငတိသားမှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မာန်
လျှော့ရရှာလေတော့သည်။သူမ နှိုးလိုက်တော့လည်း ဆိုင်
ကယ်က ခပ်လွယ်လွယ်ပင်.. ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးလို့ နှိုးပြီဆို
တာနဲ့ စံကြီးမှာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကို ဟန်ကျပန်ကျခွ၍ တက်
လိုက်လေသည်။

“တက်လေ. . မီးမီး”

သူမမှာ စကတ်တိုတိုလေးနှင့် ဆိုင်ကယ်ပေါ် တင်ပလွဲလေး ထိုင်လိုက်သည်။ စံကြီးမှာလည်း မသိမသာလေး ကျောကုန်းကိုနောက်သို့ ခပ်လန်လန်လေး ထားလိုက်သည်။ ဒါမှလည်း အသားချင်းတွေက ပူးပူးကပ်ကပ်လေး ဖြစ်ရှာမှာကိုး ဒါမျိုးဆိုလို့ကတော့ လာထား. . ငတ်သားကခပ်သွက်သွက်. . မျက်နှာကြီးကိုက ပြုံးလို့၊ ဖြူလို့ပင်နေတော့သည်။ ရင်ခွန်သံတခုနဲ့ဒုန်းနဲ့ ကုလားဘုရားပွဲနှင့်အပြိုင် ဖြစ်နေရှာတော့သည်။ ဆိုင်ကယ်ထွက်ခါနီး လီဗာကိုဝှေး. . ဝှေးနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးဆွဲပြီး စတိုင်ကျကျနဲ့ မြို့ပြင်သို့ ဦးတည်လို့. . .

လမ်းမှာတွေ့တဲ့သူတိုင်းကိုလည်း ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့နှုတ်ဆက်ရတာအမော ဆိုင်ကယ်နောက်မှာထိုင်တဲ့ မီးမီးမှာတော့ မျက်လွှာလေးကိုချလို့. . ဒီကြားထဲဆိုင်ကယ်ဘရိတ်ကို ခဏခဏကိုအုပ်တော့တာပါပဲ. . ကျွဲခနဲ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရင်လည်း မီးမီး၏ကိုယ်လုံးအိအိလေးက စံကြီးရဲ့ကျောကုန်းကို အိခနဲအိခနဲ လာ၍ထိရှာတော့သည်။

ဒီတော့ စံကြီးမှာလည်း မီး(လ်)တွေက အရမ်းတက်ပေါ့. . ပါးစပ်မှာတောင် တံတွေးတွေက သီး၍ဝင်နေသည်။ ဒီလိုနဲ့မြို့ပြင်က နန်းကြီးသုပ်ဆိုင်ရောက်တော့လည်း ဆိုင်ကယ်ကို ညင်သာစွာရပ်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ကား၍ ဆိုင်ကယ်ကို ထောက်ထားလိုက်သေးသည်. . ဆိုင်ကယ်

နောက်မှ မီးမီးဆင်းတော့မှ စက်ပိတ်ပြီးနှစ်ဦးသား နန်းကြီးသုပ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ မစီးတတ်စီးတတ်နဲ့ ချစ်စိတ်ခပ် ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းလာတဲ့ဆိုင်ကယ်က ဒီအထိတော့ ရှောရှောရှူရှူနဲ့ အဆင်ကိုပြေလို့နေသည်။ ဆိုင်ထဲကို ရောက်တော့. . .

“စံကြီး. . နင်ဘာမှာမလဲ”

“ရပါတယ်. . မီးမီးရာ၊ နင်ကြိုက်တာပဲ မှာလိုက်လေ”
သူမမီးမီးကလည်း နန်းကြီးသုပ်နှစ်ပွဲလှမ်းမှာ လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ နှစ်ဦးသားရဲ့ရှေ့မှာ နန်းကြီးသုပ်တစ်ပွဲစီက စားချင်စဖွယ်ရောက်၍လာတော့သည်။

စံကြီးမှာလည်း ခေါင်းမဖော်စတမ်း အားပါးတရလေးလို့ လိုက်ပွဲပင်ထပ်၍ မှာလိုက်သေးသည်။ မီးမီးမှာတော့ ကြိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ နန်းကြီးသုပ်ကို တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်းမျှသာ. . .

“မီးမီး. . စားလေ”

“အေး. . စားပါတယ်ဟ၊ နည်းနည်းရင်ပြည့်သလို ဖြစ်နေလို့. . .”

“ဒါဆို ငါ လျက်ဆားဝယ်ပေးရမလား”

“ရပါတယ်ဟာ. . နေပါစေ၊ ခဏဆိုရင်ကောင်းသွားမှာပါ”

“နင်. . ငါ့ကို တစ်ခုခုများ ပြောစရာရှိသလား မီးမီး”

“အင်း.. ရှိတော့ရှိတယ်ဟ၊ ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိလို့..”

“ကြိုက်တဲ့နေရာက စပြောဟာ..”

“ငါရင်ထဲမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ ကြာပြီဟ..”

စံကြီးရ

“ဟင်.. နင် ဘယ်သူ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလဲ”

“တို့ကျူရှင်မှာ မီးပျက်တဲ့ညက ကိစ္စပေါ့ဟ၊ အဲဒါ တရားခံကို ငါသဲသဲကွဲကွဲ သိချင်တယ်”

“နင်.. ငါ့ကို ပြောပြပါလား စံကြီးရယ်”

စံကြီးမှာ သိသိကြီးနှင့် ဘူးခဲလိုက်ရသည်။ မတော်လို့ ပြောလိုက်မိရင်လည်း ပြဿနာတွေက ရှုပ်လာမှာကိုး။

“ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ မီးမီးရယ်.. အဲဒီညက မီးပျက်နေတာပဲဟာ”

“အေး.. မီးပျက်လို့လည်း နင့်ကိုမေးတာပေါ့။ နင်က တစ်တန်းတည်းဆိုတော့ သိမယ်လို့ ထင်တာပေါ့”

“တကယ်ကို မသိတာပါ.. မီးမီးချယ်၊ ငါကိုယ်တိုင်လည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အာမခံရဲပါတယ်”

“ငါ.. အဲဒီကိစ္စကို တွေးကြည့်လိုက်တိုင်း စိတ်ထဲမှာ တန့်န့်နဲ့ တရားခံမသိလို့ပေါ့ဟာ.. သိလို့ကတော့ ပါးရှစ်စိတ်ကွဲအောင်ဆော်ထည့်လိုက်မယ်.. ဒီကိစ္စကို ငါတင်မဟုတ်ဘူး.. စိန်မျောက်မျောက်လည်း အခဲမကျေသေးဘူး။ စံကြီး

နင်.. သိလောက်ပါတယ်ဟာ”

“တကယ်ကို မသိတာပါမီးမီးရယ်၊ သိရင် ငါကနင့်ကို လိမ်ရဲပါ့မလား.. မီးမီးရယ်၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေကိုသာ လိမ်ရင်လိမ်မယ်.. နင့်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှမလိမ်ဘူး၊ စိတ်ချစမ်းပါ.. မီးမီးရယ်”

စကားဆုံးတော့.. သူမမှာ သဘောတွေပင်ကျလို့ နေသည်။ မကျလည်း ခံနိုင်ရိုးလား.. စံကြီးဆိုတဲ့ကောင်က ဂျပိုးကို လိပ်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်ပြီးသားကိုး..။

“ဒါနဲ့.. နင့်ကို ထပ်ပြောရဦးမယ်၊ မီးပျက်တဲ့နေ့က လေ.. နင် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းတဲ့ပုံစံကြီးကလည်း ငါ့ကိုရည်းစားစကားပြောနေတဲ့ ပုံကြီး”

“ဪ.. ဒါလား၊ ဒါကလည်း မီးမီးရယ် ပြဿနာကို ပြေလည်အောင်ဖြေရှင်းရင်းနဲ့ ရင်ဖွင့်လိုက်မိတာပါ.. တကယ်လည်း ငါ့နှလုံးသားရဲ့ ကြေညာစာတမ်းပါ..”

စံကြီးပြောစကားကြောင့်.. မီးမီးမှာ ခေါင်းကြီးငုံ့လို့ နန်းကြီးသုပ်ပန်းကန်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ စိုက်ကြည့်နေရှာသည်။

“ငါ.. နင့်ကို ခင်ပါတယ် စံကြီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီကိစ္စကြီးကို မစဉ်းစားချင်ဘူးဟာ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. မီးမီးရာ”

“ဟင့်အင်း.. ငါဒီလိုပဲ ခင်ခင်မင်မင် နေချင်တယ်၊ အဲဒီလိုပုံစံကြီးနဲ့ တွဲသွားတွဲလာ မလုပ်ချင်ဘူး”

“အေးလေ... ငါကလည်း တွဲသွားတဲ့လာလုပ်ဖို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ခံစားချက်ကို နားလည်ပေးဖို့ပါ...”

“ဟေ... အေးဟာ ဒီလိုပဲကောင်းပါတယ် ငါ့မှာခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုရှိတယ်... တစ်ချိန်တော့ နင့်ကို ပြောပြဖြစ်မှာပါ... နင်ငါ့ကို အဲဒီလိုခဏခဏပြောနေရင်၊ ငါနင့်ကို မခေါ်တော့ဘူးနော်...”

မီးမီးရဲ့ စကားဆုံးတော့ စံကြီးမှာ ပါးစပ်ကလေးပိတ်လို့... ဂိုးရှူးမယ်ကြဲတိုင်း လူကျွဲဘောဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကိုး။

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ငါသိချင်တဲ့ကိစ္စကို နင်ပြောပြရင်... ငါနင့်ကို စဉ်းစားပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့်... ခုတော့မဟုတ်သေးဘူး တစ်နေ့နေ့ လူစုံတက်စုံကျမှနင့်ကို ငါမေးမှာ...”

“ဟင်...”

“ကဲပါ... စံကြီးရယ်၊ ဒါတွေက နောက်မှပါ။ ပြန်ကြမယ်ဟာ...”

ဒီလိုနဲ့ နှစ်ဦးသားပြန်လာကြပါလေရော။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း အပျော်မူးမူးလေးတွေက ပွင့်၍နေလေသည်... ကျောင်းရောက်ခါနီးတော့ ကျောင်းထဲမှထွက်လာသည့်ဆိုက္ကား ပစ္စည်းတွေက တနင့်တပိုးသယ်လို့...။

လက်ကသာ ဆိုင်ကယ်မောင်းနေရပေမယ့် စိတ်ကတော့ အပျော်လေးတွေလွင့်ပျံ့နေတာကိုး... ဆိုက္ကားရဲ့

နောက်မြီးကို နှစ်ဦးသားမောင်းလာတဲ့ ဆိုင်ကယ်က ဝင်တိုးပါလေရော...။ စံကြီးမှာလည်း သတိလက်လွတ် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့...။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်တဲ့အသံကြောင့် ဘေးဘီဝဲယာမှကျောင်းသားတွေက ဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်ရှုနေကြသည်။ စံကြီးမှာလည်း ဆိုင်ကယ်ကတခြား လူတခြားမှောက်ခုံကြီး... မီးမီးကြည့်တော့လည်း ပက်လက်ကလေးလဲလို့... စကတ်တိုတိုလေး ဝတ်ထားတော့လည်း အမျိုးသမီးကင်မရာမင်း(န်)နှင့် နင်လား ငါလားပေါ့...။

ဝိုင်းအုံကြည့်နေတဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေက ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ အနားမှာဝိုင်းလို့... မီးမီးမှာ ပက်လက်ကလေး ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး မေ့လဲနေပါလေရော...။

အသံကြားကြားချင်း အနားသို့ဝိုင်းအုံပြီးရောက်နေတာက... ကျော်ခိုင်နဲ့ မီလာ။

“ဟင်...”

“မီးမီး...”

“ဟာ...”

“ဟိုမှာလည်း... စံကြီး”

နှစ်ဦးသား ကပျာကယာ... စံကြီးနှင့် မီးမီးကိုလူမလိုက်ကြတော့သည်။ စံကြီးမှာ တအီးအီးနှင့် ပြနေသောကံ

တောင်နှစ်ဘက်နှင့် သွေးစို့သွားသောနဖူးကို ကိုင်၍ နာကျင်နေရှာတော့သည်။

“ငါ . . . ငါက အရေးမကြီးဘူး၊ မီးမီးကိုသာ ကြည့်လိုက် ဘယ်နားပြဲသွားသေးလဲလို့ . . .”

ကျော်ခိုင်နှင့် မိလာနှစ်ဦးလုံးမှာလည်း မျက်နှာပူပူနှင့် မီးမီးကို သတိရအောင် . . . နှာနှုတ်ယူနေကြသည်။ သတိကလေးရလာတော့ . . . သူမမှာ ရှက်ကလည်းရှက် ဒေါသကလည်းထွက်ထွက်နှင့် စံကြီးကိုပဲ မဲပြီးကောရှာလေတော့သည်။

“တောက် . . . စံကြီး၊ အဲဒါနှင့်ကြောင့် . . . နင့်ကြောင့်၊ နင်အသုံးမကျလို့ ဖြစ်တာ . . . ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင်အသုံးမကျဘူး . . . တော်ပြီ နောက်နေ့စပြီး နင့်ဆီမလာတော့ဘူး . . . လမ်းတွေရင်လည်း မခေါ်နဲ့”

မီးမီးမှာ ပြောလည်းပြော၊ ဆိုင်ကယ်ကိုလည်း ဝှေးခနဲ မောင်းပြီး ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

စံကြီးမှာလည်း . . . ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေါင်စင်းစင်းဖြစ်နေရှာသည်။ မီးမီးရဲ့ ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေကို ဖြေရှင်းနိုင်မယ့်စကားလုံးတွေက လည်ချောင်းမှာ တစ်တစ်ခိုးဆို့ . . . ကြော့ကွဲနေတဲ့မျက်ဝန်းများမှာ သူမရဲ့ ဆိုင်ကယ်နောက်ပြီးလေးကို နှမြောတသစွာ ကြည့်နေရှာသည်။

“ကဲပါ . . . စံကြီးရယ်၊ အခန်းထဲသွားကြမယ်ကွာ စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ . . . ဟိုက ရှက်ရမ်းရမ်းသွားတာပါ။ ဘယ်သူမှ

အပြစ်မရှိပါဘူး . . .”

ဒီလိုနဲ့ မိလာနဲ့ ကျော်ခိုင်မှာ စံကြီးကိုဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွဲလို့ . . . ပရက်တီကယ်ခန်းထဲရောက်တော့ ဆရာဖြစ်သူ ဦးဝင်းဇော်မလာဖြစ်မှန်း သိရတော့သည်။ ဒီတော့လည်း ဆိုက္ကားစင်းလုံးငှားပြီး အဆီးအတားမဲ့စွာဖြင့် . . . အိမ်သို့ . . .

ဆိုင်ကယ်တိုက်ပြီးကတည်းက မျက်နှာပိုးသတ်ပြီးနေတဲ့ . . . စံကြီး။ ခေါင်းမှာလည်း ပတ်တီးဖွေးဖွေးလေးစည်းလို့ တံတောင် နှစ်ဘက်မှာလည်း ပလတ်စတာနှစ်ခုနှင့် ပျင်းပျင်းနှင့် ရပ်ကွက်ထဲတွင် ကျားထိုးလိုက်၊ ဟေးလားဝါးလားလုပ်လိုက်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ဖွဲ့လုံးနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်လို့ ကျောင်းဆိုတဲ့ တက္ကသိုလ်ကြီးကလည်း ဝေးကွာနေတာ . . . လေးငါးခြောက်ရက်။

ညဉ့်နက်နက်မှာ ခပ်ရိုင်းရိုင်းဆောင်းရဲ့ အချမ်းဒဏ်ကလည်း ခပ်ပြင်းပြင်းကိုး။ ဒီတော့ မကျက်သေးတဲ့ ဒဏ်ရာတွေက . . . ညဆိုရင် တဆစ်ဆစ်နဲ့ ကိုက်လို့ခဲလို့ . . .

“တီ . . . တီ . . . တီ . . .”

ဆိုင်ကယ်ဟွန်းသံ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြောင့် အိမ်ရှေ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ . . . ကျော်ခိုင်၊ မိလာ၊ မင်းဇော် သုံးဦးလုံးပင်

ရောက်၍လာကြသည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ကျော်ခိုင်မှာ တခွံခွံနဲ့သဘောတွေကျလို့ . . ဒီကောင်ကလည်း ခုမှ စံကြီးတို့ အိမ်ရောက်ဖူးတာကိုး။ စံကြီးတို့များ အိမ်မရောက်ဖူးသေးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ဖိတ်ခေါ်ပြီဆို . . သူ့အိမ်က အိုးပင်း(န်) (open) ဆိုပဲ။

သူငယ်ချင်းတွေလာတော့ . . တအံ့တဩဖြစ်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ (open) ဆိုတဲ့အတိုင်း တံခါးမှမရှိတာကိုး . . .

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ စံကြီးရာ၊ မင်းရဲ့ (open)ကို ခုမှ သဘောပေါက်တော့တယ်”

ကျော်ခိုင်မှာပြောလည်းပြော . . ရယ်လည်းရယ်နဲ့ ချီးကျူးနေရှာသည်။

“လာလေကွာ . . .” ဆိုတော့ . . .

သူငယ်ချင်းတစ်ဖွဲ့လုံးက ခုတင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ် စုထိုင်လို့ . . .

“မင်းခုတင်ကလည်း သေးသေးလေး . . .”

“အမယ် . . ဒီမှာကျော်ခိုင် ခုတင်သေးပေမယ် လျော့မတွက်နဲ့နော်၊ ဒီခုတင်က ရိုးရိုးခုတင်မဟုတ်ဘူးကွ . . သမိုင်းဝင် ခုတင် . . .”

စံကြီးရဲ့ စကားဆုံးတော့ . . မင်းဇော်မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လို့၊ ကျော်ခိုင်မှာလည်း စံကြီးခုတင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်၍နေရှာသည်။ သမိုင်းဝင် ခုတင်ဆိုကတည်းက စိတ်

ဝင်တစားနှင့် တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်နဲ့ ထူးခြားမှုကို ရှာဖွေလေတော့သည်။ ခုတင်ပေါ်ထောင်ထားသော ခြင်ထောင်ကြီးတွင်လည်း မောင်းလေးတစ်လုံးကို ချိတ်ထားသေးသည်။

“စံကြီး . . ဒီမောင်းကလေးက ဘာလုပ်တာလဲ”

“အဲဒီမောင်းကလေးကလည်း သမိုင်းဝင်မောင်းပဲ”

“ဟင် . . မင်းအိမ်ကလည်း သမိုင်းတွေ ဝင်လှချည်လားကွ . . .”

“နောက်တော့ သိမှာပေါ့ကွာ”

“ဟေအေးကွာ . . ခုသိချင်တယ် . . .”

“သမိုင်းဝင်မောင်းနဲ့ အရည်းကြီးခုတင်ပဲ ထားပါတော့ကွာ”

“ဟင် . . မင်းခုတင်က အရည်းကြီးခုတင်ဟုတ်လား”

“အေး . . ဟုတ်သမှ ဟိုဘက်တောင်လွန်သေးတယ်”

“ငါတောင် မင်းပြောတာ စိတ်ဝင်စားလာပြီ၊ မင်းငါ့ကို အကြောင်ရိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကျွတ် . . ဘယ်ကအကြောင်ရိုက်ရမှာလဲကွ၊ ဒါတွေဟာ အမှန်ဖြစ်ရပ်တွေချည်းပဲ . . .”

“အဲလိုဆိုလည်း ပြောလေကွာ . . ဒို့ကြားထဲမှာ ဘာထိန်ချန်စရာရှိလို့လဲ . . .” ဆိုတော့ . . .

မင်းဇော်မှာ မျက်နှာပျက်သထက်ပျက်လာပြီဖြစ်သည်။

“သိချင်ရင်.. မင်းဇော်နဲ့ ဇော်လင်းမေးကြည့်ကွာ”
ကျော်ခိုင်မှာ မင်းဇော်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်းလှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းသိရင်.. မင်းပြောကွာ၊ လူမမာကို မမေးတော့
ဘူး”

“ဟာကွာ.. မသိချင်ပါနဲ့ ကျော်ခိုင်ရာ”

“မင်းကလည်း အချင်းချင်းဘာမပြောရဲစရာ ရှိလဲ၊
ပြောစရာရှိ ဒဲ့ပြောကွာ”

ကျော်ခိုင်ကလည်း သိချင်ပြီဆိုလျှင် ကလေးအတိုင်း
နားပူနားဆာ.. .

“ဒီလိုကွာ.. ကျော်ခိုင်ရာ၊ စံကြီးရဲ့ ခုတင်မှာ ငါရော
ဇော်လင်းပါ.. အတွဲကိုယ်စီနဲ့ ချိန်းတွေ့ကြတယ်ကွာ.. .
ဒါကြောင့်မို့ သမိုင်းဝင်ခုတင်လို့ ပြောတာ”

“အလဲ့.. မင်းတို့ကလည်း ခွက်ပုန်းကပ်တတ်တာပဲ
ဟ.. . စံကြီးမင်းရောပါသေးလား”

“နီးနီး.. ကျော်ခိုင်၊ ငါက အိမ်ရှင်ဆိုတော့ ရှောင်ပေး
ရတာအမြဲပဲ.. ဒီကောင်နှစ်ကောင်အတွဲလာရင် ငါ့မှာအိမ်
ကပ်ရတယ်လို့ကို မရှိဘူး.. မိုးကြီးလေကြီးတွေရွာပြီဆိုလည်း
ထီးတစ်ချောင်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို မထိုင်ချင်ထိုင်ချင်နဲ့
ထိုင်ထိုင်နေရတယ်.. သူတို့ပြန်ပြီဆိုမှ ငါ့မှာအိမ်ကပ်ခွင့်ရ
တာ.. .”

စကားဆုံးတော့ ကျော်ခိုင်မှာလည်း အားတက်သ
ရော.. ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အေး.. ငါကလည်း တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ မင်းခုတင်
ကြီးကို သမိုင်းဝင်ပေးနိုင်မှာပါကွာ”

မိလာမှာလည်း ခုတင်ကြီးကို လှုပ်လှုပ်ကြည့်လိုက်
သေးသည်။ ပြီးတော့မှ.. .

“မင်း ခုတင်ကြီးကလည်း.. တက္ကသိုလ်နဲ့ပါလား”

“ဒါပေါ့ကွာ.. နှိပ်စက်တဲ့သူတွေများတာကိုး” ဆို
တော့.. လေးယောက်သားရယ်မောဖြစ်ကြသည်။

“ဒါနဲ့.. မောင်းကြီးကရော”

“ဒီမောင်းကြီးအကြောင်းပြောရင်လည်း သမိုင်းဝင်ဆို
တော့ ရှည်နေလိမ့်မယ်ကွာ.. မပြောချင်ပါဘူး” ဟု စံကြီးမှာ
မင်းဇော်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကလိလိုက်ပြန်သည်။

“မထူးတော့ပါဘူး.. စံကြီးရယ်၊ အကုန်လုံးသာပြော
ပြ လိုက်ပါတော့.. .”

“အေးနော်.. မင်းဇော် မင်းပြောခိုင်းလို့ ငါပြောတာ၊
ငါက သစ္စာရှိရှိ လျှို့ဝှက်ပေးထားပြီးသား.. .”

“ဒီလိုကွာ.. ကျော်ခိုင်ရဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက် ငါ့
အိမ်က ဗေဒင်မေးတော့ ဒို့အိမ်မှာနဂါးသိုက်ရှိတယ်လို့ ပြော
တယ်ကွာ.. အဲဒီတော့လည်း စီးပွားတက်အောင်ပွဲပေး၊ သိုက်
မောင်းလေးဘာလေး ပေးရတာပေါ့ကွာ.. .”

ပေးသာပေးတာ မထူးခြားပါဘူးကွာ. . ဒီတော့ လည်း ဆက်ပြီးပွဲမပေးဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။ တစ်နေ့ခြင်ထောင် ကြိုးတပ်ဖို့ရွာတော့. . မတွေ့ဘူးကွ။ ငါလည်းတွေ့တဲ့မောင်း က ကြိုးနဲ့ခြင်ထောင်ကြိုး တပ်ထားလိုက်တယ်. . ဒီတော့ ငါ့ခြင်ထောင်မှာ မောင်းကတပ်ပြီးသားဖြစ်ရော. . ။

ဒီနှစ်ကောင်ကိုလည်း မေးလိုက်ရင် ရိုးရိုးသားသား ပါ။ ရိုးရိုးသားသားပါနဲ့ကွ. . ပြောတော့သာရိုးသားကြတာ ငါ့ခေါင်း ရင်းအိမ်က ချောင်းနားထောင်တော့ မောင်းသံက “တနောင်နောင်”နဲ့ ငါလည်း ဒီလောက်ကြီးမတုံးပါဘူးကွာ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဒီမောင်းက သမိုင်းဝင်မောင်းကွ။

စကားဆုံးတော့. . မင်းဇော်မှာ တဟဲဟဲနှင့် ပါးစပ်ကို ဖြုလို့ ကျော်ခိုင်နဲ့ မိလာမှာတော့ အားကျတဲ့မျက် ဝန်းညှိညှိကြီး တွေ ထ၍နေသည်။

“ဪ. . စံကြီးတို့အိမ်များ သိုက်မောင်းကနေ. . အချစ်မောင်းဖြစ်လို့”

“ဒါနဲ့နေပါဦးကွ. . မင်းအဘွားကရော၊ မသိဘူးလား”

“ဘယ်သိမလဲကွ. . ဒီနှစ်ကောင်က ငါ့အဘွားမရှိတဲ့ အချိန်ကျမှ ငါ့ကိုအနိုင်ကျင့်ပြီး အိမ်ကိုအပိုင်စီးထားတာလေ”

“အခုရော. . မင်းအဘွား ဘယ်သွားလဲ”

“ဘာလဲ. . မင်းက သမိုင်းဝင်ချင်ပြန်ပြီလား”

“ဟာ. . မင်းကလည်း အကောင်းမေးတာပါကွ” ဟု

ကျော်ခိုင်မှ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“အဘွားက. . ဥပုသ်စောင့်သွားတယ်ကွ”

“အေးနော်. . မင်းအဘွားက ဘာသာရေးတော့ကိုင်း ရှိုင်းသားပဲ”

ကျော်ခိုင်ရဲ့ စကားဆုံးတော့ စံကြီးမှာတခစ်ခစ်ရယ် လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ. . .

“ဒါကတော့ မင်းအထင်ကိုးကွ။ ကိုင်းရှိုင်းသလား. . မကိုင်းရှိုင်းလားတော့ မသိဘူး. . ည(၇)နာရီဆိုရင် တီဗီက လာတဲ့ ကိုရီးယားကားကို အပျက်ကိုမခံဘူး. . ပြောရင်လည်း တရားက ကိုယ်မှာဆိုတာချည်းပဲ. . သွားတော့ မမေးလိုက် နဲ့ကျော်ခိုင်. . မေးလို့ကတော့ သမထနဲ့ ဝိပဿနာနဲ့ဟာကွာ စုံနေတာပဲ. . ငါကတော့ထင်ပါတယ်၊ ဘုရားဟောတဲ့နိဗ္ဗာန် မရတောင် ကိုရီးယားနိဗ္ဗာန်တော့ ရမယ်လို့. . .”

စကားဆုံးတော့ အားလုံးမှာ ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။

“ကဲ. . ဘယ်လိုလဲ မိလာ၊ မင်းရော. . သမိုင်းမဝင် ချင်ဘူးလား”

စံကြီးရဲ့ စကားဆုံးတော့ မိလာမှာ အားလျော့သော လေသံကြီးနှင့်. . .

“ငါမှ. . ညှိမိနဲ့မှ အဆင်မပြေတာ” ဟု ပြောလေ တော့သည်။

“ဒါများကွာ. . ရေမုန့်သည်ကုလားမတစ်ယောက်

လုံး ရှိတာပဲ”

“တော်.. တော် စံကြီး၊ ဒီကုလားမည်းမအကြောင်း ထပ်မပြောနဲ့.. ဒီကုလားမည်းမ အကြောင်းတွေးရင် မင်းနဲ့ ကျော်ခိုင်နှစ်ယောက်လုံးကို ငါတင်းတယ်နော်.. ဒီ ‘လက်’ ပြဿနာက ကျောင်းပြီးမှကိစ္စပြတ်မယ် ထင်တယ်။ တော်ပြီ ကွာ.. ဒီကိစ္စကြီးကို ထပ်မပြောနဲ့တော့”

“အေးပါ.. မိလာရယ်၊ စိတ်တော့မဆိုးလိုက်ပါနဲ့.. မပြောနဲ့ဆို မပြောတော့ပါဘူး။ ကဲ.. မင်းတို့ရောက်တုန်း ရေနွေးကြမ်းလေးသောက်ကြဦး.. အိမ်မှာလည်း ဧည့်ခံစရာ ဆိုလို့ ဒါပဲရှိတယ်”

“ဒီလောက်ကြီးလည်း ကြားမနေပါနဲ့.. ငါတို့သဘော ပေါက်ပြီးသား၊ မင်း ဒီလိုပတ်တီးကြီးနဲ့ဆိုတော့ ညနေဘီယာ ဆိုင်လိုက်နိုင်ပါ့မလား.. .”

“ဘာဆိုလဲ.. ကျော်ခိုင်ရ၊ ပတ်တီးက ဘီယာ သောက်မှာမှ မဟုတ်တာ ပါးစပ်ကသောက်တာကွ”

“ဪ.. သိဘူးလေ၊ ငါတို့က မင်းများမလိုက်ဘူး လားလို့.. .”

“အုန်းခင်.. မင်းငါ့ကို မကြတ်နဲ့နော်၊ ငါမီးမီးကို အ ကုန်ဖွင့်ပြောလိုက်မှာ.. .”

“ဒီလိုကြီးတော့ မကျီစားပါနဲ့ မောင်စံကြီးရယ်၊ ညနေ ကျရင် ဘီယာတင်မကဘူး.. အမြည်းပါ ဒကာခံပါ့မယ်ကွ”

“စံကြီး.. .”

“ဟေ.. ပြောလေကွာ”

“မင်း.. မီးမီးကို သတိမရဘူးလား”

“ရတော့ ရတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့်.. ဒီကမြင်းမက အိမ်မှမလာတာ ပြီးတော့သူက ဘာမှဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး.. ရှေ့ကမောင်းတဲ့ ငါသာအိစလန်ဝေသွားတာ.. .”

“မင်းထင်သလိုလည်း မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲဒီနေ့က မီးမီး တကယ်အရှက်ကွဲသွားတာ”

“ဟ.. အရှက်ကတော့ သူတင်ဘယ်ကမလဲ.. ငါ လည်း ကွဲတာပဲကို”

“မင်း.. မသိပါဘူး စံကြီးရာ၊ အဲဒီနေ့ဆိုင်ကယ် မှောက်တော့ မင်းက မှောက်ခုံကြီးဆိုတော့.. ဘယ်သတိ ထားမိပါ့မလဲ၊ ငါနဲ့မိလာကတော့ အကုန်သိတာပေါ့.. မီးမီး က ပက်လက်ကြီးမေ့နေတာကွ.. .”

“ဟေ.. .”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို.. ပြီးတော့ သူ့မှာနုလုံးရောဂါ လည်း ရှိတယ်လို့ပြောတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့်မို့ ရှက်ရှက်နဲ့မေ့ သွားသလားမသိဘူး.. ပြီးတော့ကွာ သူဝတ်လာတဲ့စကတ် တိုတိုလေး.. ပက်လက်လဲတော့ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကြော်ငြာဝင်တဲ့အတိုင်းပဲ.. ဒီတော့ မင်းကိုပဲရှက်ရမ်းရမ်းရ တာပေါ့”

“တောက်. . ငါတကယ်မသိဘူးကွာ”

“ခုတော့. . မင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီမို့လား”

“မဟုတ်ဘူးကွ. . မမြင်လိုက်ရလို့”

“နွီးမှပဲ. . . ဒီမှာငါက အကောင်းပြောနေတာကိုး၊ မင်းက ဖောက်နေနိုင်သေးတယ်. . ဒီတော့ကွာ မီးမီးက မင်းကြောင့် အရှက်ကွဲရတာကွ၊ ခုထိကျောင်းမလာဘူး. . ကျူရှင်လည်း လာမတက်ဘူး။ အိမ်ထဲကတောင် မထွက်ဘူး လို့ပြောသံကြားတယ်. . မင်းလည်း သတင်းလေးဘာလေး သွားမေးလိုက်ဦး”

“အေးကွာ. . ငါလည်း ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ သွားမေးရ မှန်းကို မသိတော့ပါဘူး”

“ခုမှတော့ မထူးပါဘူးကွာ. . အကုန်လုံးသိနေပြီပဲ၊ ခပ်တည်တည်နဲ့ပဲ နေကောင်းသွားပြီလား အအိုက်ပြေပြီလား လေသလပ်တာ ဘယ်လိုနေလဲဘာဘာညာညာပြောပြီး. . မေးလိုက်ပေါ့ကွာ”

“တော်စမ်းပါ. . မင်းဇော်ရာ၊ အဲဒီလိုသာ သွားပြော လို့ကတော့လေ. . ရဲစခန်းမရောက်ရင် ကံကောင်း”

“စတာပါကွာ. . ငါတို့သုံးယောက်စလုံး၊ မင်းအတွက် စီစဉ်ထားပြီးသား. . .”

“ဘယ်လို. . . ဘယ်လို၊ ငါများနားကြားလွဲလားလို့”

“မေတ္တာပျက်အောင် မလုပ်နဲ့နော်၊ (ကကယ်စီစဉ်ထား

တာကွ. . . .”

“ပြောစမ်းပါဦး ကျော်နိုင်ရာ. . .”

“ဒီလိုကွ. . သွားတွေ့တဲ့နေကျရင်၊ မင်းတီချယ်ကိုပါ ခေါ်သွား. . တီချယ်ပါတော့ မင်းအတွက်ပိုအဆင်ပြေတာ ပေါ့. . မဟုတ်ဘူးလား၊ ပြီးတော့ ငါတို့သုံးယောက်လုံးက. . မင်းအပေါ်သနားစိတ်ကလေးတွေ ယိုဖိတ်အောင်ကြော်ငြာ ထားသေးတယ်”

“တကယ်. . .”

“တကယ်ပေါ့ကွ. . .”

“ဘယ်လို ကြော်ငြာလို့လဲ. . .”

“မင်းဆိုင်ကယ်မှောက်တဲ့နေ့မှာပဲ. . မင်းအဘိုးဆုံး တယ်လို့. . .”

“ဟင်. . ငါ့အဘိုးဆုံးတာ လေးနှစ်လောက်ရှိပြီလေ”

“ဪ. . မင်းကလည်း ကျန်တဲ့သူတွေက ဘယ်သိ မလဲကွ. . မင်းအပေါ်ကရုဏာတွေသက်ပြီး အလှူငွေတောင် ထည့်လိုက်ကြသေးတယ်. . စုစုပေါင်းနှစ်သောင်းလောက်ရ လိုက်တယ်. . .”

“ဟာ. . အိမ်လိုက်လာရင်တော့ ကျိုင်းပဲကွာ”

“ဘာမှ မပူနဲ့ မင်းအဘိုးကို ရွာမှာဆုံးတာလို့ ပြော လိုက်တာ”

“ဟာ. . မိုက်လှချည်လား၊ ကောင်းလိုက်တဲ့နည်းကွာ

ဒီအကြံကို မင်းတို့ဘယ်က ရလဲ... ”

“ဘယ်ကမှ မရဘူး၊ အောင်ငွေပေးတာ.. ဒီကောင်က ဒီလိုလုပ်စားတာ ရှစ်တန်းနဲ့ဆယ်တန်းမှာ နှစ်ကြိမ်တောင် ရှိပြီကွ... ”

“အိုကေပဲကွာ.. နောက်တစ်ခါ “ရေ”ပြတ်ရင်၊ တို့အဖွဲ့တွေထဲက တစ်ယောက်တစ်လဲ အဘိုးအဘွားတွေကို သေခိုင်းလိုက်.. အလှူငွေကောက်လိုက်နဲ့ ပွဲသိမ်းပဲ”

“ဒီလိုကြီးလည်း ခဏခဏတော့ သေခိုင်းလို့တော့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်ကွ.. တော်ကြာတို့အဖွဲ့ကို အလောင်းစည်သူအဖွဲ့ဆိုပြီး ဝေးဝေးကရှောင်နေဦးမယ်” ဟဲ့.. မင်းဇော်မှ ပြောပြန်လေသည်။

“ကဲ.. ဒီလိုဆိုလည်း ညနေဘယ်မှ မသွားဘူးကွာ၊ မင်းတို့ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်”

“အေးပါကွာ.. လာမယ်လို့ပြောပြီးပြီပဲ”

ဒီလိုနဲ့ ညနေမှောင်ရီ ဖျိုးဖျလေးမှာ၊ ဘီယာဆိုင်သို့ တစ်ဖွဲ့လုံး သွားကြပြန်သည်။ ဝိုင်းစဖွင့်တော့လည်း အမြည်းလေးတွေက အစုံအလင်.. ဒီတော့လည်း ရေမုန့်မှာမျက်နှာငယ်လို့...

ကုလားမည်းမမှာလည်း မီလာကို.. ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နဲ့ အကြံထုတ်၍နေရှာသည်။ ဒါပေမယ့် ငတိသားက ရေမုန့်ဆိုင်ကို ယောင်လို့တောင် လှည့်မကြည့်ပေ...

ကုလားမည်းမကတော့ မီလာကိုတွေ့လိုက်ရုံနှင့် မျက်လုံးက အရောင်တဝင်းဝင်းတောက်လို့...

နှုတ်ဖျားမှလည်း တိုးတိုးဖွဖွလေး “သူ့ကျွန်မခံပြီ” ကိုကိုတဲ့...။

အနံ့ ◀ ၆ ▶

ဒီလိုပါပဲ . . နောက်တစ်နေ့ပေါ့။ မီးမီးတို့အိမ်ကို သွား
ကြပါလေရော . . ဒါပေမယ့် စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ကွက်တိဖြစ်
မလာပြန်ဘူး။ အဖွဲ့ထဲက ကောင်တွေကလည်း ဘယ် လိုခေါ်
ခေါ် အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ ငြင်းပယ်၍နေကြသည်။

တီချယ်ကလည်း ကျောင်းမှာအစည်းအဝေးရှိလို့တဲ့
ဒီတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းပေါ့။ ငေါင်စင်းစင်းနဲ့ လေး
ကန်တဲ့ခြေလှမ်းတွေက သူမအိမ်နဲ့ နီးလေ သွက်သွက်ကလေး
ဖြစ်လေပါပဲ . . .

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ . . သံတံခါးကြီးကို ပိတ်၍ထား
သည်။ စံကြီးမှာလည်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် မည်သို့အစပြု၍
ခေါ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရှာသည်။ မီးမီးအိမ်ကို သွားမယ်ဆိုက
တည်းက အင်္ကျီဖြူလေးကို မီးပူတိုက်၊ ယောပုဆိုးအညိုရောင်
လေးကို ခေါင်းအုံးအောက်ထည့်ပြီး ဖိဖိအိပ်ရတာ အမော။

အခုကျပြန်တော့လည်း လူမြင်ရင်သားသားနားနား။

ဘယ်သူမှလဲ ငပေမှန်းတော့ သိကြမယ့်ပုံမပေါ် . . ဘေးမှာ
လည်း လွယ်အိတ်စိမ်းစိမ်းလေးကို လွယ်လို့၊ သူမရဲ့အိမ်ထဲ
ကို တမျှော်မျှော်နဲ့ကြည့်နေရှာသည်။

“အိမ်ရှင်တို့ . . အိမ်ရှင်တို့”

ခေါ်သောခေါ်ရတာ၊ အိမ်ကြီးကတော့ တုတ်တုတ်မျှ
မလှုပ်ပေ။

“အိမ်ရှင်တို့ . . အိမ်ရှင်တို့ . . . အိမ်ရှင်တို့”

စံကြီးမှာ အသံကိုခပ်ပြင်းပြင်းလေးဖိ၍ အော်လိုက်
ပြန်သည်။ အော်သံအဆုံးမှာတော့ . . အိမ်ကြီးထဲမှ အတွင်း
တံခါးကို ‘ကွီ’ခနဲ ဖွင့်၍ ခပ်ဝဝအမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထွက်
လာတော့သည်။

အမျိုးသမီးကြီးမှာ ခြံဝရှေ့သို့ရောက်တော့ စံကြီးကို
စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ သူ့ဘက်ကကြည့်တော့
လည်း စံကြီးဆိုတဲ့ကောင်ကို တစ်ခါမှကို မမြင်ဘူးတာကိုး . .
စံကြီးကလည်း ခပ်ဝဝဒေါ်ကြီးကို ကြည့်လို့ . . .

ဒါ . . မီးမီး အမေပဲဖြစ်ရမယ်ဟဲ့ . . စိတ်ထဲမှလည်း
တွေးလိုက်မိသည်။ အဒေါ်ကြီး၏ စိတ်တွင်လည်း “ဪ . .
ဒီကောင်လေးငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်ပြီး
အလှူခံစားတာကိုး . . . ”ဟူ၍ . . .

စံကြီးကလည်း တံခါးဖွင့်နိုးနိုးနဲ့ စောင့်လို့ . . .

ခဏကြာတော့ . . အဒေါ်ကြီးမှာ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်

ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ရော့.. ကောင်လေး၊ နာမည်တွေဘာတွေ ရေးမနေနဲ့တော့..”

“ဗျာ...”

စံကြီးမှာ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို ကြည့်ပြီး ‘ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ပေါ့...’

“ဒီနှစ်ရာတန်က ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်...”

“ဪ... ကလေးရယ်၊ အန်တီတို့ဘက်ကိုလည်း စဉ်းစားကြည့်ဦးလေ.. လာသမျှကို အလှူငွေထည့်နေရတော့လည်း ဒီလောက်ပဲ တတ်နိုင်တော့တာပေါ့ကွယ်”

“ဟင်.. ကျွန်တော်လာတာ ဒီကိစ္စအတွက် မဟုတ်ဘူး အန်တီ”

“လောဘ မကြီးပါနဲ့လူလေးရယ်၊ မြို့ပေါ်မှာဒီလိုပဲ လုပ်စားကြတာ.. အန်တီသိပါတယ်”

“ဗျာ.. မဟုတ်ဘူး အန်တီရဲ့.. ကျွန်တော်က...”

“ဘာလဲ.. သာသနာပြုမယ်လို့ ပြောဦးမလို့လား၊ ဒါမျိုးတွေက ရိုးနေပါပြီကွယ်”

စံကြီးစကားမှာ မဆုံးသေး.. ခပ်ဝဝအန်တီကြီးက ဖြတ်ပြီးပြောလိုက်တော့.. စံကြီးမှာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းကို မသိအောင်ဖြစ်နေတော့သည်။

နှစ်ရာတန်ရွက်ကလေးကိုလည်း နှစ်ဦးသားကြားရှိ

သံတံခါးတွင် ခေါက်၍တင်ထားလေသည်။ နှစ်ရာတန်ရွက်ကို ကြည့်ပြန်တော့ ဖာရာထေးရာတွေက ဗရပွ...။

“မဟုတ်ဘူး.. အန်တီ၊ ကျွန်တော်က မီးမီးသူငယ်ချင်း..” ဆိုတော့မှ အန်တီကြီးမှာ စံကြီးကိုကြည့်ပြီး အားနာနေရှာတော့သည်။

“ဟယ်.. အားနာလိုက်တာကွယ်၊ အန်တီက အလှူခံထင်လို့ကလေးရဲ့ စိတ်မရှိနဲ့နော်.. အရမ်းကိုအားနာတာပဲကွယ်”

ဒီစကားသံလေးကြားမှ စံကြီးမှာ နေသာထိုင်သာ ရှိတော့သည်။ အိမ်ထဲရောက်တော့..

“သား.. ဧည့်ခန်းမှာခဏနေဦးနော်၊ အန်တီသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. အန်တီ”

အန်တီကြီးမှာ မီးမီးခေါ်ရန် ထွက်အသွား.. စံကြီးမှာ ဆိုဖာပေါ်တွင် ဖင်ကလေးနဲ့နဲ့ပြီး နန့်လိုက်သေးသည်။

“ဪ... မီးမီးရယ်၊ ဆိုဖာကလည်း နင့်လိုပါပဲလား” ဆိုတဲ့အတွေးများက ယောက်ယက်ခတ်၍နေသည်။

ခဏလေးကြာတော့.. မီးမီးမှာ ဧည့်ခန်းထဲသို့တစ်ဦးတည်း ရောက်လာတော့သည်။ မျက်နှာကတော့ မှုန်တေတေ ကြည့်တဲ့အကြည့်တွေကလည်း ခပ်ရင့်ရင့်နဲ့.. မသိရင်တော့ သခင်က.. ကျွန်ကိုအပြစ်ပေးမယ့် ဒီဇိုင်း။

စံကြီးမှာ.. မီးမီးကို စိုက်ကြည့်နေရှာသည်။ ညဝတ်

.....
အင်္ကျီအိအိကလေးနှင့် သူမမှာလည်း အလှတစ်မျိုးဖြစ်၍နေ
သည်ကိုး.. ဆံနွယ်ပျော့ပျော့လေးတွေကလည်း ပခုံးပေါ်
ဝဲကျလို့... သင်းပျံ့တဲ့သူမရဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့တို့ကလည်း ဧည့်
ခန်းလေးထဲမှာ တမွှေးမွှေးတကြိုင်ကြိုင်... .

ပြီးတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရုံ၊ ဆိုဖာပေါ်သို့ 'စွေ'ခနဲ
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အိစက်လွန်းတဲ့ ဆိုဖာပေါ်မှာ သူမရဲ့
ကိုယ်လုံးကလေး မြုပ်လှမြုပ်ခင်ပေါ့.. စံကြီးစိတ်ထဲမှာတော့
ဆိုဖာကို မကျေမနပ်စိတ်က အပြည့်.. ဆိုဖာနှင့်ပေါင်းပြီး၊
အဂတိလိုက်စားမှာလည်း စိုးရိမ်နေရှာသည်ကိုး... .

“ကောင်စုတ်.. နင့်ကို ငါမကျေနပ်ဘူး”

သူမဆီမှ ဒေါသတစ်ဝက်၊ သံယောဇဉ်တစ်ဝက်
စကားလေးက ဘုဆတ်ဆတ်နဲ့... .

“မဟုတ်ပါဘူး.. မီးမီးရယ်၊ ငါလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ နင့်ဆီ
ကို လာတာပါ.. အဲဒီလိုကြီးတော့ ဘယ်ဖြစ်ချင်ပါ့မလဲဟာ၊
ခုကိစ္စက တကယ့်ကိုမမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ”

“အေးလေ.. နင်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့၊ အ
ကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာတော့ ကုန်းကောက်စရာအရှက်
ကို မရှိတော့တာ... .”

“အေးပါ မီးမီးရယ်.. ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊
နောက်ဆို မဖြစ်စေရပါဘူး”

“တော်ပြီ.. တော်ပြီ နောက်လည်း နင်နဲ့မသွားရဲ

.....
တော့ဘူး”

“အေးပါ.. မီးမီးရယ်၊ မသွားနဲ့ဆိုလည်း မသွားပါဘူး၊
နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးပြေပါတော့နော်.. ပြီးတော့ ကျောင်းနဲ့
ကျူရှင်လည်း ပြန်တက်ပါဟာ၊ နို့မို့ဆိုရင် နင်စာတွေနဲ့ဝေးဝေး
သွားလိမ့်မယ်... .”

“သိပါတယ်.. ဆရာမလုပ်ပါနဲ့၊ ငါခုထိ အရှက်မပြေ
သေးဘူး”

“အေးပါ.. မီးမီးရယ်၊ ရှက်တော့ရှက်တာပေါ့ နောက်
တော့လည်း ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူးဟာ.. မွေးကာစဆို
တို့အားလုံးက လုံးတီးလေးတွေပဲ မဟုတ်လား... .”

“အေး အဲဒါကမွေးခါစဟဲ့၊ အခုက လူကြီးဖြစ်နေပြီဟာ”
ဒီစကားဆုံးတော့ စံကြီးမှာပြောင်ချော်ချော်နဲ့ စလိုက်
ပြန်သေးသည်။

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်နော်၊ နင်.. တော်
တော်ကြီးလာပြီပဲ... .”

“အစုတ်ပလုတ်နော်.. နင်အိမ်မှာပါးစပ် မသရမ်းနဲ့”
“ဟဲ.. ဟဲ ငါကအမှန်ကို ပြောတာပါ၊ ဒါနဲ့ နင်ဘယ်
နေ့ကျောင်းပြန်တက်မလဲ... .”

“စဉ်းစားလို့မရသေးဘူးဟာ.. ခုထိရှက်တုန်းပဲ”
“ခုမှတော့ ရှက်မနေပါနဲ့တော့ဟာ.. အားလုံးက
လည်း နင့်ကိုအဲဒီလောက် သတိမထားမိလောက်ပါဘူး”

“ဒါက... နင့်အထင်ကိုး ခုတောင်ကျောင်းထဲမှာ ငါ့ကို နာမည်ပေးထားကြတယ်တဲ့... ”

“ဟင်... နင့်ကိုပေးထားတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာ... ဘာပေးထားလို့လဲ... ”

“ဘာပေးရမလဲ... ကျောင်းထဲက နှာဘူးကောင်တွေ က ဝိုင်းပေးထားတာ ငါ့ကိုများ အလန်နီတဲ့ (အလန်နီ)တဲ့... ”

“ဟေ... ကွန်မြူနစ်နာမည်ကြီးပါလား”

“အေးလေ... အဲဒါကြောင့် အပြင်တောင်မထွက်ရဲ ပါဘူးဆို... ”

သူမရဲ့ စကားဆုံးတော့ စံကြီးမှာ ရယ်မောမိပြန် တော့သည်။

“စံကြီး... မပြန်နဲ့ဦးနော်၊ အမေက နင့်အတွက်ကော် ဖီဖျော်နေတယ်... သောက်သွားဦး”

“အေးပါ... ငါအဲဒီလောက် လူမှုရေးမခေါင်းပါးပါဘူး”

“သိပါတယ်... နင့်ကို အငတ်ကြီးမှန်း”

ဒီလိုနှင့် သူမအမေဖျော်ပေးသော ကော်ဖီလေးတစ် ခွက်ကို မြိန်ရှက်စွာသောက်လိုက်မိသည်။

သတိမထားမိဘူးပေါ့... တစ်နေ့နေ့တော့ ဒီကော်ဖီ က အဆိပ်ခွက်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့...။

အား! ◀ ၇ ▶

အတွေးများလို့ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့တဲ့ ညပေါင်းက... မနည်း။ အိပ်မက်မြို့တော်ရဲ့ ရောင်စုံမီးတွေကြားမှာ ကပွဲတွေ လည်း ခဏခဏ ဆင်ခဲ့ဖူးပါရဲ့...။

ဒစ္စကိုတီးလုံးတွေကြားမှာ ဆွတ်ယုံဖွယ် ရမ္မက်နဲ့တွေ က ခပ်ပြင်းပြင်း၊ ပေါက်ကွဲမှုတွေများလွန်းလို့... တူရိယာတွေ တောင် ကြိုးတွေပြတ်ပါပေါ့...။

နောက်ဆုံးတော့ကွယ်... အဲဒီညကို ဝါးလက်ခုပ်နဲ့ပဲ နှစ်ပါးသွားခဲ့ကြတယ်...။

‘ဒီပုံစံ’ ဆိုင်လေးသို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်၍လာ ခဲ့မိသည်။ အချိန်ကလည်း နံနက်စောစောဆိုတော့ တစ်ဖွဲ့ လုံးက နိုးမယ့်ပုံလည်း မပေါ်သေး...။ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ အစောဆုံးထွက်လာမိတော့ ဒီဆိုင်မှာပဲ ထိုင်ရမပေါ့... ဆိုင် ကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း ခုမှခင်းကျင်းရုံရှိသေးသည်။

အစောဆုံးနဲ့ ပထမဆုံး ဖောက်သည်ကတော့...။

စံကြီးပင်ဖြစ်နေသည်။ စားပွဲထိုးနှစ်ဦးကတော့ မီးမွှေးလိုက်၊ စားပွဲခုံတွေကို အဝတ်စုတ်ကလေးနှင့်သုတ်လိုက်နဲ့ အလုပ် ရှုပ်နေကြသည်။ အဖျော်ဆရာကြည့်လိုက်တော့လည်း မွှေး ပြီးသားမီးဖိုပေါ်သို့ နွားနို့အိုးကြီးကိုတင်လို့ . . . နွားနို့အိုးကြီးကို စိတ်တိုင်းကျ ဇွန်းကြီးနဲ့မွှေနှောက်ပြီးတော့ စက္ကူအဖြူနုနုလေး များကို အိုးထဲသို့ . . . “လျော”ခနဲ ထည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟင် . . .”

ဒီတော့မှ သဘောပေါက်မိတော့သည်။ ဪ . . . ဒါကြောင့်လည်း မလိုင်ဖတ်ကိုတောင်းရင်တောင်းသလောက် ထည့်ပေးနိုင်တာကိုး။ ဒီဆိုင်ရဲ့ဈေးအသက်သာဆုံး အကျော် ကြားဆုံးကလည်း နွားနို့ . . .

နွားနို့မှာလိုက်ရုံနှင့် မလိုင်အကြောင်းပြောစရာမလို။ ခွက်ထဲတွင် မလိုင်ဖတ်တွေက စားချင်စဖွယ်ဖွေးဖွေးထလို့ . . . စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမိသော စံကြီးကို မြင်တော့ . . . အဖျော် ဆရာက ရယ်ကျဲကျဲလေး လုပ်ပြသည်။ ပါးစပ်ရှေ့မှာလည်း လက်ညှိုးကလေးထောင်လို့ . . . ဘယ်သူမှမပြောနဲ့ပေါ့။ ဈေးအ သက်သာဆုံးနဲ့ရောင်းရတဲ့ဆိုင်ဆိုတော့လည်း မြစ်တို့၏မာ ယာလို လျှို့ဝှက်ချက်က များပေမပေါ့ . . .

ခဏကြာတော့ စားပွဲထိုးလေး ရောက်လာသည်။

“အစ်ကိုကြီးက အစောကြီးပါလား . . . ဒီနေ့မှထူးထူး ခြားခြား . . .”

“အေးကွာ . . . စောစောနိုးနေတာနဲ့ မထူးဘူးဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာ . . .”

“အစ်ကို ဘာသောက်မလဲ”

“ပေါ့စိမ့်ပဲ . . . ယူခဲ့ကွာ”

အဖျော်ဆရာကတော့ “ပေါ့စိမ့်”ကို ခါတိုင်းထက် ကောင်းအောင် ဖျော်ပေးနေလေတော့သည်။ ချပေးထား သော “ပေါ့စိမ့်”ကို ဖျော်ပြီးတစ်ဝိုက်လောက်သောက်လိုက်သေး သည်။ ခါတိုင်းထက်ကို သာတဲ့အရသာဖြစ်၍နေသည် . . .

“ဟေ့ကောင် . . . စံကြီး”

ခေါ်သံအဆုံး လှည့်ကြည့်မိတော့ တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့ မော်ကွန်းထိန်းကြီး . . .

“ဟင် . . . ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးလဲအစောကြီးပါလား”

“အေးလေကွာ . . . ဒီအချိန်က လမ်းလျှောက်ပြီး၊ ပြန် လာနေကျအချိန်ပဲ . . .”

“ဆရာကြီးက . . . ကျန်းမာရေးတော့ လိုက်စားတယ် နော် . . .”

“မလိုက်စားလို့ မရဘူး . . . စံကြီးရဲ့၊ ဒီလိုလေး ကျန်း မာရေးကို ဂရုစိုက်မှစိတ်ပျိုကိုယ်နုကွ . . . အဲ ပြန်လာပြီဆိုရင် လည်း ဒီဆိုင်ကနွားနို့ပူလေး သောက်နေကျကွ . . .”

“ဟင် . . . ဆရာကြီးဒီဆိုင်မှာ နွားနို့သောက်နေကျ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . မင်းတို့က နောက်ကျတော့ဘယ်

သိမလဲ၊ ငါက ဒီမှာမနက်စောစောဆို အမြဲတမ်းထိုင်နေကျ ကွ... ”

ခဏလေးကြာတော့ မှာစရာမလိုဘဲ၊ နွားနို့ပူလေးကို အဖျော်ဆရာကိုယ်တိုင် လာချ၍ ပေးလိုက်သည်။ နွားနို့ခွက် ထဲမှာလည်း မလိုင်တွေက ပြည့်လှုံ၍ နေသည်။ ဆရာကြီး မှာ ခွက်ကိုကိုင်ပြီး မလိုင်ကို ရွတ်ခနဲမျိုးချလိုက်သည်။

“အားပါး.. အမောကိုပြေသွားတာပဲကွာ၊ ဒါကြောင့် မို့ ဒီဆိုင်ကနွားနို့ နာမည်ကြီးတာ... ”

ဒီစကားကိုကြားတဲ့ အဖျော်ဆရာကတော့ တစ်ဘက် ကိုလှည့်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်နေလောက်သည်။

“ဒါနဲ့.. ကျန်တဲ့ကောင်တွေရော မမြင်ပါလား”

“ဒီကောင်တွေ မနိုးသေးဘူးဆရာကြီး၊ စောစောနိုး တာနဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်လာတာ”

“အေး.. တပည့်ရေ မင်းကိုကြုံတုန်းပြောရဦးမယ်” ဆိုပြီး ဆရာကြီးမှာ တောင်မြောက်သို့ဝှေ့ပြီး.. ရှိုးလိုက်သေး သည်။

“ပြောလေဆရာကြီး.. ကျွန်တော်တို့က သူစိမ်းတွေ မှမဟုတ်တာ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူးကွ.. မင်းကိုစုံစမ်းခိုင်းမလို့”

“ကျွန်တော်ဘာစုံစမ်းပေးရမှာလဲ... ဆရာကြီး”

ဆရာကြီးမှာ နှစ်ကိုယ်ကြားတိုးတိုးလေးကပ်ပြီး ပြော

ရှာတော့သည်။

“ဟိုကွာ.. ကျောင်းသာရေးရာဌာနက ဌာနမှူး.. ဒေါ်ကြူကြူရဲ့ အကြောင်းကွ”

“ဪ.. အဲဒီ အပေါက်ဆိုးဆိုး အပျိုအန်းဒိတ်ကြီး လား... ”

“ဟုတ်ပါ.. . ဟုတ်ပါ”

“ဆရာကြီးနဲ့က... ”

“ဒို့တွေကတော့.. ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ကြသေးဘူးပေါ့ ကွာ.. ဒါပေမယ့် သူကလည်း ပရောပရီကွ၊ ဒီတော့ငါက လည်း အိစီကလီပေါ့.. အဲဒါ လိုအပ်ရင် မင်းကိုယ်တိုင် အောင်သွယ်တော်လေး လုပ်ပေးဦး၊ ကျောင်းမှာလည်း မင်းက နာမည်ကြီးဆိုတော့.. အံ့မူအပ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားကွာ”

“စိတ်ချပါ.. ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် မဖြစ်ဖြစ်အောင် လှော်ပေးပါမယ်... ” ဆိုတော့.. မော်ကွန်းထိန်းဆရာကြီး မှာ အားတွေမာန်တွေတက်လို့..

“ဒါနဲ့ဆရာကြီးနဲ့က ဘယ်လိုစပတ်သက်မိတာလဲ”

“အဲဒါကလည်း.. မထင်မှတ်ပဲနဲ့ စခဲ့မိတာကွ၊ ဒီလို ကွ.. တစ်နေ့ ကျောင်းကိစ္စနဲ့သူ့အိမ်ကို သွားမိတယ်ကွ၊ သူ အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှမရှိဘူးနဲ့ တူပါတယ်.. ငါကလည်း အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်ကနေ တကြော်ကြော်အော်ခေါ်မိတာပေါ့.. ကိစ္စကလည်း အရေးကြီးတာကိုး.. အဲဒါရေချိုးခန်းထဲက

ကယျာကသီထွက်လာတယ်နဲ့ တူတယ်ထင်တယ်.. ထဘီရင် ရှားကြီးကွ.. ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီး၊ ဒီတော့ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့် စံကြီးရာ.. မင်းလည်း ယောက်ျား ငါလည်းယောက်ျား”

“ဆရာကြီးက ကိုင်ဇာသီချင်းကို ပြောနေတာလား”

“ဟဲ့.. ဟဲ့.. မင်းကလည်း နောက်တတ်သားပဲ”

ဆရာကြီးမှာ ပြောလည်းပြော၊ မာန်လည်းပါလာပုံရ သည်။ မျက်မှန်ကြီးကို ပင့်တင်လိုက်ပြီး ရာဇာနေဝင်း အိုက် တင်နှင့်လက်ညှိုးကလေးကို စားပွဲဝိုင်းသို့ထိုးပြီး..

“အဲဒီမှာ.. အချစ်ကိုစတွေ့ခဲ့တာကွ” ဟု ပြောလိုက် တော့သည်။

ထိုးမိတဲ့ လက်ညှိုးကလည်း.. စမူဆာပန်းကန်ပေါ် တည့်တည့် စံကြီးမှာလည်း ဆရာကြီးလက်ညှိုးနှင့် စမူဆာ ပန်းကန်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။ ဒါကိုလည်း ဆရာကြီးလည်း သတိထားမိတာပေါ့.. ပြီးတော့ ဘယ်လို သဘောပေါက်သည်မသိ။

“ဟဲ့.. ဟဲ့ အတူတူပါပဲကွာလို့” တောင် ပြောသွား သေးသည်။

“ဪ.. ဒုက္ခ.. ဒုက္ခ”

တဏှာဆိုတဲ့ကောင်ကြီးနဲ့တွေ့ရင် အားလုံးကဦး ထောက်ရစမြဲကိုး.. တဏှာကောင်ရေ၊ မင်းလာရင်လာ.. မင်းမလာရင် ငါလာခဲ့မယ်ဆိုတဲ့ လူသားဘွဲ့ပဲကိုး..

ဒီလိုနဲ့.. စံကြီးမှာတော့ အလုပ်တစ်ခုပိုရှာလာတာ ပေါ့။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အလင်းတန်းတို့က တစ်ကျောင်းလုံးပေါ် သို့ဖြန့်ဝဲလာတော့သည်.. လက်မှန်နာရီလေးကို ကြည့်လိုက် တော့လည်း (၇)နာရီထိုးလှလှ..

ပထဆုံးရောက်လာတာက ကျော်ခိုင်.. စံကြီးကို တွေ့တွေ့ချင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အမယ်.. ကြားသားမိုးကြီး အစောကြီးပါလားဟ”

“အေးလေ.. အိပ်ရာကစောစောနိုးတာနဲ့ ထွက် လာမိတာ..”

“ဟိုကောင်တွေရော.. တွေ့မိသေးလား”

“ငါ.. အစောကြီးက ရောက်နေတာ တစ်ယောက်မှ မရောက်သေးဘူး.. အစောဆုံးက မင်းပဲ”

“အေး.. အတော်ပဲ၊ မင်းနဲ့စောစောတွေ့ရတာ”

“ဘာပြုလို့လဲ..”

“မင်းနဲ့.. မီးမီးကိစ္စကို အင်တာဗျူးမလို့ပေါ့”

“မဆိုးပါဘူး.. ငါသွားတွေ့တော့ စကားပြန်ပြောရှာ ပါတယ်.. ရှက်တော့ရှက်နေတုန်းပဲကွ”

“အေးလေ.. ငါထင်သားပဲ၊ မင်းသွားရင် အဆင်ပြေ မှာပါလို့..”

“ဒါနဲ့.. ဘယ်တော့ကျောင်းပြန်တက်မယ် ပြောလဲ”

“နောက်တစ်ပတ်လောက်တော့ တက်မယ်ထင်တယ်”

သူလည်း အားယူနေတဲ့ပုံပဲကွ. . . "

"ဒါနဲ့. . မင်း မတော်ရသေးတဲ့ယောက္ခမလောင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့သေးလား. . . "

"အန်တီဝဝကြီး တစ်ယောက်နဲ့တော့ တွေ့တယ်ကွ၊ မီးမီးကတော့ သူ့အမေလို့ ပြောတာပဲ"

"အေးလေ. . တွေ့ဘူး မြင်ဘူးတော့လည်း ကောင်းတာပဲ၊ ညတုန်းက မင်းတို့သွားဖြစ်သေးလား"

"ဟင့်အင်း. . မသွားဖြစ်ဘူးလေ၊ မင်းသိတဲ့ အတိုင်းပဲ ညနေကျရှင်ကဆင်းတော့ အိမ်တန်းပြန်တာပဲ"

"သိဘူးလေကွာ. . ငါ့များပတ်ထားခဲ့လားလို့"

"မသွားပါဘူးကွာ. . မင်းမပါရင် ဝိုင်းက ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး၊ မင်းလိုပေါက်ကရ ပြောမယ့်ကောင်ပါမှ အဆင်ပြေတာ. . ပရက်တီကယ်တောင်နီးနေပြီ ဟိုကောင်တွေခုထိ မလာသေးဘူး. . . "

"ပူမနေစမ်း. . ဝါနဲ့ကွာ ဒီကောင်တွေကလည်း ကျောင်းမလာရရင် မနေနိုင်ပါဘူး. . . "

ဟုတ်တော့လည်းအဟုတ်. . ကျောင်းတော်ကြီး ရောက်ပြီဆိုလျှင် အားလုံးကပျော်ရွှင်လို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီးဖြစ်၍ နေသည်ပဲ။ စကားမဆုံးခင်မှာပဲ. . မင်းဇော်၊ ဇော်လင်း၊ မီလာတို့သုံးယောက် ရောက်လာကြသည်။

ဝိုင်းထဲရောက်ရောက်ချင်း၊ စကားစပြောတာက. . မီလာ. . .

"ညတုန်းက. . ညိုမီကို ဘုရားမှာထပ်တွေ့တယ်ကွ"
"ဟာ. . ဒါဆိုအပိုင်ပေါ့"

"မထင်နဲ့ကွ. . ငါလိုက်ပြောတော့ သနားလို့စကားပြန်ပြောတာကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်မကြီးနဲ့လို့ ပြောတယ်ကွ"

"ဒါကတော့ကွာ. . မိန်းကလေးပဲ၊ ရှင့်ကို ကြိုက်ပါတယ်လို့ ဘယ်သူကပြောမလဲ. . . "

"ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ. . ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်ပြောလိုက်တဲ့စကားကြီးက အရှိုက်ထိတယ်ကွ"

"သူက. . မင်းကို ဘာပြောလို့လဲ"

"နင့်. . လက်နှစ်ဘက် ဖြတ်ပစ်တဲ့ အသစ်ထွက်လာရင် ငါချစ်မယ်တဲ့. . ဒါ. . ငါ့ကို ကြတ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား ဒီကြားထဲဒို့လမ်းထဲက ဆေးရုံကနာပဲ(စ်)အစုတ်ပလုတ်တွေနဲ့ တွေ့သေးတယ်. . တွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ ငါ့ကိုတန်းကြတ်တော့တာပဲ၊ ပထမတော့ ညိုမီရှေ့မှာ သည်းခံနေသေးတယ်။ နည်းနည်းလွန်လာတာနဲ့ ငါလည်းပြန်ဖိုက်တာပေါ့. . . "

"ဘာပြောလို့လဲ. . . "

"ဘုရားမှာကွာ. . သူတို့အဖွဲ့ကလည်း နှစ်ပတ်သုံးပတ်၊ ပတ်တယ်၊ ငါနဲ့ ညိုမီကလည်း စကားပြောရင်း အင်္ဂါထောင့်မှာရပ်နေတာပေါ့. . အဲဒီကမြင်းမတွေ့က ငါနား

ရောက်ရင် “ဂန်းနာ” “ဂန်းနာ”နဲ့ မကြားတကြားလေး ပြော
 သွားတယ်ကွ။ ညိုမိက. . မသိပေမယ့်၊ ငါကသိတာပေါ့ကွ. .
 ပုဆိုးလေးကျွတ်ဖူးကတည်းက လမ်းတွေ့ရင် အဲဒီအတိုင်းပဲ
 ငါ့ကိုကြိတ်တာ၊ ဒါ အာဆင်နယ်ရဲ့ အမှတ်တံဆိပ် အမြောက်
 လို့ပြောတာကွ. . တစ်ခါနှစ်ခါထက်လွန်လာတော့ ငါက
 လည်းပါးစပ်က ထွက်သွားရော. . “ဂန်းနာ”မဟုတ်ဘူး၊ ပဲမြစ်
 လို့. . .”

နံနက်စောစော အပြိုင်ရယ်မောမိကြပြန်သည်။

“ကဲ. . ကဲ သွားကြမယ်၊ တော်ကြာ ပရက်တီကယ်
 နောက်ကျနေဦးမယ်”

ကျော်ခိုင်စကားဆုံးတော့. . အသီးသီး ရူပဗေဒမေ
 ဂျာရှိရာ သိပ္ပံဆောင်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

အနံ့! ◀ ၈ ▶

ကျောင်းသားရေးရာဌာနသို့ရောက်တော့၊ မွန်းတည့်
 လုနီးပါးပေါ့. . ဒီအချိန်မှလည်း လူကခပ်ရှင်းရှင်း။ ဒီဌာနကို
 စံကြီးလာကတည်းက ဝန်ထမ်းစာရေးမတွေ ခေါင်းတွေကုတ်
 လို့. . .

စံကြီးဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း မီးခဲကိုး. . ပြောလိုက်ရင်
 ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းကားရားခွပြီး ပြောတဲ့ကောင်စားမျိုး၊ ရောက်ရင်
 လည်းဟိုဟာမေး ဒီဟာမေးဆိုတော့ ခေါင်းစူးရတာပေါ့. . .

စံကြီးမှာ မှင်သေသေနှင့် ဌာနမှူးအန်တီကြူရှိရာသို့
 တန်းတန်းမတ်မတ် သွားလေတော့သည်။

ဌာနမှူးအန်တီကြူနှင့် တွေ့ပြီဆိုတာနဲ့. . .

“ဟာ. . အန်တီကြူ လူတွေတောင်မှားတယ်. . .

အသားတွေ ပိုဖြူလာသလားလို့”

မြောက်မှန်းသိပေမယ့်လည်း ဒီမြောက်တဲ့စကားလုံး
 တွေကို သာယာနေကြတာ တစ်ကမ္ဘာလုံးပဲကိုး. . .

“အံ့မယ်. . အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့ မောင်စံကြီးရယ်။
ခုဒီကို ဘာတွေများ မွေဦးမလို့လဲ. . .”

“အန်တီကြူကလည်း ကျွန်တော့်ကိုလူဆိုးကြီး ကျနေ
တာပဲ. . ခုလာတဲ့ကိစ္စက ကျွန်တော် အလောင်းအစားလုပ်
ထားမိလို့. . .”

“ဟင်. . အဲဒါ. . အန်တီနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ စံကြီးရယ်”

“စံကြီး. . အန်တီကြူ စားပွဲရွှေမှခုံကို ဆွဲထိုင်လိုက်
သေးသည်။ ပြီးတော့မှ. . .”

“ဆိုင်တယ်. . အန်တီကြူရ၊ အန်တီကြူနဲ့ပတ်သက်
ပြီး. . အလောင်းအစားလုပ်ထားတာ”

“တော်ပါ. . စံကြီးရယ်၊ ငါကမကြီးမငယ်နဲ့ မင်းကိစ္စ
ထဲ မပါချင်ပါဘူး. . .”

“မဟုတ်ဘူးလေ အန်တီကြူရ၊ ခုကိစ္စကလွယ်လွယ်
လေးရယ်” ဆိုတော့. . မျက်လုံးလေး စွေ၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်ကျောင်းသားမှ ရင်းရင်းနှီးနှီးစကားမပြောရဲတဲ့
အန်တီကြူ. . စံကြီးနှင့်တော့ လေပေးကပြောလို ငတိသား
ကလည်း ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ နှစ်လုံးဂဏန်းတွေ
သွားသွားပေးတာကိုး. . ။

“ဟုတ်တယ်. . အန်တီကြူရ၊ လွယ်လွယ်လေးရယ်
ကျွန်တော်နိုင်မှာ ကျိန်းသေတယ်. . အဲဒါ ကျွန်တော့်ဘက်က
သက်သေလုပ်ပေးရုံလေး. . .” ဆိုတော့. . .

“အေးလေ. . အဲဒီလောက်တော့ ကူညီရမှာပေါ့
ဘိုးတော်လေးရယ်. . .”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး. . မင်းပြောတဲ့ကိစ္စက”

“ဒီလို. . အန်တီကြူရ ကျွန်တော်နဲ့မော်ကွန်းထိန်း
ဆရာကြီး ဦးသန့်ဇင်နဲ့အလောင်းအစား လုပ်ထားတယ်။
ဒါကလည်း စကားစပ်မိရင်း မခံချင်စိတ်နဲ့ဖြစ်သွားတာ. .
ကျွန်တော်ကလည်း ပွဲမစခင်ကတည်းက နိုင်မယ်ဆိုတာ၊ သိ
တော့ လောင်းလိုက်တာပေါ့. . .”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အန်တီကြူမှာ. . စံကြီး၏စကားလုံး
မြစ်ထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်၍ နေရှာပြီဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်က အန်တီကြူရ၊ အသက်ကိုလေးဆယ်
ကျော်လို့ ပြောတယ်. . ဟုတ်တယ်မို့လား. . အန်တီကြူ”

“ဟုတ်တယ်လေ တကယ်လည်း လေးဆယ်တောင်
ကျော်ပြီပဲ. . .”

“အဲဒါပေါ့. . အန်တီကြူရ၊ မော်ကွန်းထိန်းကြီးက
ဘာပြောတယ်ထင်လဲ. . မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ မသကာရှိမှ သုံး
ဆယ်စွန်းစွန်းလောက်ပဲ ရှိမယ်တဲ့. . ထင်မယ်ဆိုလည်း ထင်
စရာလေ၊ အန်တီကြူက တကယ်လည်းနုနေတာကိုး. . .”
ဆိုတော့. . .

အပျိုကြီးအန်တီကြူမှာ သဘောတွေ၊ မနောတွေခွေ
နေရှာတော့သည်။ ပါးစပ်ကို ဖွင့်ပြီးမေးတဲ့အဆင့်ရောက်ရော

.....
“တကယ်ပြောတာလား.. စံကြီးရဲ့...”

“ကျွန်တော်က ဘယ်လိမ်ပါမလဲ.. အန်တီကြူရ၊ ဒီပွဲက ကျွန်တော်နိုင်မယ့်ပွဲကြီးပဲ”

“မင်းက.. ဘယ်လောက်တောင် လောင်းထားလို့လဲ စံကြီးရယ်”

“သုံးထောင်ကြေးလောင်းထားတာ အန်တီကြူရ”

“ဟယ်ကွယ်.. ဒီကိစ္စကြီးတော့ မလိုက်ချင်ပါဘူး စံကြီးရယ်...”

တဖြည်းဖြည်းနှင့်အပျိုကြီး အန်တီကြူမှာ စကားပြောရင်း အပျိုဖြန်းလေးအသွင် မျက်လုံးလေးချိချိ လာတော့သည်။

“ဟင် အန်တီကြူက ကျွန်တော့်ကို မကူညီချင်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်.. ဒီမှာ အလုပ်လက်ကျန်လေးတွေ လုပ်ရဦးမှာမို့ပါ။ မင်းမုန့်ဖိုးလိုရင်သုံးထောင်ယူသွားလေ”

“မယူပါဘူး.. အန်တီကြူရ၊ ဒီကသုံးထောင်ယူဟိုကို သုံးထောင်ပြန်ပေး ဘာမှလည်းမထူးဘူး”

“အဲလိုဆိုရင်လည်းကွယ်.. ခြောက်ထောင် ယူသွားလိုက်ပါ”

စံကြီးမှာ.. ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ငွေခြောက်ထောင်ယူပြီး..

မော်ကွန်းထိန်းရုံးခန်းရှိရာသို့.. . . .

.....
ရုံးခန်းထဲရောက်တော့ ကျောင်းသားလေးငါးခြောက်ဦးခန့် မတ်တပ်ရပ်၍ နေကြသည်။ သူတို့လည်း ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ တက်ကြွပြီပေါ့.. ကျောင်းသားနှင့် ပြဿနာဆိုတာ ကလည်း ဆိုတာကလည်း ဒဂိုးပြား၏ ခေါင်းနှင့်ပန်းလိုပေါ့။

စံကြီးကို မြင်တော့ ဆရာကြီးမှာ မျက်မှန်ပင့်တင်လိုက်ပြီး.. . .

“ပြောလေ.. စံကြီး၊ ဘာကိစ္စလဲ”

စံကြီးကလည်း အထူးအပါးနားလည်ပြီးသား၊ နှစ်ဦးချင်းသာ နားလည်တဲ့စကားဝှက်နဲ့ ပြောရှာပါလေရော.. .

“နွားနို့သောက်တဲ့ မနက်စောစောက ကိစ္စလေ”

ဆရာကြီးလည်း ချက်ဆိုဝိုက်ကိုပြေးကပ်ပြီးသား..

“စံကြီးခဏလေး.. . .” ဆိုပြီး ကျောင်းသားများဘက်သို့ ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ.. မင်းတို့တွေကိစ္စကို နောက်မှရှင်းမယ်၊ ဒီမှာ ဆရာနဲ့စံကြီး ကျောင်းကိစ္စပြောစရာရှိတယ်.. မင်းတို့ငါတို့ အရေးထက် တို့ကျောင်းတော်ကြီးအရေးက ပိုကြီးတယ်မို့လား.. ဒီတော့ မင်းတို့ကိစ္စကိုနောက်နေမှ ရှင်းကြတာပေါ့ကွာ.. . .”

စကားဆုံးတော့ ငတိသားတွေအဖွဲ့လည်း ပျော်ပျော်ကြီး ပြန်သွားကြတာပေါ့။ လူရှင်းတော့မှ.. . .

“စံကြီး.. အခြေအနေဘာထူးလဲ”

“ထူးတယ်.. ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ကျောင်းသား
ရေးရာကို သွားပြီး.. ဒီလို + x - + - + x - +
+ x - + - + x - + - + x - + - လုပ်ခဲ့လိုက်တယ်”

စကားဆုံးတော့ ဆရာကြီးမှာ အားရပါးရပေါင်ကို
“ဖျန်း”ခနဲ ပုတ်လိုက်သည်။

“မင်းတော်တယ်.. စံကြီး၊ ဒါကြောင့်တစ်ကျောင်းလုံး
မှာ မင်းအတော်ဆုံးလို့ ငါထင်ထားတာပဲ.. ခုတော့ကွက်တိ
ပဲဟေ့.. .”

“ကဲ.. ကျွန်တော်တော့ တံတားခင်းပေးခဲ့ပြီ၊ နောက်
ကျန်တာတော့ ဆရာကြီးရဲ့ကိုယ်ပိုင်အစီအစဉ်နဲ့သာ ဆက်
လျှောက်ပေတော့.. .”

“စိတ်ချ.. စိတ်ချ.. အပီအပြင်ကို လျှောက်ပစ်လိုက်
မယ်ကွာ၊ ကျေးဇူးကမ္ဘာပဲစံကြီးရာ.. ကဲ ဒီတော့ မင်းကိုဆရာ
ဘယ်လိုဂုဏ်ပြုပေးရမလဲ”

“ဟာ.. နေပါစေဆရာရယ်၊ ကူညီခွင့်ရတာပဲ ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်.. .”

ချို့ပါတယ်ဆိုမှ သကြားတွေထပ်ထည့်နေတဲ့ စံကြီး
ကို.. ဒီတော့လည်း မော်ကွန်းထိန်းကြီးက ကျေကျေနပ်နပ်
ကြီးနဲ့ မုန့်ဖိုးငါးထောင် လှူလိုက်ပြန်ပါရောလား

“ဪ.. . စာထဲမှာတော့ ပညာရှာ ပမာသူဖုန်းစား
တဲ့.. အပြင်မှာတော့ အချစ်ရှာ၊ ကလိန်ကကျစ်သမားပေါ့”

အဲဒီနေ့ကစပြီး.. တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး လမ်းတွေ့ရင်၊ နှုတ်
ဆက်လိုက် ပြုံးပြလိုက်နဲ့.. တစ်ချိန်ချိန်တော့ ပြောင်x x
တောင်x xတောင်.. ပေx xပေx xကျ ကြမယ်ထင်ပါရဲ့.. .။

“ဟိုတုန်းက ကောင်းကင်ဘုံကနတ်သမီးတစ်ပါး..
လူ့ပြည်ကိုဆင်းလာသတဲ့.. အဲဒီနတ်ပြည်က ထူးထူးဆန်း
ဆန်း။ စိတ်တွေတို ဒေါသတွေထွက်မှ တန်ခိုးတွေ ရှိတယ်ဆို
ပဲ.. ဒီလိုနဲ့ လူ့ပြည်ဆင်းလာတော့၊ သာယာတိတ်ဆိတ်အေး
ချမ်းတဲ့လူ့ပြည်မှာ တန်ခိုးတွေပျောက်ရပြန်တာပေါ့.. ဒီတော့
နတ်သမီးလည်း တန်ခိုးနဲ့မသွားနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ တစ်နေ့..
သူသွားချင်တဲ့ နေရာကို ရောက်ဖို့ဘတ်(စ်)ကား တိုးစီးရရှာ
ပါလေရော့.. အဲဒီကျမှ စပယ်ယာနဲ့ကျိုင်ကတက်ပြီး တန်ခိုး
တွေပြန်ရသတဲ့.. တန်ခိုးတွေရတော့ နတ်ပြည်ပြန်တက်ရပြန်
တာပေါ့။ အဲ.. ဒါပေမယ့် ပြန်ခါနီးကျတော့ ကဗျာစာရွက်
ကလေးကို ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှာချခဲ့သတဲ့.. အဲဒါနဲ့ စပယ်
ယာက.. ကဗျာလေးကို ဖတ်ကြည့်တော့.. .

“ဟိုစမ်းဒီစမ်း
လက်ဖာရစ်နဲ့
အသင်လှူသားတဲ့...”

အဲဒီနေ့ကစပြီး.. . စပယ်ယာတွေ လက်နဲ့မကိုင်ရဲ

ကြတော့ဘူးပေါ့။ အဲဒါပေမယ့် အတက်အဆင်းတော့ ခြေထောက်နဲ့ ဆောင့်ဆောင့်ကန်တယ်တဲ့...

ပုံပြင်ဆုံးတော့... အားလုံးမှာတစ်ခွဲခွဲနဲ့ ငိုသံပါအောင် ရယ်မောနေကြသည်။

“ဟယ်... စံကြီးရယ် နင်တော့လေ၊ ပေါက်တတ်ကရ အရမ်းပြောတာပဲ...”

မီးမီးက ချီးမွမ်းသံ၊ ဂုဏ်ယူသံလေးနှင့် ပြောရှာသည်။ တူးတူး၊ စိန်မျောက်မျောက်၊ ညိုမိတို့တစ်ဖွဲ့လုံးလည်း သဘောအကျပေါ့... ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ချစ်လိုက်နဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ထားရတဲ့ဒုက္ခကလည်း မလွယ်ရေးချ မလွယ်...

ခုတစ်မျိုး... တော်ကြာတစ်မျိုး နောက်တော့ တည့်တည့်တိုး ဆိုသလိုပေါ့...

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နာရီကို ရက်တွေမြီချ... ရက်တွေကို ‘လ’တွေက ထွေးပိုက်ရင်း ရင်းနှီးမှုဆိုတဲ့ ဝေါဟာရလေးက အရောင်တွေ တောက်ပ၍ နေသည်။

“ကဲ... စံကြီးပြီးရင်၊ မိလှအလှည့်”

“ငါမှ... စံကြီးလို မပြောတတ်တာ...”

“ဟာ... မင်းကလည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်ကဟုတ်က... ကြံဖန်ပြောပေါ့”

ကျော်ခိုင်မှာလည်း... မိလှကိုအတင်းပင် တွန်းနေတော့သည်။ မိလှကလည်း ပေကပ်ကပ်နဲ့... တကယ်လည်း

မပြောတတ်ရှာပဲကိုး...

“မရဘူးဟာ... နင့်အလှည့်နင်ပြော”

ဟု ညိုမိကလည်း အားပေးလိုက်ပြန်သည်။

ညိုမိဆိုတော့လည်း ငတိသားက မျက်လုံးတဝင်းဝင်းနဲ့ အားတင်းပြီးပြောမယ်ပေါ့...

“ဒီလိုဟ... တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာရှိတယ်။ အဲဒီရွာကလေးကလည်း တော်တော်လေးကို ထူးဆန်းတယ်... ရွာမှာရှိတဲ့ လူပျိုအပျိုတွေက တစ်နှစ်မှာ တစ်လပဲ ချစ်ရေးဆိုခွင့် ရှိတယ်တဲ့... အဲဒီလကလည်း တော်သလင်းလ...”

ဒီလကျမှ ပြောရတာလည်း အဲဒီရွာရဲ့ခလေ့ပေါ့ဟာ၊ တော်သလင်းမှာဆိုတော့ “အဖော်”ကင်းတဲ့ သဘောတော့ ထင်တာပဲ... ချစ်ရေးဆိုပြီဆိုရင်လည်း မိန်းကလေးတွေပဲ ချစ်ရေးဆိုရတာ... အဲဒီလမှာ သူတို့ကြိုက်တဲ့ ယောက်ျားလေးနဲ့ တွေ့ပြီဆိုရင် ‘ကဗျာ’လေးနဲ့ ချစ်ရေးဆိုကြသတဲ့...

ချစ်ရေးအဆိုခံရတဲ့... ယောက်ျားလေးကလည်း ငြင်းခွင့်မရှိဘူးပေါ့... တစ်သက်လုံးအိုအောင်မင်းအောင် လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးရတာပေါ့။ ကြိုက်တဲ့ယောက်ျားလေးနဲ့ တွေ့ပြီဆိုရင် ရှေ့တည့်တည့်ကနေပြီး...

ရွှေလက်ခုပ်ကြီး ပျော်ပျော်တီး...

ငှက်ပျောသီးမှည့်မှည့် စားရအောင်... လို့

ပြောပြီး ချစ်ခွင့်တောင်းရတယ်တဲ့။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီလ

ရောက်ပြီဆိုရင် ရွာကယောက်ျားတွေက အိမ်တွင်းပုန်းပြီး နေကြရတာပေါ့.. ကံဆိုးရင် မိန်းမရမှာကိုး..

အဲဒီရွာမှာက ဦးမည်းနဲ့ မောင်ဖြူဆိုတဲ့သားအဖ နှစ်ယောက်ရှိတယ်.. ဦးမည်းက မုဆိုးဖို၊ ကြိုက်မယ့်သူမရှိဘူး။ ဦးမည်းဆိုတဲ့ အတိုင်း မီးသွေးခဲနဲ့သိပ်မကွာဘူး.. ဒါပေမယ့် သူ့သား မောင်ဖြူကျတော့ အချောဆုံးအလှဆုံးပေါ့။ အေး.. အဲဒီမောင်ဖြူကို ချောင်းနေတာက ရွာလယ်က.. ဘုတ်ဆုံမ၊ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီလရောက်တော့ မောင်ဖြူက အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကို တောင်မထွက်ဘူးပေါ့။ မဖြစ်သာလို့ ထွက်ရင်တောင် ပုဆိုးကို ခေါင်းခြီးခြံပြီးထွက်တာ..

ဘုတ်ဆုံမလည်း အလွတ်မပေးဘူး။ ကြုံတာနဲ့အပိုင် ဆွဲမယ်ပေါ့.. ဒီလိုနဲ့ချောင်းရင်းချောင်းရင်းနဲ့ မျက်စိလည်သွားတယ် ထင်တယ်၊ ဖအေကလည်း.. သူ့သားမောင်ဖြူလိုပဲ အပြင်ထွက်ရင် လူမှားပြီးအပြောခံရအောင် ပုဆိုးခြံတာပေါ့။ ညနေ.. နေဝင်ဖို့ဖျဆိုတော့ ဘုတ်ဆုံမကလည်း မသဲမကွဲနဲ့ အပိုင်ကြဲမယ်ပေါ့..

တွေ့ပြီဆိုတာနဲ့..

‘ရွှေလက်ခုပ်ကြီး ပျော်ပျော်တီး

ငှက်ပျောသီးမှည့်မှည့် စားရအောင်’.. လို့ ကြူလိုက်တာပေါ့။

ပုဆိုးခြံထဲက.. ဦးမည်းကလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့

ကျွေးမယ်ဆိုပြီး၊ ပုဆိုးထဲက ထုတ်ပြပါလေရော.. (တစ်မျိုးမထင်နဲ့ မျက်နှာကိုပြောတာ) ဒီမျက်နှာလည်းမြင်ရော၊ ဘုတ်ဆုံမလည်း..

စားချင်ဘူးကွဲ့၊ ငှက်ပျောသီး

မည်းမည်း ကြုတ်ကြုတ်ကြီး.. ဆိုပြီး ပြောရရှာ ပါလေရော..။ အဲဒီလိုနဲ့ ရွာမှာ အဲဒီနေ့ကတည်းက ကဗျာမရွတ်ကြတော့တာ..”

မိလာရဲ့ ပုံပြင်ဆုံးတော့ အားလုံးသောသူငယ်ချင်းတွေကလည်း မျက်လုံးပိတ်မတတ် ရယ်မောနေကြပြန်သည်။ ညိုမိမှာလည်း.. မိလာကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်လို့ နေသည်။ ရယ်မောခြင်းသည် စိတ်ကိုနုပျိုစေသတဲ့..

ညိုမိရဲ့ နှလုံးသားတစ်စုံသည်လည်း ရယ်မောရင်း.. နုပျိုလာပုံရသည်။ ငတိသား မိလာရဲ့မျက်မှန်အောက်က.. မျက်လုံးရွဲကြီးတွေကလည်း ရွန်းရွန်းကိုစိုလို့..

“ကဲ.. ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေအဖွဲ့က ပုံပြောပြီးပြီ၊ နင်တို့မိန်းကလေးတွေအဖွဲ့က ကတိအတိုင်း ခိုင်းတာလုပ်ရမယ်နော်..”

စံကြီး၏ စကားဆုံးတော့.. ညိုမိ၊ မီးမီး၊ တူးတူး၊ စိန်မျောက်မျောက်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံး စံကြီးမျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်လျက်ရှိသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘာလုပ်ခိုင်းမလဲပေါ့..

စံကြီးကလည်း လွယ်တဲ့ကောင်မှမဟုတ်တာ.. စိတ်

ထဲရှိရင် ရှိသလို ပေါက်ပန်းဈေး လုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တဲ့ . . ကောင်မျိုးကိုး . . .

“ဒို့တွေ ကုန်းပိုးတမ်း ကစားကြမယ် . . .”

“ဘာ . . .”

စိန်မျောက်မျောက် . . စံကြီးစကားကြောင့် လန့်ဖျပ် သွားတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ . . ကုန်းပိုးတမ်းကစားမယ်၊ နင်တို့ မိန်းကလေးတွေက ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေကို ကုန်းပိုးပေါ့”

စကားဆုံးတော့ မင်းဇော်၊ မိလား၊ ကျော်ခိုင်တို့ရဲ့ မျက်နှာလေးတွေက ဝင်းလို့ . . ‘ဘယ်သူ့ကိုစီးရင်ကောင်းမလဲ’ လို့တောင် စဉ်းစားနေပုံရသည်။

“စံကြီးနော် . . နင် လူလည်မကျနဲ့ ကုန်းတော့မပိုးနိုင် ဘူး . . တခြားနည်းတစ်ခုခု ပြောင်းပြောဟာ”

“ဟင် . . ဒီကုန်းလေးပိုးရတာ၊ ဘာဖြစ်သွားမှာမှတ်လို့” ဘယ်လိုပြောပြော . . မိန်းကလေးတွေ အဖွဲ့က လည်း တူးတူးခါးခါးငြင်း၍ နေရှာသည်။

“ဒီလိုဆို . . နောက်တစ်ခုပြောမယ်”

“ပြော . . ပြော . . အေး ဒါပဲနော် မဟုတ်ကဟုတ်က တွေ၊ ကလိန်စေ့ငြမ်းမဆင်နဲ့ . . .”

အကြောင်းသိ ဓာတ်သိ . . မီးမီးမှာ စံကြီးကို အတွန့် တက်တောင်းဆို လိုက်ပြန်သည်။

“အေးပါဟာ . . ဒီတစ်ခါက ပူဖောင်းဖောက်ရမယ် ဟာ . . .”

စကားဆုံးတော့ မိန်းကလေးတစ်ဖွဲ့လုံးက ခပ်ပေါ့ ပေါ့ပုံစံလေးတွေနှင့် . . ‘ဒီပူဖောင်းဖောက်တာ လွယ်လွယ် လေးဆိုတဲ့’ သူတို့ရဲ့ အတွေးတွေကလည်း ရှိနေပုံရသည်။

ပြီးတော့ . . စံကြီးမှာ စကားဆက်မြောတာက-

“အေး . . ဒါပေမယ့် ပူဖောင်းကို မပေါက်ပေါက် အောင် တင်ပဆံ့နဲ့ဖိပြီး ဖောက်ရမှာ . . .”

“ဟင် . . .”

တစ်ဖွဲ့လုံး . . အံ့ဩလို့ပင်နေကြသည်။

“စံကြီးရယ် . . နင်ကလည်း ပေါက်တတ်ကရ”

“ခုမှတော့ ရှက်မနေနဲ့နော် . . နင်တို့ကတိအတိုင်းပဲ” ကတိဆိုတော့လည်း သူမတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ငြိမ်ကုတ်လို့ ဖောက်မယ်ဆိုတဲ့သဘော . . .

“ဒါဆို . . နင်တို့ပူဖောင်း ရှာပေးလေ၊ ဒို့တွေတော့ မရှာနိုင်ဘူး”

“မပူပါနဲ့ မီးမီးရယ် . . ငါစီစဉ်ထားပြီးသားပါ”

စံကြီးစကားလည်းဆုံး လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ပူဖောင်း (၁၀)ခုခန့် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဟယ် . . .”

အားလုံးက အံ့ဩပြန်သည်။ နဂိုကတည်းက ကြီး

တင်ကြံ စည်ထားသည်ကိုး...

“အေးနော်... ဒါပေမယ့်၊ ဒီပူဖောင်းကို နင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေပဲ မှုတ်ပေး... ငါတို့မိန်းကလေးတွေ မမှုတ်နိုင်ဘူး”

စိန်မျောက်မျောက်ကလည်း အငေါအတူးက ခပ် များများကိုး၊ ငြင်းလို့မရ၍သာ ငြိမ်ရသည့်အဖြစ်ကိုး...

“အေးပါ... ငါစိစဉ်လိုက်မယ်”

စံကြီးမှာ ပူဖောင်းလေးတွေရွေးပြီး မင်းဇော်၊ မိလာ၊ ကျော်ခိုင်တို့ထံသို့ တစ်ယောက်တစ်လုံးစီပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... မင်းဇော်၊ မင်းက တူးတူးကို မှုတ်ပေးလိုက်”

အယ်... ပြောပုံက တစ်မျိုးကြီးနော်။

“ကျော်ခိုင်က စိန်မျောက်မျောက်ကို မှုတ်ပေးလိုက်”

“မိလာက... ညိုမိကို မှုတ်ပေးလိုက်”

“ငါက... မီးမီးကို မှုတ်မယ်”

မီးမီးမှာ မနေနိုင်ရှာတော့... ပြောရပြန်သည်။

“စံကြီးရယ်... နင်ခွဲတမ်းချတာက တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ငါ တစ်ခုခုကို လန့်သလိုခံစားရတယ်”

“တောင်မြောက်တွေးမနေနဲ့ဟ... ငါပြောတာက ပူစီ ဖောင်း...”

ဒီလိုနဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ဖွဲ့လုံးက အားပါးတရ မှုတ်ကြပါလေရော။ စံကြီး၊ မင်းဇော်၊ ကျော်ခိုင်တို့မှာ အသီး

သီး မှုတ်၍နေပြီဖြစ်သည်... နောက်အကျဆုံးက မိလာ။ မျက်မှန်တကားကားနှင့် ချစ်သောညိုမိအတွက် ခုထိကို မှုတ် ၍မပြီးသေးပေ။

“ကြာတယ်ကွာ... မိလာရာ၊ မြန်မြန်မှုတ်ကွာ”

“အေးပါ စံကြီးရာ... ငါ့ပါးစပ်က သိပ်မသန်ဘူးကွ”

“ဒါဆို... ရေမုန်ကြီးလို သဘောထားလိုက်ပေါ့ကွာ”

ဆိုတော့... မိလာမှာ မှုတ်လက်စ လေတွေက ရှူးခနဲ ထွက် သွားပြန်ပါရော

နောက်ဆုံးတော့ စိတ်မရှည်တဲ့ ညိုမိပါ... ကူပြီး မှုတ်ပေးရရှာပါလေရော(ပူဖောင်း)။ ဒီတော့လည်း ပူဖောင်း ကြီးက ခဏလေးနဲ့ လေတင်းလို့သွားတော့သည်။

“ကဲ... ပူဖောင်းတွေကို ဟောဒီမြက်ခင်းနုနုလေးတွေ ပေါ်မှာထားမယ်... နင်တို့မိန်းကလေးအဖွဲ့က ငါတို့သတ်မှတ် ပေးတဲ့ ပူစီဖောင်းကို မပေါက်ပေါက်အောင် တင်ပသန့်နဲ့ဖောက် ကျ... ငါက တစ်... နှစ်... သုံး ဆိုမှဖောက်ကြနော်”

စံကြီးစကားဆုံးတော့ သူမတို့အဖွဲ့မှာအားလုံးက အဆင်သင့်ပြင်ထားကြသည်... အားလုံးက ထာဝီစကတ် ကျပ်ကျပ်ကလေးတွေဆိုတော့ အခက်အခဲတော့ ရှိရှာမပေ။ ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား... သူတို့အဖွဲ့ကလည်း မခံ ချင်စိတ်ကအပြည့်၊ စံကြီးရဲ့ စကားသံကို နားစွင့်၍နေကြ သည်။ ဒီပွဲမှာ စံကြီးက... ဒိုင်လူကြီးပေါ့...

တန်းစီထားတဲ့ ပူဖောင်းတွေထဲမှာ အုန်းခင်(မင်းဇော်) မှုတ်တဲ့ပူဖောင်းက အကြီးဆုံး။ တိုင်းရင်းဆေးဆရာမကြီးမြေး ဆိုတော့ ဗမာဆေးတွေ အဝအပြသောက်ထားပုံရသည်။ ဒီတော့လည်း အားကောင်းသည်ပေါ့...။

ရယ်ဒီ... ဝမ်း... တူး... သရီးဆိုတာနဲ့ မိန်းကလေး တစ်ဖွဲ့လုံးရှိသမျှ အားအကုန်နဲ့ ဆောင့်ဆောင့်ပြီးဖောက်ကြ တော့တာပါပဲ...။ ချော်ကျတဲ့သူက ချော်ကျ၊ ပူဖောင်းလွင့် သွားလို့ လိုက်ကောက်ရတဲ့သူက လိုက်ကောက်နဲ့ ချွေးတွေ သံတွေ ထွက်အောင်ကို ထိုင်ထလုပ်လိုက်၊ ဖိပြီးဖောက်လိုက် နဲ့ ကြိုးစားကြပါလေရော...။

ခဏကြာတော့...။
“ဖောင်း...”

ပထမဆုံး စပေါက်သွားတာက တူးတူး... ပထမဆု ပေါ့။

“ကဒ်”
“ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း”

ယောက်ျားလေး တစ်ဖွဲ့လုံးက... လက်ခုတ်တီး၍ အားပေးလိုက်ကြသည်။ တူးတူးမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး ခန္ဓာကိုယ် လေးနှင့် ဒီပူဖောင်းပေါက်အောင် ဖောက်နိုင်တာကိုပဲ... ဂုဏ် ယူနေပုံရသည်။ ပါးစပ်ကတောင် မင်းဇော်ကို... ကျေးဇူးတင် လို့နေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ... မင်းဇော်ရယ်၊ နင် အမှတ်ကောင်းလို့ သာ ငါဖောက်နိုင်တာ” တဲ့...။

စကားဆုံးတော့... စိန်မြောက်မြောက်ကလည်း ကျော်ခိုင်ကို အပြစ်တင်ပါလေရော...။

“ဟင်း... ငါက နို့မို့ဆို ငါပထမဆုရမှာ နင်မှတ်တာက အားမပါလို့...” ဆိုပဲ

ဒီတော့ ကျော်ခိုင်မှာ... အီလည်လည်၊ စံကြီးက လည်း ပါးစပ်ကအငြိမ်မနေပြန်... မီးမီးကို “ဘယ်လိုလဲ” ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ မျက်စပစ်လို့...။

မီးမီးကတော့ တိုးတိုးဖွဖွလေးနဲ့... “မဆိုးပါဘူး” တဲ့၊ ဒီလိုနဲ့ ပျော်ပွဲစားတဲ့ မင်းကြီးတောင်ပေါ်က ပြန်လာကြတော့ ညနေခင်းလေး မရောက်တရောက်...။

အား၊ ◀ ၉ ▶

သံတချောင်းလမ်းပေါ်သို့ တစ်ယောက်တည်း ခြေကျင်ခရီးနှင့်လို့ . . ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုတော့လည်း ဒီလိုအထီးကျန်ပေါ့ . . လမ်းသွားလမ်းလာတွေကလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်ပေါ့ . . ဗိုက်ဆာဆာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တဲ့ မောင်စံကြီးကိုး။

အမေကတော့ စေတနာတွေစပရပွနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တယ်ဆိုပဲ . . သားဖြစ်သူမှာတော့ . . ဒုက္ခတွေက ပင်လယ်ဝေလို့ . . (အစာအိမ်)။

ဆပ်ပြာခွက်လောက်ရှိတဲ့ ရပ်ကွက်ကလေးကနေ . . မြို့ထဲကို မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာလိုသဘောနဲ့ လမ်းတွေလျှောက်လို့ . . ရှေ့မှဆိုင်ကယ်တစ်စီးက စံကြီးဆီသို့ ဘာညီတညီကြီးမောင်း၍ လာနေသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့က . . . စိန်ဖျောက်ဖျောက်၊ နောက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘော်ဒီကို ဘောင်းဘီအကျပ်ကလေးဝတ်ပြီး ကြွားထားရရုံ

တဲ့ တူးတူး . . . အနားသို့ရောက်လာတော့ . . .

“စံကြီး . . . ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်မှမသွားဘူး . . ဗိုက်ဆာတာနဲ့ ထွက်လာတာ”

“အတော်ပဲ . . ငါတို့လည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး၊

တစ်ခုခုသွားစားကြမယ်ဟာ . . .”

“အေးလေ . . ဒါသိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲဟ၊

ကျောင်းထဲသွားမှာလား . . .”

“ကျောင်းထဲတော့ မသွားချင်ဘူးဟာ . . ရှေ့နားက

ဆိုင်လေးကို သွားမယ် . . .”

“ဟင် . . နင်တို့နှစ်ယောက်က ပန်းတွေ၊ ငှက်ပျောသီး

အုန်းသီးတွေနဲ့ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ . . .”

“အိမ်မှာ . . . ဘုရားကိုးဆူ ကပ်မလို့ဟ၊ ညနေအား

ရင် နင်လာခဲ့ဦး”

သူမတို့နှစ်ဦးက ရှေ့နားရှိ ဆိုင်လေးသို့ဆိုင်ကယ်စီး၊

စံကြီးမှာ . . နောက်က ခြေကျင်ခရီးပေါ့ . . .

“စံကြီး . . . ဘာစားမလဲ၊ မှာလိုက်လေ”

“ထုံးစံအတိုင်း . . နန်းကြီးသုပ်ပေါ့” ဆိုတော့ သူတို့

နှစ်ဦးစလုံးက ခပ်ပြုံးပြုံး။

“နင်တို့နှစ်ယောက်က အကြိုက်ချင်းတောင် တူလာ

ပြီနော် . . .”

“ဒါပေါ့ဟာ . . .”

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စံကြီးမှာ စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော အုန်းသီးကို သတိထားကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘုရားကိုးဆူကပ်ဖို့ ပွဲတင်မယ့်အုန်းသီးက ဒီအုန်းသီးကြီးလား...”

“အေးလေ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်တို့ အုန်းသီးလည်း သေချာပြန်ကြည့်ပါဦးဟ”

သူမတို့နှစ်ဦးလုံးက သေသေချာချာကြည့်လိုက်ကြသည်။ ခုမှလည်း ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးကို မြင်ဖူးကြပုံပေါ်သည်။ ကြည့်ဆို၍သာ ကြည့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထူးထူးခြားခြားတော့ သတိမထားမိကြပေ။

“အုန်းသီးက... ဘာဖြစ်လို့လဲ စံကြီးရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... နင်တို့ အုန်းသီးကြီးက ကြွက်မြီးမှ မပါတာ...”

“ဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်၊ ငါတို့လည်း ဝယ်နေကျ မဟုတ်တော့ သတိမထားမိဘူး”

“အေးလေ... နင်တို့က မိန်းကလေးဆိုတော့ ကြွက်မြီး တန်ဖိုး ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“စံကြီးနော်... နင် ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့”

“ပြောပါဘူးဟာ... ငါက သတိပေးရုံလေးပါ။ ဟဲ... ဟဲ...”

“အေးဟယ်... စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ ဈေးထဲပြန်သွားရ

628145985

ဦးမယ်”

“ငါနဲ့တွေ့တာ နင်တို့ကံကောင်းတယ်... နို့ခိုဆို နင်တို့အိမ်က ဘုရားပွဲမှာ မပြည့်မစုံကြီးဖြစ်နေမှာ...”

“ဒါနဲ့... စံကြီး၊ နင်စာတွေ တော်တော်ရပြီလား”

“ဘယ်ကုလား ရရမှာလဲဟာ... ဟိုဟာကျက်လိုက်၊ ဒီဟာကျက်လိုက်နဲ့ စိတ်ရှုပ်နေရတာ...”

“အေး... ငါတို့တွေလည်း စာကျက်ရမှာ အရမ်းကြီးကိုပျင်းနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် နင့်ကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်တဲ့ပုံလည်း မပေါ်ဘူး”

“စိတ်ညစ်လို့ရော၊ ပြီးသွားမှာမှ မဟုတ်တာ တူးတူးရယ်... မဖြစ်ဖြစ်အောင် မရရအောင် ကြံဖန်ပြီး ကြိုးစားရမှာပေါ့...”

“နင်ဘယ်လို ကြိုးစားမှာမို့လဲ”

“အခန်းထဲမှာ... မရ၊ ရအောင် ခိုးမယ်ဟာ”

“ဟင်... ဖြစ်ပါ့မလား စံကြီးရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ... လူညီဖို့ပဲ လိုတယ်”

“မလွယ်ဘူးထင်တယ်နော်... အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ လေးယောက်တောင် စောင့်မယ်လို့ပြောတယ်၊ နှစ်ယောက်က လမ်းလျှောက်... နှစ်ယောက်က အခန်းထိပ်က ကြည့်နေမှာဟဲ့...”

“ကြည့်ကြည့်ပေါ့ဟ... ငတက်ပြားတောင် နန်းတော်

ထဲ ဝင်ခိုးသေးတာပဲ”

“ဟိုက. . ငတက်ပြားလေ၊ နင်က. . စံကြီးဟဲ့”

“ဪ. . ခက်ပါလား တူးတူးရယ်၊ ငါလည်း အခန်းထဲရောက်ရင်တော့ ငတက်လုံး ဖြစ်အောင်ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦးဟယ်. . ကံဆိုးရင်၊ မင်နီတွေဘာတွေ အတားခံနေရဦးမယ်”

“ငါ့မှာ. . ဖော်မြူလာရှိတယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့ စာမေးပွဲလွယ်လွယ်နဲ့အောင်ချင်တယ်ဆိုရင် ငါပြောသလိုလုပ်. . .” ဆိုတော့ သူမတို့နှစ်ဦးလုံးမှာ စံကြီးကို အားကိုးတကြီးကြည့်နေရှာသည်။

အားကိုးကြမှာပေါ့. . စာကျက်ချင်တဲ့သူတွေက တစ်ယောက်မှ မရှိကြပဲကိုး။

“ဒါနဲ့. . ညနေ နင်ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်”

“အေးပါ. . စိန်မောက်မောက်ရယ်”

ခုတော့လည်း ခင်သူခမျာ၊ စိန်မောက်မောက်ဆိုတဲ့ အမည်ပြောင်ကို စိတ်မဆိုးနိုင်ရှာတော့ပေ. . .။

“မီးမီးလည်း လာမယ်လို့ပြောတယ်ဟ. . .”

“အိုကေ. . ဒါဆိုရင် ညနေ(၃)နာရီလောက်ကတည်းက လာခဲ့မယ်၊ နင်က ငါ့ကောင်တွေကို ဖိတ်ဦးမလား”

“တော်ပါ. . စံကြီးရယ်၊ လူစုံရင် ဘုရားကိုးဆွဲပွဲ ပျက်သွားပါဦးမယ်”

“တီချယ်ကိုရော. . ဖိတ်လိုက်သေးလား”

“အေး. . ဖိတ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မအားဘူးဟ”

“ဘာဖြစ်လို့. . .”

“တီချယ်အမျိုးသား အူကျလို့တဲ့၊ အဲဒါရန်ကုန်သွားမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဪ. . အဲဒီကိစ္စလား၊ ဒါကလည်း တီချယ်အတွက် အရေးကြီးတာပဲ သွားသင့်တာပေါ့”

“စံကြီးနော်. . နင် တီချယ်ကို. . .”

“ဟာ. . ကျန်းမာရေး. . ကျန်းမာရေး၊ မိသားစုဝင်ရဲ့ ကျန်းမာရေးအရေးကြီးတယ်လို့ပြောတာဟ. . .”

“နင်တို့ကလည်း ငါပြောရင်. . အဆင့်ကျော်ကျော် တွေးတော့တာပဲ”

“တွေးမှာပေါ့. . နင်ပြောရင်၊ ရှေ့ကိုကြိုတွေးနိုင်မှ တန်ရုံကျတာ၊ တော်ကြာ နင်က. . လွယ်တဲ့ဟာမဟုတ်ဘူး”

စံကြီးမှာ. . တဟဲဟဲနှင့်. . .။

“အေးလေ. . မီးမီးကလည်း နင်တို့လိုပဲ ငါ့ကိုပြောဖူးတယ်. . ငါက လွယ်တဲ့ဟာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

“တော်ပြီ. . တော်ပြီ. . စံကြီး၊ ငါတို့သွားတော့မယ် အုန်းသီးကလည်း လဲရဦးမယ်” ဆိုပြီး စိန်မောက်မောက် ဈေးသို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။

စံကြီးကလည်း အနောက်ကနေပြီး ကြွက်ပြီး ကြွက်

မြီးနဲ့ အော်လို့...။

ညနေရောက်တော့ စိန်မျောက်မျောက်တို့အိမ်မှာ မီးမီးက ခပ်စောစောရောက်နှင့်နေသည်။ စိန်မျောက်မျောက် ပြောထားကတည်းက စံကြီးကို မျှော်ရှာသပေါ့...။

“ခင်သူ့.. နင် တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ဟ.. သူ့ကိုယ်တိုင် ညနေကျရင် လာခဲ့မယ်လို့ပြောတာ”

“ကောင်စုတ်ကလည်း ခုထိမလာနိုင်သေးဘူး...။”

“မီးမီးနော်.. မချစ်ဘူး မချစ်ဘူးနဲ့၊ နင်...။”

“အဟီး.. ဒီလိုပေါ့ဟ”

“စံကြီးကို ချစ်တယ်လို့ပြောလိုက်ရင် ပေါ့သွားမှာပေါ့ ခင်သူ့ရဲ့.. သူ့အကြောင်းလည်း နင်သိရဲ့သားနဲ့”

“အေးပါဟယ်.. နောက်ဆို နင်ပိုပိုသိတော့မှာပေါ့”

“အစုတ်ပလုတ်.. ခင်သူ့နော်”

သူမမှာ.. ကြည်နူးမှုများ ဖြာဝေလျက်၊ ရင်တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေရှာသည်။ ငတ်သား စံကြီးမှာခုထိ ပေါ်မလာသေးပေ...။

“လာမှာပါ.. မီးမီးရယ်၊ နင်လာမယ်ဆိုတာ သူ့သိနေတာပဲ.. မလာဘဲ မနေပါဘူး”

“ပြောတော့ မရဘူးဟ.. သူ့အဖွဲ့တွေနဲ့ ပါသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ.. စံကြီးအစုတ်ပလုတ်က အိမ်မှာကပ်တယ် မရှိဘူး၊ အိမ်မှာဆိုရင် သွားခေါ်ဖို့လွယ်သေးတယ်”

“နင်.. သိတယ်နော် ခင်သူ၊ ငါ့အိမ်ကိုမနည်းပြောပြီး ထွတ်လာရတာ.. မလာရင်တော့ ငါနဲ့အပြတ်ပဲ”

“မီးမီးမှာ စိတ်မရှည်တော့ပေ.. ဒေါသလေးများလည်း တဖွားဖွားထွက်ကျလာနေတော့သည်။”

“မီးမီး၏ မေတ္တာပို့သံမဆုံးခင်မှာတော့.. ဆိုကြားဘဲ(လ်)သံလေးက...။”

“ကလင်.. ကလင်”

သေချာကြည့်လိုက်တော့ ဆိုကြားပေါ်မှာအခန့်သား ထိုင်လို့တင်ပျဉ်တောင် ချိတ်ထိုင်လိုက်သေးတယ် ပြီးတော့ ဆိုကြားပေါ်မှ ပြုံးပြီးပြုံးနဲ့ ဆင်းလာပြီး မီးမီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို.. မီးမီး၊ ဂွတ်ညနေခင်း.. ဘုရားကိုးဆူ”

ဒီတော့မှ မီးမီး၏ မျက်နှာကလေးလည်း ပြုံးရောင်သန်းလာတော့သည်။

“ဟွန်း.. လာမယ်ဆိုပြီး နောက်ကျနေရလားဟဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလေဟာ.. နင်တို့ဆီကိုလာဖို့ အဝတ် အစားလျှော်ရ၊ ခြောက်အောင်လှန်းရ.. ပြီးတော့ မီးပူတိုက်ရ သေးတယ်ဟ၊ ခုတောင် ဆိုကြားကို အကြွေးစီးလာတာ”

“ဟင်. . . ဖြစ်ရမယ်. . . နင်ကလေး”
 “ဒါနဲ့ မီးမီး. . . ဘုရားကိုးဆူပြီးမှ ပြန်မှာမဟုတ်လား”
 စံကြီး၏ မေးသံအဆုံးမှာ စိန်မျောက်မျောက်မှာ
 ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်သည်။
 “ဘုရားကိုးဆူ ပြီးရုံတင်မဟုတ်ဘူးဟေ့. . . ဒီမှာ ည
 အိပ်ဖို့ သူ့အိမ်ကို မနည်းပြောရတာ”
 “ဟာ. . . ပွဲသိမ်းပဲ”
 “ဘာ. . . ပွဲသိမ်းလဲ၊ စံကြီးနော်. . . နင်”
 “ဟဲ. . . ဟဲ. . . မီးမီးကလည်း ဘုရားကိုးဆူပြီးရင်
 ကူညီသိမ်းပေးဖို့ကို ပြောတာပါဟ”
 “စိန်မျောက်မျောက်ရေ. . .”
 “ဘာလဲ. . .”
 “ငါလဲ. . . နင်တို့အိမ်မှာ ညအိပ်မယ်ဟာ”
 “အယ်. . . နင်က ဘာစိတ်ကူးပေါက်ရပြန်တာတုန်း”
 “ဒီလိုပဲလေ. . . လူ့စိတ်က မျောက်စိတ်လို့ပြောတာမို့
 ငါလည်း အခုတော့အိပ်ချင်စိတ်ပေါက်သွားပြီဟာ. . .”
 “အမလေးနော်. . . မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုစံကြီးရယ်၊ နင်သာ
 ဒီမှာ ညအိပ်လို့ကတော့ ကျောင်းထဲကအကောင်တွေက ဘာ
 များ ပြောကြမလဲ မသိဘူး. . . စံကြီးနော်. . . နင့် နှာခေါင်းနင်
 ပြန်ကြည့်ဦး”
 “နင်ကလဲဟာ. . . ဒါလေးပြောတာနဲ့ ငါ့နှာခေါင်းကို

ခလုတ်တိုက်တာပဲ”
 “ကဲ. . . နင်တို့အလွမ်းသယ်ကြဦး၊ အဲ. . . ယောင်လို့
 စကားပြောနှင့်ကြဦး. . . ငါအိမ်ပေါ်တက်ပြီး ကူလုပ်ပေးရဦး
 မယ်”
 စိန်မျောက်မျောက်မှာ အလိုက်သိစွာနှင့်ရှောင်ထွက်
 သွားပြီဖြစ်သည်။ လူရှင်းတဲ့ နောက်ဖေးက မီးဖိုချောင်လေး
 ဆိုတော့. . . စံကြီးတို့အကြိုက်ပေါ့. . . ညင်ညင်သာသာဖွဖွ
 လေးနဲ့ ကြည့်ပေါ့. . .
 “မီးမီး. . .”
 “ဘာတုန်း”
 မီးမီးမှာ အသံပြတ်ကြီးနှင့် ပြန်ထူးလိုက်သည်။ သူမ
 မှာလည်း ခုမှ. . . မူရှာရသည်ကိုး။
 “ငါ့ကို အဖြေပေးဦးလေဟာ. . .”
 “ပေးပါဘူး. . .”
 အသံလေးက ခပ်နွဲ့နွဲ့၊ ဒီအခန်းရောက်ရင်တော့. . .
 မြန်မာအမျိုးသမီးတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကြာမူဟန်ပိုပိုလေးနဲ့
 ပဲပီရတာပေါ့. . .
 အနောက်တိုင်းဆိုရင်တော့. . .
 “အိုး. . . ရက်(စ်). . . ဝှစ်. . . ပေါ့”
 ငတိသားက. . . အဖြေကိုသာ စကားမရှိ စကားရှာ
 တောင်းနေတာ လက်ဖျားလေးကိုတော့ ကိုင်ပြီးသား. . .။

“စံကြီး.. ငါအဖြေမပေးရသေးဘူးလေ”
 “ဪ.. ဟုတ်သားပဲ” ဆိုပြီး စံကြီးမှာ၊ မချင့်မရဲနှင့်
 လက်ဖျားကလေးကို လွှတ်လိုက်တော့သည်။
 ချစ်သူတွေရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းအရ၊ ဟုတ်တော့
 လည်း အဟုတ်ပေပဲ။ သော့ခလောက်ကြီး ရှေ့မှာဘယ်လို
 ပင်ရှိရှိ.. သော့တံမပေးလို့ကတော့ ဆောရီးပေါ့။ ဒါကလဲ
 စံကြီးရဲ့ အတွေးပုံရိပ်တွေပေါ့..
 “မီးမီး.. ငါ့ကို သော့တံကြီးပေးတော့ဟာ”
 “ဘာ.. .”
 မီးမီးမှာ ယောင်နနနဲ့.. စံကြီးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။
 “ဟာ.. မဟုတ်ပါဘူး၊ ယောင်သွားလို့ဟာ.. အဖြေ
 တောင်းတာပါ”
 ဒီတော့ မီးမီးကလည်း သူ့အတွေးနဲ့သူ.. ခပ်တင်း
 တင်းဖြစ်၍ သွားသည်။
 “နင်.. အဖြေတောင်းတာနဲ့ သော့တံတောင်းတာ
 တခြားစီပဲ.. နင့်စိတ်က ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”
 စံကြီးမှာလည်း သူ့အတွေးနဲ့သူကိုး.. ဒီတော့ ဘာ
 ပြောရမှန်းမသိ.. ဟို.. ဟို ဆိုပြီးလက်ညှိုးထိုးတော့တာပဲ။
 လက်ညှိုးသာထိုးတာ အသံက ထွက်မလာဘူး။ ထိုးမိထိုးရာ
 ထိုးလိုက်မိတဲ့ လက်ညှိုးကမီးဖိုပေါ်မှာ.. ပွက်ပွက်ဆူအောင်
 တည်ထားတဲ့ မုန့်ဟင်းရည်ချက်တဲ့အိုးကြီး.. .

လက်ညှိုးညွှန်ရာကို.. မီးမီးကလည်း ကြည့်မိပြန်တာ
 ပေါ့။ ပြီးတော့လည်း စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပြောပြန်ပါလေရော။
 “ဪ.. လက်စသတ်တော့ နင့်စိတ်က.. “အိုး”
 ပေါ်ရောက်နေတာကိုတဲ့.. .”
 စကားသံဆုံးပြန်တော့ စံကြီးမှာခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်း
 ကုတ်ပြီး.. ကြံရာမရ ဖြစ်နေရှာသည်။
 “မဟုတ်ပါဘူး.. မီးမီးရယ်၊ နင်ထင်သလိုကြီး မဟုတ်
 ပါဘူး”
 “ဘာ မဟုတ်ရမှာလဲ.. ပြောတော့ နင်က.. ငါ့ကို
 ချစ်တယ် ချစ်တယ်နဲ့၊ ပြီးတော့ နင့်စိတ်က ဒီ‘အိုး’ကြီးကိုပဲ
 ရောက်ရောက်နေတာ”
 ဒီတော့.. စံကြီးမှာ အသည်းအသန် ပြောပြရရှာ
 လေတော့သည်။ မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်ကလေး လည်
 တယ်တယ်ပေါ့.. ဒါကလည်း ငတိသားက မှန်ရှေ့မှာ “ခွေး”
 ကို အားကျပြီး၊ ခဏခဏလှေ့ကျင့်ထားတာ။ တစ်ခါတစ်ခါ
 ဆေးလိပ်ငွေ့နဲ့ ကိုယ့်မျက်လုံးကို မှုတ်ပြီးတောင် လှေ့ကျင့်ထား
 လိုက်သေးတယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ အပိုင်ဆိုပြီး အသုံးချ
 လိုက်ပါလေရဲ့.. .
 “မီးမီးရယ်.. ပြောမပြနိုင်အောင် ချစ်တယ်ဟာ”
 ဒီစကားကလည်း ကိစ္စပြတ်ပေါ့.. ပြောစရာကို
 မလိုတော့ဘူး.. ချစ်ရုံပဲပေါ့။

“ဟင့်အင်း.. မချစ်ရဲဘူး”
 “ဘာ... ဘာလို့လဲ.. မီးမီးရယ်”
 “နင့်ကို မယုံတာ”
 “ယုံပါ.. မီးမီးရယ်၊ ငါဘဝမှာ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်မိတာ နင်တစ်ယောက်တည်းပါ”
 “အေးလေ.. ယောက်ျားတိုင်းက ဒီလိုပြောကြာတာပဲ...”
 “ယောက်ျားချင်း တူပေမယ့်.. ငါက မတူပါဘူးဟာ၊ ယုံပါနော်.. မီးမီးရယ်”
 “ဟင့်အင်းဟာ.. ဟင့်အင်း..”
 သူမ.. မီးမီးမှာလည်း ငြင်းသာ ငြင်းရရှာခြင်းဖြစ်သည်။ စံကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကနွဲ့ကလျလေးကိုဖြစ်လို့...
 စံကြီးမှာလည်း ချစ်သူ၏နဖူးမောက်မောက်ကလေးကို ခပ်ဖွဖွနမ်း၍ ရင်ခုန်နေရှာသည်။ ချစ်သူကိုနွေးထွေးတင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်ရင်း စကားသံလေးတွေက တဖြည်းဖြည်းတိုးလို့သာ သွားပေတော့သည်။
 “ရှုပ်.. ရှုပ်.. ရှုပ်”
 ခြေသံ တရှုပ်ရှုပ်ကြောင့်၊ ပူးကပ်တုန်ယင်စွာ လှိုက်မောနေသော ချစ်သူနှစ်ဦး.. “ဖျတ်” ခနဲခွာလိုက်မိတော့သည်။ ခြေသံကို သိသာအောင်အသံပေးပြီးတော့မှ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ စိန်မျောက်မျောက်ဝင်လာလေသည်။

အထူအပါး နားလည်လွန်းတဲ့.. သူငယ်ချင်းကောင်းပီသလေစွ။
 “ဪ.. လာလေဟာ၊ နင့်ကို ဘာကူလုပ်ပေးရဦးမလဲ”
 ပြောသာပြောရရှာတာ.. ဒီမီးဖိုချောင်လေးမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာချင်ရှာ...။
 “အေးအေးဆေးဆေးနေပါ.. သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါဟာ ငါ စီစဉ်လိုက်ပါမယ်.. အိမ်ပေါ်ထပ်မှာလည်း တူးတူးကကူလုပ်ပေးနေတာပဲ”
 “ငါ.. မုန့်ဟင်းရည် နည်းနည်းလာခပ်တာ၊ လူကြီးတွေကို မြည်းခိုင်းမလို့...”
 စံကြီးမှာ.. အာချောင်ပြန်ပါလေရော။
 စိန်မျောက်မျောက်ကလည်း ပြုံးပြုံးလေးနှင့်စ၍ သွားပြန်သည်။
 “အမြည်းလိုသေးလို့လား.. စံကြီးရယ်” တဲ့...
 မီးမီးမှာလည်း ရှက်ပြုံးလေးတွေ ပွင့်လို့.. အိမ်ပေါ်တက်ခါနီး.. စိန်မျောက်မျောက်က စံကြီးနှုတ်ခမ်းအစုံကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ...
 “ဖိုးချစ်ထက်တောင် နင်က ပိုလှတယ်ဟ..”
 ဒီတော့ မီးမီးမှာ စံကြီး၏နှုတ်ခမ်းကို လက်ကိုင်ပဝါဖြူဖြူလေးနှင့် ယုယုစွာခပ်ဖွဖွလေး သုတ်ပေးလိုက်သည်။

ဖြူဖွေးသောလက်ကိုင်ပဝါတစ်ခုလုံးလည်း အနီ
ရောင်ဖျော့ဖျော့သန်းလို့ . ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲငိုက်ကြောကို
လိမ်ပါလေရော . . .

“အား . . . နာတယ် မီးမီးရ”

“နာမှာပေါ့ . . . နင်က အရမ်းဆိုးနေတာပဲ”

“ငါ . . . မခံစားနိုင်တော့ဘူး . . . မီးမီးရယ်”

တိုးတိုးလေး . . . ချစ်သူကို . . . ခပ်ဖွဖွလေး . . .

ရိုးသားစွာဖြင့် . . . ချစ်သူနှစ်ဦး . . .

တူနယ် xxx တူနယ် xxxx။

အခန်း ◀ ၁၀ ▶

ည . . .

မီးရောင်အောက်မှာ ပိုးဖလံတွေက . . . တဖျပ်ဖျပ်နဲ့
မြူးတူးနေပါရဲ့ . . . အဆောင်တော်များများရဲ့ ပြတင်းတံခါး
ကလည်း ဟင်းလင်းပွင့်လို့ . . . ညဉ့်နက်ကို ဖောက်ထွင်းလာတဲ့
ဂစ်တာသံတချို့က၊ မယ်ဒလင်နှင့် နင်လားငါလား . . . တဒေါင်
ဒေါင်တဒင်ဒင်မြည်လို့ . . . ဘယ်သူတွေလဲလို့ မမေးလိုက်နဲ့ . . .

စံကြီးတို့တစ်ဖွဲ့လုံး လူစုံတက်စုံ . . . အဆောင်ရဲ့ပြတင်း
တံခါးကို မျှော် . . . မျှော်ကြည့်ရင်း . . . တဖွဲ့လုံးရဲ့ပါးစပ်တွေမှာ
က သွားရည်တွေက တမြားမြားကျလို့ . . .

အားကြီးမာန်တက် အသံသေး၊ အသံကြောင်နဲ့ . . .
လိပ်ခေါင်းထွက်အောင် အော်နေတာက . . . ဇော်လင်း။ မေဂျာ
ချင်းသာ မတူတာ၊ ဒီကောင်က အတွဲဆုံး . . . ဒီအဖွဲ့လာပြီဆို
ကျန်အဖွဲ့တွေက စိတ်ပျက်ရစမြဲ။ လာပြီဆိုတာနဲ့ သောင်း
ကျန်းတော့တာပဲ . . .

သံစဉ်တွေဘာတွေ လာမပြောနဲ့၊ အော်ချင်တာအား ရအောင် အော်ရရင် ကျေနပ်တဲ့ကောင်တွေချည်းပဲ။ မေးလိုက်ရင် ပျော်ချင်လို့ ဂစ်တာလာတီးတာဆိုပဲ။ တီးတဲ့အဆောင်ကလည်း ကျော်ခိုင်အသည်းကျော်လေး. . မေလဲ့ နေတဲ့အဆောင်. . .

ဒီတော့လည်း တစ်ဖွဲ့လုံးကအားကြီးမာန်တက်အော်ပေးရတာပေါ့။ ဒါမှလည်း ဘီယာဒကာက သဒ္ဓါစိတ်ယိုဖိတ်မှာပေါ့. . အဆောင်က မိန်းကလေးတွေကလည်း ဘယ်သူလာတီးတီး ကိုယ့်အဆောင်ရှေ့ဂစ်တာလာတီးတာ သိက္ခာရှိတယ်လို့ ထင်နေကြတာကိုး။

မေလဲ့ကိုယ်တိုင်က စံကြီးအဖွဲ့ကို ရေသန့်ဘူးပေးလိုက်၊ လက်ဖက်သုပ်တွေချကျွေးလိုက်နဲ့. . ဒီတော့ အောက်ကငတ်သားတွေက ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ ဖျတ်ဖျတ်ကိုလူးနေတာပေါ့. . ပြည်မှာဆိုတော့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာလို မာလာဆောင်တို့ ဒီဇဝါဆောင်တို့ မရှိရှာဘူးပေါ့။ ပြည်တက္ကသိုလ်ကြီးဖွင့်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျောင်းနဲ့အနီးဆုံး အိမ်တွေက. . ထရပ်ဝယ်အခန်းကန့်လိုက်ရင် အဆောင်ဖြစ်ပြီပေါ့။

တချို့အမျိုးသမီး အဆောင်တွေဆို ကျောင်းသူတွေအတွက်ရေချိုးခန်းတောင် မရှိဘူး။ အိမ်နောက်ဖေးက ရေတုံကင်ကို နှိပ်နှိပ်ပြီး ချိုးရရှာတာ. . လက်မောင်းလေးတွေထွားလာလိုက်တာ. . အာနီးတို့၊ ဟာကြူလီတို့အရှုံးပေးရလောက်

တယ်. . . ။

ဒီလိုနဲ့ ဂစ်တာကြွက်လျှောက်တဲ့အသံပေးပြီး၊ အူမြူးနေကြတာပေါ့. . အဆောင်ပေါ်က မေလဲ့ အပါအဝင်ပေါ့။ ကောင်မလေးတွေကလည်း ဒီပေါက်ပန်းဈေး သံသေးသံကြောင်ကို သဘောတွေကျ. . အောက်ကလည်း ဒီလိုအားပေးတော့ ဝုန်းခပ်အောင်ဖြဲရဲအော်တာပေါ့။ အကုန်လုံးက သောက်ထားတဲ့အရိန်လည်းရှိတော့ အော်လို့ကောင်း၊ ဟဲလို့ကောင်းပေါ့. . .

အဆောင်သူတွေ ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဂစ်တာသံလေး မြူးမြူးကြွကြွနဲ့ အတော်ကြီးပျော်နေကြပုံဖြစ်သည်။ အဆောင်ရဲ့ အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံးကိုလည်း မီးများမှိတ်လိုက်ကြသည်။

ဒီလိုနဲ့ အပေါ်ထပ်က လက်တွေပြ. . အောက်ထပ်က စံကြီးတို့အဖွဲ့ကလည်း ဖလောင်း(ကစ်)လေးတွေလုပ်ပြပေါ့။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ညဉ့်သည်နက်သထက်နက် လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အဆောင်ရှေ့ အုတ်ခုံပေါ်မှာထိုင်ပြီး. . မင်းဇော်ကတီး၊ ဇော်လင်းက. . အော်၊ ကျန်အဖွဲ့တွေက နောက်ကအသံသေး၊ အသံကြောင်နဲ့ ဖော်လိုလိုက်လို့ပေါ့။

နောက်ပြန်ခါနီးကျတော့. . မင်းဇော်က ဂစ်တာသံကို အမြူးဆုံးအကြွဆုံးနဲ့ တီးပြီး၊ အဲလက်(စ်)ရဲ့ စားမှာပဲဆိုတဲ့သီချင်းနဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်တော့တယ်။

မိုးလင်းကတည်းကxxxစဉ်းစားမိတာxxxစားဖို့ပါပဲ
မျက်စိမှိတ်အိပ်တဲ့ထိတောင်xxxစားချင်နေတယ်
xxx . . . xxx . . . xxx စားမှာပဲ၊ ငါ့ကိုလာမတား
နဲ့xxxဇိုက်ပေါက်အောင်စားမယ်. . . . .

သိချင်းရဲ့ “စားမှာပဲ” ဆိုတဲ့ နေရာရောက်ရင် ရှိသမျှ
အသံကို ဖျစ်ညှစ်ပြီးအော်. . အပေါ်ကလည်း ပြန်ခါနီးဆို
တော့ နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ “ကျွေးမှာပဲ” “ကျွေးမှာပဲ” လို့
အော်. . တဝုန်းဝုန်းကိုဖြစ်လို့ပေါ့. . .

အောက်ကလည်း. . “စားမှာပဲ”xxx“စားမှာပဲ” အသံ
ကုန်အော်. . နောက်ဆုံးဂီတာလည်း မတီးတော့ဘူး၊ လက်
ခုပ်သံတဖောင်းဖောင်းနဲ့. . အောက်က “စားမှာပဲ” အော်
လိုက်. . အဆောင်သူတွေက “ကျွေးမှာပဲ” အော်လိုက်
အားပါးတရ ဟဲပြီးပြန်လာကြပါလေရော. . .

အဲ. . အဆောင်ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းလေးရောက်တော့
လမ်းဘေးမီးရောင်လေးနဲ့ မသဲမကွဲတွေ့လိုက်ရတာက ဦးထုပ်
နီနီလေးတစ်လုံး ဦးထုပ်လေးကလည်း လက်တစ်ဝါးလောက်
သာရှိတယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဇော်ဂျီဆောင်းတဲ့ဦးထုပ်နဲ့
တော်တော်လေးတူတယ်. . လှမ်းတွေ့လိုက် ကာက. .
မင်းဇော်. . .

“စံကြီး. . ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

မင်းဇော်ပြောတဲ့နေရာကို တစ်ဖွဲ့လုံးက သတိထား

ကြည့်လိုက်မိတယ်။ မင်းဇော်မှာ ဦးထုပ်နီနီသေးသေးလေးကို
ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။

“ကျော်ခိုင်. . ဒါ ဇော်ဂျီတွေဆောင်းတဲ့ဦးထုပ်လား
မသိဘူးနော်”

ကျော်ခိုင်ကလည်း မူးမူးနဲ့ဦးထုပ်လေးကို သေချာစွာ
စိုက်၍ကြည့်လိုက်သည်။

“အေးနော်. . အနီရောင်သေးသေးလေး”
မိလာကလည်း မျက်မှန်ကြီးပင့်၍ အသေအချာစူး

စိုက်ကြည့်ပြန်သည်။
“အေး. . ဇော်ဂျီဆောင်းတဲ့ဦးထုပ်လား မသိဘူးနော်”

“ဟေ့ကောင်. . ဇော်လင်း၊ သေချာကြည့်စမ်းပါဦးဟ”
ဇော်လင်းမှာ ဦးထုပ်လေးကို ကိုင်ကြည့်ပြန်သည်။

“ပြောလို့မရဘူးကွ. . ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်တယ်”
“မဟုတ်လောက်ပါဘူးကွာ. . .”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ. . စံကြီးရ၊ ဒီဦးထုပ်လေး
က အနီရောင်ကွာ၊ ပုံစံကြည့်ရတာက ကလေးလည်းမဆောင်း
လူကြီးလည်း မဆောင်းလောက်တဲ့ပုံကွ”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ. . ဇော်ဂျီကို ဇာတ်တွေဘာတွေ
ထဲမှာ မြင်ဖူးတော့. . ဦးထုပ်က ဒီထက်ကြီးတယ်ကွ”

မင်းဇော်ကလည်း မူးမူးနှင့် အင်္ဂါအတူးက ခပ်များ
များ. . .

“ငါထင်တယ်ကွ၊ ဒါက ဇော်ဂျီဆောင်းတဲ့ဦးထုပ်
မဟုတ်လောက်ဘူး.. သူ့တောင်စွေးကို ဆောင်းတဲ့ဦးထုပ်ပဲ
ဖြစ်ရမယ်ကွ”

“ဟင်.. .”

ကျော်ခိုင်ကလည်း မူးမူးနဲ့.. .

“ဟာ.. . ဇော်ဂျီက တန်ခိုးရှိတာပဲကွ၊ ဦးထုပ်ဆောင်း
ဖို့ မလိုလောက်ပါဘူးကွာ.. . ပြီးတော့ ဦးထုပ်ကလည်း ဇော်ဂျီ
ခေါင်းနဲ့စွပ်ကြည့်ရင် တော်တော်လေးကျပ်မှာပါကွ”

မီလာကလည်း.. . မူးမူးနဲ့.. .

“မင်းက.. . ဘယ်ခေါင်းကို ပြောတာလဲတဲ့”

ကျော်ခိုင်ကလည်း.. . မီလာကို မျက်လုံးပြူးပြီးကြည့်
လိုက်တယ်။ ဘာသဘောကိုပြောတာလဲဆိုတဲ့.. . ပုံနဲ့ပေါ့.. .

“မဟုတ်ဘူးကွ မဟုတ်ဘူး၊ ငါထင်တာပဲဖြစ်ရမယ်”

စကားသံဆုံးတော့ အားလုံးကဇော်လင်းကိုပဲ ကြည့်
လိုက်ကြပြန်သည်။

“ကဲ.. . ဒီလိုဆိုလည်း မင်းထင်တာပြောစမ်းကွာ”ဟု
စံကြီးက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီလိုကွ.. . ဇော်ဂျီက တန်ခိုးရှိပြီးသားလေ၊ အဲဒီတော့
ခေတ်နဲ့လည်း ဘယ်မျက်ခြည်ပြတ်ပါ့မလဲကွာ.. . ခုဆိုရင် တစ်
နိုင်ငံလုံးက တီဗီကလာတဲ့ကြော်ငြာကို အကုန်သိတာပဲ.. .
ခုပဲကြည့်လေ.. . တီဗီထဲမှာပါတဲ့ “ဦးထုပ်ကိုယ်စီသုံး”ဆိုတဲ့

ကြော်ငြာကို ကြားမှာပေါ့၊ ဒီတော့ခေတ်မီအောင် သူ့ဦးထုပ်
ကို တန်ခိုးနဲ့သေးသေးလေး လုပ်ထားတာထင်တာပဲ.. .”

ပြတ်ကဇော့.. .

“ဟို ခေတ်တွေကဆို.. . မင်းတို့ကြားဖူးမှာပေါ့၊ နန်း
တော်ထဲကမိဖုရားကိုတောင် လစ်ရင်လစ်သလို ကြံကြံတာပဲ၊
အခုလည်း အဆောင်ကိုလာရင်းနဲ့ အဆောင်သူတွေရဲ့
“ဝုန်း.. . ဒိုင်း.. . ဝှမ်း” အက်ရှင်တွေကြားတော့ လန့်ပြေးတာ
ဖြစ်ရမယ်ကွာ”

အားလုံးက မူးမူးနဲ့အတွေးအခေါ်ကောင်းတဲ့.. .
ဇော်လင်းရဲ့စကားကို ခေါင်းတွေတဆတ်ဆတ်ညိတ်လို့.. . ။

“ကျော်ခိုင်... ကျော်ခိုင်.. . အမြန်ရေးကွ”

“ဘာအရေးကြီးလို့လဲကွ.. .”

“ဟိုမှာ.. . မေလဲ့တို့ ‘ရွှေဘုံသာ’သွားဖို့ လုပ်နေကြ
တယ်”

“ဟေ.. . ဟုတ်လား”

“ဟာ.. . ဟုတ်ပါတယ်ဆိုကွာ.. . အဲဒါအပိုင်ပဲနော်၊
မင်း အပီအပြင်ကြွေလိုက်.. .”

“မင်းလဲ.. . လိုက်ခွဲဦးလေ စံကြီးရာ၊ ငါတစ်ယောက်
တည်းဆို ငေါင်စင်းစင်းကြီးကွ”

“ငါ . . မီးမီးနဲ့အပြင်သွားမလို့ကွ”

“မင်းတို့က အဆင်ပြေနေပြီပဲကွာ . . အဆင်မပြေတဲ့ ငါ့အတွက်တော့ ဦးစားလေးဘာလေး ပေးပါဦးကွ”

ကျော်ခိုင်မှာ . . စံကြီးကို မရမကခေါ်နေရှာသည်။

စံကြီးမပါရင်လည်း ပွဲကမစည်နိုင်ဘူးကိုး . . ပြီးတော့ မေလဲ့ နှင့်ပါလာမည့် “ဝုန်း . . ဇိုင်း . . ဝမ်း” အဖွဲ့တွေကလည်း စံကြီးနဲ့ မှ အဆင်ပြေမယ့်ပုံဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ . . မိလာကို ခေါ်သွားပါလား”

“ကဲ . . မထူးဘူးကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးလိုက်ခဲ့” ဆိုတော့လည်း မငြင်းနိုင်ရှာတော့။

မိလာကိုသွားခေါ်တော့ ငတိသားက မလိုက်ချင်၊ လိုက်ချင်နဲ့ လိုက်ခဲ့ရရှာသည် . . သူ့ခမျာမှာလည်း ညိုမိကို အသည်းအသန် ပူးသတ်နေရရှာတာကိုး . . .

ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ မေလဲ့တို့အဖွဲ့ကို . . စံကြီး မှာ . . နိဒါန်းချီစကားပြောရပြန်သည်။

“ဟိတ် . . မေလဲ့”

“အမယ် . . ငါတို့ဘုရားသွားတာ နင်ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ . . .”

“ဒီလိုပေါ့ဟ . . ကျောင်းထဲကို တစ်ပတ်ပတ်လိုက်ရင် အကုန်သိတာပဲ”

“သိပါတယ် . . ရှေ့နေကြီးရယ်”

“ဟင် . . ငါက ရှေ့နေဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ . . နင်က အားလုံးရဲ့ရှေ့နေကြီးပဲ”

“ကျွတ် . . ရှေ့နေမဟုတ်ဘူးဟ၊ ငါက အကျိုးတော်ဆောင် . . .”

“အတူတူပဲ . . မဟုတ်ဘူးလားဟဲ့”

“နိုး . . နိုး၊ မတူဘူး မေလဲ့ရဲ့ . . ရှေ့နေဆိုတာ အကျိုးအမြတ်အတွက် ရှေ့ကနေတာ၊ ကိစ္စတစ်ခုအောင်မြင်မယ်ဆိုရင် ရှေ့ကနေတယ် . . အဲ အမှုက အိလယ်လယ်ဆိုရင် အလယ်ခေါင်ကနေတယ်ဟ၊ ရှုံးတော့မယ့်ဆိုရင် နောက်ပိတ်နေရာက နေတယ်ဟ . . ပြီးတော့ သူတို့ခေါင်းကို ဘယ်လိုပြောင်းထားထား အဆင်ပြေတယ်ဟ၊ အကျိုးဆောင်ဆိုတာကတော့ အကျိုးကိုရှေ့ရှုဆောင်ရွက်ပေးတာ၊ ကျိုးတဲ့လူအတွက်လည်းလုပ်တယ် . . အဲ မကျိုးသေးတဲ့သူတွေအတွက်လည်း ကူညီပေးတယ်ဟာ . . .”

“အေးပါတယ် . . ဟုတ်ပါတယ်၊ နင့်နဲ့စကားယှဉ်မပြောရဲတော့ပါဘူး . . စံကြီးရယ်”

“မေလဲ့ . . ဟိုမှာ ကျော်ခိုင်စောင့်နေတယ်”

သူမမှာ မနီးမဝေးမှ ကျော်ခိုင်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျော်ခိုင်ကလည်း မေလဲ့ကိုပြန်ကြည့်နေရှာသည် . . အကြည့်မဆုံးသေးခင် ကျော်ခိုင်မှာ မေလဲ့နှင့်စံကြီးအနီးသို့

ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

ဒီတော့. . . စံကြီးနှင့် မီလာမှာ မေလဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးကို စကားမရှိစကားရှာ ပြောနေရရှာတော့သည်။

မေလဲ့. . . သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးကလည်း ခပ်သွက်သွက်၊ အသားအရည်က ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ ကြည့်ပျော်ပျော်လေးတွေ ဖြစ်သည်။ မီလာမှာလည်း ညိုမိကို သတိမရနိုင်ရှာတော့. . . စံကြီးကလည်း စကားတွေကို ဖောင်ဖွဲ့၍ "အိ"ပြန်ပါလေရော၊ မရင်းနှီးကြပေမယ့်လည်း တစ်ကျောင်းတည်းဆိုတော့ မျက်မှန်းက ခပ်တန်းတန်းရှိကြပေသကဲ့. . .

"နာမည်လေး. . . ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်"

ငတိမလေးတွေကလည်း အလည်လေးတွေ. . . ပြောမပြပါဘူး။ နှစ်ဦးလုံး ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ဖြစ်နေကြသည်။

"ပြောရုံလေးပါ. . . ပြစရာမလိုပါဘူး" ဆိုတော့. . .

"အမယ်. . . ဆရာကြီးတွေနော်"

"ဆရာကြီးတွေမဟုတ်ပါဘူး. . . ညီမရယ်၊ အစ်ကိုတို့က ကိုရွေးရိုးတွေပါ"

"ဒါဆို. . . အစ်ကိုနာမည်က စံကြီးမဟုတ်ဘူးလား" သူတို့နှစ်ဦးကလည်း ခပ်ကြပ်ကြပ်. . .

ငတိသား. . . မီလာကတော့ မျက်လုံးခွဲကြီးတွေပေါက်မတတ် ကြည့်နေရှာသည်။

"ဟဲ့. . . ဟဲ့ ညီမတို့ကလည်း အလာကြီးပဲ"

"အလာမဟုတ်ဘူး အစ်ကိုရဲ့. . . ညီမတို့နှစ်ယောက်လုံးက 'ဗုဒ္ဓဘာသာ' တွေချည်းပဲ. . ."

ဒီတော့ စံကြီးကလည်း. . . တော်ကီလေးတွေချွေတော့တာပေါ့. . .

"ဒါဆို. . . ညီမတို့ ဝိသာခါကျောင်းအမကြီးကို ကြားဖူးလား. . . အမျိုးသမီးတွေအတွက် တကယ့်ကိုအားကျဖို့ ကောင်းတဲ့ သောတာပန်ကြီးလေ. . ."

"အင်း. . . ကြားဖူးပါတယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတိုင်းသိကြတာပေါ့"

ဘုရားရင်ပြင်တော် အောက်ခြေရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတော့ စကားစစ်ထိုးပွဲက စတင်လေပြီဖြစ်သည်။ ဘုရားပေါ်မှာလည်း. . . ကျော်ခိုင်က မေလဲ့ကို နို့ဆာတဲ့ကလေးပမာ နားပူနားဆာလုပ်လို့. . .

"အဲဒီ ဝိသာခါကျောင်းအမကြီးမှာ သားသမီးမြေးဘယ်လောက်ရှိလဲ သိလား"

"သားက. . . တစ်ကျိပ်၊ မြေးက တစ်ရာလေ. . ."

ငတိမလေးနှစ်ဦးကလည်း ဆိုးတော့မဆိုး. . . ဒီတော့ စံကြီးမှာ ကျွမ်းကျင်ရာဘက်သို့ လှည့်ခွေရပြန်ပါလေရော။ တကယ်တော့လည်း စကားမရှိစကားရှာရတဲ့အဖြစ်ကို. . .

"ဒါနဲ့ ညီမတို့က သင်္ချာကနော်"

"ဟုတ်တယ်လေ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ"

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုလေ့လာထားတာလေး မေးချင်လို့.. အဲဒါ အစ်ကိုတို့နဲ့ ညီမတို့နှစ်ယောက် အလောင်း အစားလုပ်မယ်၊ ရုံးရင် ဒီပိုင်းကို အစ်ကိုကဒကာခံမယ်.. နိုင်ရင် ညီမတို့ကဒကာခံ လေ...”

စံကြီးစကားဆုံးတော့ ငတိမလေးနှစ်ဦးကလည်း စိတ်ဝင်တစားဖြစ်၍ လာသည်.. စံကြီးကလည်း သူ့အကြံနှင့် သူ့ကိုး။ မိလာနှင့်စံကြီးနှစ်ယောက်ပေါင်းတောင် အိတ်ကပ် ထဲမှာ နှစ်ရာကမပြည့်..

စားပွဲပိုင်းပေါ်တွင် စားသောက်ထားတာတွေက တစ် ထောင်နီးပါး.. ယောက်ျားတန်ဖဲ့ မရှင်းနိုင်လျှင်လည်း သိက္ခာ ကျနိုင်သည်ကိုး.. ဘုရားပေါ်ရှိ ကျော်ခိုင်ဆီမှသွားယူဖို့က လည်း မလွယ်ပြန်၊ ဒီတော့ အဆင်ပြေအောင် ဇယားဆွဲရ ပြန်ပါလေရော။

“ဒီလိုလေ.. ညီမရဲ့၊ ဘုရားက တာဝတိံသာနတ် ပြည်ကို အဘိဓမ္မာတရားသွားဟောတော့ ဘယ်နှစ်လကြာ လဲ.. အဲဒီကြာချိန်ကို လူ့သက်တမ်း၊ နတ်သက်တမ်းနဲ့ ပြော နိုင်မလား.. ဟင်.. အစ်ကိုက စဉ်းစားခွင့် တစ်နာရီပေးမယ် လေ.. တစ်နာရီအတွင်းဖြေနိုင်ရင် ညီမတို့အနိုင်ပေါ့။ မဖြေ နိုင်ရင် အစ်ကိုအနိုင်ပေါ့.. တကယ်လို့ဒီပွဲကို ဖျက်ချင်တယ် ဆိုလည်း ရပါတယ်ညီမရယ်”

ဒီစကားဆုံးတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးကလည်း

စဉ်းစားမယ်ပေါ့ အရှုံးပေးရင် သိက္ခာကျနိုင်တာကိုး။ စံကြီး မှာတော့ ဒူးလေးတနန့်နန့်နှင့် ဆေးလိပ်ကလေးသောက်လိုက် ‘ပေါ့စိမ့်’လေးသောက်လိုက်နှင့် အဆင်ပြေနေပြီဖြစ်သည်။

မိလာမှာလည်း.. ထို့အတူ..

ငတိမလေးနှစ်ယောက်ကတော့ စဉ်းစားလိုက်၊ ခေါင်း ကုတ်လိုက်နှင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေတောင်.. စို့လို့။ အချိန် မိနစ်များကလည်း.. တရွေ့ရွေ့ခရီးနှင့်လို့ပေါ့..

ကြာလာတော့ ငတိမလေးနှစ်ယောက်လုံးလည်း.. စိတ်ရှုပ်လာတယ်၊ ထင်ပါရဲ့.. ကဗျာကဆန်ဆန် လွယ်အိတ် ထဲက ပန်းပွင့်ပုံလက်ကိုင်ပဝါလေးကို စားပွဲပိုင်းပေါ်သို့တင် လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ..

“ပန်းပေးတယ်” လို့.. ပြောရှာလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ညီမတို့နှစ်ယောက်လုံး ရှုံးတယ်လို့ဝန်ခံ တယ်ပေါ့..”

သူမတို့နှစ်ယောက်လည်း မပေးချင်ပေးချင်နဲ့ ပေးခဲ့ ရတဲ့အရှုံးကိုး..

“ရှုံးပါတယ်ဆို.. ဒါပေမယ့် အဓိပ္ပါယ်ရှိရမယ်နော်”

“စိတ်ချ..”

“အစ်ကိုပြောတဲ့ဟာက.. အဓိပ္ပါယ်မရှိရင် နှစ်ဆပြန် လျော်မယ်၊ ဒီလိုညီမလေးတို့ရဲ့..”

“တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို အဘိဓမ္မာသွားဟောတာ

သုံးလကြာတယ်တဲ့... လူ့သက်တမ်းနဲ့ကြည့်တော့ သုံးလပေါ့၊ နတ်သက်တမ်းနဲ့ကြည့်တော့ သုံးမိနစ်နဲ့ သုံးဆယ့်ခြောက်စက္ကန့်... "ဆိုတော့..

သူမတို့ နှစ်ယောက်သား ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားကို ဖြစ်လို့... .

"မယုရင်အစ်ကိုဒီမှာရေးပြမယ်... "ဆိုပြီး စံကြီးမှာ ဗလာစာအုပ်အလယ်မှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမတို့နှစ်ဦးနားလည်အောင် ဇယားချပြလိုက်သည်။

တာဝတိံသာနတ်ပြည်	လူ့ပြည်
(၁)ရက်	(၁၀၀)နှစ်
(၂၄)နာရီ	(၁၂၀၀)လ
(၁၄၄၀)မိနစ်	(၁၂၀၀)လ
(၈၆၄၀၀)စက္ကန့်	(၁၂၀၀)လ
၈၆၄၀၀/၁၂၀၀	၇၂ စက္ကန့်(၁-လ)
၃ - လ x ၇၂ စက္ကန့်	၂၁၆စက္ကန့် /၆၀မိနစ်
	၃ မိနစ်၊ ၃၆ စက္ကန့်

ပြထားတဲ့စာရွက်ပေါ်မှ အယူအဆတစ်ခုကို ကြည့်ပြီး သူမတို့ နှစ်ဦးစလုံး မျက်လုံးတွေပြူးလို့... ပြီးတော့ ချီးမွမ်းအံ့ဩဟန်တွေအပြည့်နှင့် စံကြီးကိုရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေရှာသည်။

"အစ်ကိုကြိုက်တာ မှာစားလေ... "တဲ့ တကယ်တမ်းကြိုက်တာစားရင်ဖြင့် ငတ်မလေးနှစ်ဦး လန့်ဖျပ်ပြေးမှာ မှချ။(စကားချပ်...တန်ဖိုးကြီးကြီး အစားအစာများကို ဆိုလိုသည်)

ပြီးတော့ သူမတို့နှစ်ဦးမှာ သူတို့အမည်များကို ကိုယ်တိုင်ပြော၍ မိတ်ဆက်ကြသည်။

"ညီမက သူဇာ... သူက သင်ဇာ"

"အစ်ကို မှတ်ထားလိုက်မယ်လေ... နောက်လမ်းတွေ့တော့လည်း လက်ဖက်ရည်တိုက်ကြပါ"

မိလာကလည်းအားကျမခံ ဝင်ပြီးနှုတ်ဆက်ရှာသည်။

"အစ်ကိုနာမည်... မိလာနော်၊ မှတ်ထားကြဦး"

ကောင်မလေးတွေကလည်း မိလာကိုကြည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ခေါင်းညိတ်လို့... ဒီလိုနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတော့ အဆင်ကိုချောလို့... .

တစ်ဖက်ကပြောလိုက်၊ တစ်ဖက်ကရယ်လိုက်နဲ့ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ရယ်ပြီးရင်မောသွားကြတာ ဓမ္မတာပဲကိုး... . ခဏကြာတော့ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသော ကျော်ခိုင်နှင့် မေလဲ့ကို ကြည့်ပြန်တော့လဲ အပြုံးတွေကိုယ်စီနဲ့ ဒါလည်း အဆင်ပြေတဲ့သဘောပေါ့... .

အပြန်ကျတော့ ကျော်ခိုင်က ဆိုင်ကယ်ပေါ်မေလဲ့ကို တင်လို့ မိလာနဲ့စံကြီးနှစ်ဦးကလည်း ဖြစ်ပျက်နှစ်စုံပြောင်းလဲ

ပုံမြန်တဲ့လောကကြီးကို အံ့ဩလို့. . ဒါပေမယ့် နှစ်ကောင်စလုံး
ရဲ့ အတွေးတွေကလည်း မဆိုးပါဘူးပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခပ်
သန့်သန့် ငတိမလေးနှစ်ဦးနဲ့ ပြန်လာရရှာသည်ပဲ. . .

အပြန်ကျတော့ ငတိမလေးနှစ်ဦးက ဟိုဝင်လိုက်၊
ဒီဝင်လိုက်နဲ့ မြို့ထဲက စတိုးဆိုင်နဲ့လို့. . ငတိသားနှစ်ဦးက
လည်း ဘာလိုလိုနဲ့ အနောက်ကလိုက်လို့ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ နေ့ခင်း
ပိုင်းကျောင်းမတက်ဖြစ်ကြဘူး. . .

တစ်လုတ်စားဘူး. . သူ့ကျေးဇူးပေါ့။

အာနံ့ ◀ ၁၁ ▶

ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ ရင်ကိုအခုန်ဆုံးက
ဘာလဲလို့မမေးလိုက်နဲ့ ဝိုင်းပြီးပြောလိုက်ကြသည်မှာက၊ တစ်
ခွန်းတည်း. . “စာမေးပွဲ”ပေါ့။

စာမေးပွဲနီးလာသည်နှင့်အမျှ အပျော်လေးတွေက
ခပ်လျော့လျော့နဲ့ ဟိုဟာကျက်ရနီး ဒီဟာကျက်ရနီးနဲ့
ယောင်ချာချာဘဝတွေဖြစ်မှာပေါ့။ တစ်ဖွဲ့လုံးကမှ စိတ်မဝင်
စားကြတာကိုး။ ဒီတော့လည်း သူ့အားပေး ကိုယ့်အားပေး
စာစုစုကျက်ကြတာ ခဏခဏ. . .

ပြီးတော့လည်း တစ်ယောက်မှစာရကောင်ကို မရှိ
ဘူး. . သင်္ချာဆိုရင် ဖဲထုပ်လေးတွေထောင်လို့ အင်္ဂလိပ်စာဆို
ရင်လည်း အေဘီစီပေါ့. . လူစုပြီး စာကျက်ပြီဆိုရင်လည်း
လွတ်လပ်တဲ့ကျော်ခိုင် အဆောင်မှာပဲ တရုံးရုံးနဲ့ စာကျက်ကြ
ပြန်ရော. . .

“ကျော်ခိုင်. . .”

“ဟေ... ”

“ဒို့... ဒီလိုချည်းနေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ထင်တယ်နော်...”

မင်းဇော်စကားဆုံးတော့ ကျော်ခိုင်မှာ ဖတ်လက်စဝတ္ထုကိုပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ...

“မင်းက... ဘယ်လိုနေချင်လို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ... စာမေးပွဲကိစ္စ”

“အဲဒီကိစ္စကိုပူမနေနဲ့ စံကြီးကိုတာဝန်ပေးထားပြီးသား...”

မင်းဇော်မှာ စံကြီးကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“စံကြီး... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ငါတတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးစဉ်းစားထားတာပဲ”

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ဦးနော်၊ တော်ကြာ ရှော့တွေဖြစ်နေဦးမယ်...”

“မင်းကလဲ... အရမ်းပူနေပြန်ပြီ”

“ပူတာပေါ့ကွ... စာမှမရဘဲ”

“ဒါနဲ့နေပါဦးကွ... မင်းကလည်း ဘယ်လိုစဉ်းစားလို့လဲ”

“အကုန်လုံးတော့ မစီစဉ်ရသေးဘူး... တစ်မှတ်တန်တွေအတွက်တော့ စီစဉ်ထားပြီးသား”

“ဒါဆိုလည်း စောစောစီးစီးပြောလေကွာ... လေ့ကျင့်ရအောင်”

“ဒီလောက်သိချင်နေရင်လည်းကွာ... မိလာဆီက စာရွက်ယူပြီးကြည့်လိုက်... မိလာရေစာရွက်ပေးလိုက်ပါဦးကွာ...” ဆိုတော့

မိလာမှာ စာအုပ်ကြားထဲမှ စာရွက်လေးတစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ စာရွက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မင်းဇော်မှာ အူတူတူလေး ဖြစ်၍သွားသည်...

မျက်စိ	▪	A
နား	▪	B
နှာခေါင်း	▪	C
နားရွက်	▪	D
သွား	▪	E .....(ခေါင်းကုတ်)

“ဟင်... မင်းဟာက ဘာတွေလဲဟ”

“အဲဒါ တစ်မှတ်တန်အတွက်လေ...”

“ငါ... နားမလည်ဘူးကွာ”

“အေးလေ... မင်းကတုံးတာကိုး၊ ဒါက အလွယ်တကူ သဘောပေါက်အောင်ရေးထားတာ”

“စာမေးပွဲခန်းထဲမှာ တစ်မှတ်တန်ကို (Choice) လုပ်ရမယ့်မေးခွန်းဆိုရင် သိတဲ့ကောင်က ခေါင်းကုတ်ကွာ... ပြီးရင် စာဖြေမှန်ကို စာရွက်ထဲကအတိုင်း သင်္ကေတလှမ်းပြလိုက်

ကွာ.. တို့တစ်ဖွဲ့လုံးက တစ်ခန်းထဲမှာ ဖြေရမှာပဲ”
“အေး.. မိုက်တော့မိုက်တယ်ကွ၊ ဒါဘယ်သူအကြံ ပေးတာလဲ”

“ဘယ်သူမှ အကြံပေးတာမဟုတ်ဘူး.. ငါ့ဟာငါ တီ ထွင်ထားတာ.. .”

“ဒါဆို.. ကျန်တဲ့စာရွက်တွေရော”

“ဘာဂျာခေါက် မယ်ကွာ.. .”

“အိုကေ.. ငါအခုစိတ်မညစ်တော့ဘူး။ ခုမှတည် တည်ငြိမ်နေနိုင်တော့တယ်”

“အေးနောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်ကွ.. အခန်းထဲမှာ ရေသန့်ဘူးတစ်ခုစီယူခဲ့ရမယ်.. အဲဒီရေသန့်ဘူးမှာ ထင်တဲ့ စာတွေကိုသေးသေးလေးတွေရေးထားမယ်ကွာ၊ လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို လက်မှာလည်း တိပ်ကပ်ထားဦးမယ်ကွာ.. ။ ဒါပေမယ့်နော်.. တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အခန်းထဲမှာ မျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့”

“ဒါနဲ့.. တစ်ဖွဲ့လုံးကံဆိုးရင်ရော”

“ဪ.. အဲဒီတော့လည်း နောက်တစ်နှစ်ပေါ့၊ ကြုံ တုန်း မင်းတို့တွေကို သတိပေးရဦးမယ်”

“စံကြီးစကားဆုံးတော့ အားလုံးမှာဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြ သည်။”

“ကျောင်းမှာ ထပ်တလဲလဲသင်တဲ့စာကိုတော့ အရ

ကျက်ကွာ.. အဲဒါက ကိုးဆယ့်ကိုးရာခိုင်နှုန်း သေချာတယ် ကွ.. .”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

မီလာမှာ မျက်မှန်ကလေးပင့်၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီလိုပေါ့ကွ.. ကျောင်းမှာ ငါ့ကိုစေတနာရှိတဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေအများကြီးပဲ.. .”

“ဘာလဲ.. မော်ထွန်းထိန်းကြီးလား” ဆိုတော့.. . စံကြီးမှာ.. . တဟဲဟဲ.. . ။

ဒီလိုနဲ့ စာမေးပွဲရက်ရောက်တော့.. တစ်ဖွဲ့လုံးက ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် အခန်းကကျယ်ကျယ်ဆိုတော့ ဖြေဆိုသူ (၃၀)လောက် နေရာချထားတာကို.. ကျော်ခိုင်၊ မီလာ၊ စံကြီး က အစွန်ဘက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်.. ကျော်ခိုင်ဘေးမှာက စိန်မျောက်မျောက်နဲ့ တူးတူး.. မီလာဘေးမှာက မင်းဇော်နဲ့ ညိုမိ အသီးသီး.. စံကြီးဘေးမှာကလည်း မီးမီး၊ မီးမီးနားမှာ ကွက်လပ်ကလေး.. . ။

အခန်းစောင့်ဆရာမကလည်း လေးယောက်၊ နှစ် ယောက်က အဝင်အထွက်ကို စောင့်လို့၊ တစ်ယောက်က အတန်းရှေ့က စားပွဲမှာနေရာယူလို့ နောက်တစ်ယောက် ကတော့ အတန်းပတ်လျှောက်ပေါ့.. .

အခန်းစောင့်ဆရာမတွေကလည်း ဝိဇ္ဇာကဆရာမ တွေချည်းပဲ. . သိပ္ပံအဖွဲ့က တစ်ယောက်မှကို မပါ။ ပြောရ မယ်ဆိုရင်လည်း ကျောင်းထဲမှာ ဝိဇ္ဇာ၊ သိပ္ပံ အားပြိုင်တာကိုး တွေးကြည့်ရင်တော့ ဘိုးတော်လှိုင်းနဲ့ အိုင်စတိုင်းလှိုင်းပေါ့။

အဲ. . ထစ်ခန်းလုံးကို မသင်္ကာတဲ့မျက်လုံးနဲ့ လိုက် ကြည့်နေတာက သမိုင်းက ဆရာမလေး. . ခပ်ချောချောလေး ပေါ့။ အသီးသီးကတော့ ခုံတွေနဲ့ဟန်ကျပန်ကျထိုင်လို့. . . ဒီသမိုင်းဆရာမလေးက ခပ်ငယ်ငယ်ဆိုတော့ ဝါနုသေးတာ ကိုး. . ဒီတော့ အတွေ့အကြုံရအောင် လမ်းလျှောက်ပေါ့။ ဆရာမရဲ့ အကြည့်ကလည်း ခပ်တင်းတင်းပေါ့. . တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကို ကြည့်တဲ့အကြည့်ကိုက “မူကြိုကလေး” နဲ့ နင်လားငါလား. . . ။

အတန်းရှေ့က ဆရာမဝဝကြီးက ဓာတ်ဘူးနဲ့ ရေခွေး အပြည့်ပေါ့. . လက်ဖက်သုပ်တွေတောင် အားပါးတရတွယ် လို့. . တစ်ယောက်တည်းတောင်စားတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျန်တဲ့ ဆရာမတွေကိုပါ ခေါ်လိုက်သေးတယ်. . “ကောင်းတယ်ဟ၊ လာစားကြဦး” ဆိုပဲ. . .

တစ်တန်းလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာလည်း အစားအစာကို များ များအာရုံရောက်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းချွေလျက်. . ခဏ ကြာတော့ “ကလောင်. . ကလောင်”နဲ့ ခေါင်းလောင်းကြီးထိုး ပါလေရော. . ဒီတော့ သမိုင်းဆရာမလှလှလေးက မေးခွန်း

တွေကို လိုက်ဝေပြီး ကျောင်းသားကတ်တွေ စစ်၍နေသည်။

ပြဿနာစတာက. . စံကြီးရဲ့ကျောင်းသားကတ်က ခပ်စုတ်စုတ်. . ကျောင်းသား. . နံမှာပါတဲ့ ဓာတ်ပုံကလည်း မျက်နှာတစ်ခြမ်းသာ ထင်ထင်ရှားရှား တစ်ခြမ်းကတော့ ကြည့်၍ပင်မရတော့. . ဒီတော့ ဆရာမစံကြီးကို စစ်ဆေးပါ လေရော။ စံကြီးခမျာ အသည်းအသန်ကို ရှင်းလိုက်ရတော့ သည်. . နောက်ဆုံးတော့ ဓာတ်ပုံထဲမှကောင်းသည့်တစ်ခြမ်း နှင့် အပြင်မှမျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ယှဉ်တွဲပြလိုက်တော့ လက်ခံ ပေးတော့သည်။

ပွဲစပီဆိုရင်ပဲ. . တစ်ဖွဲ့လုံးက သင်ယူထားသည့်အ တိုင်း ခေါင်းကုတ်လိုက်၊ မျက်စိနှာခေါင်းအသီးသီးပွတ်လိုက် နဲ့. . အဆင်ပြေလို့. . .

ဒါကိုမြင်တဲ့အခန်းစောင့်ဆရာမကြီးက အချင်းချင်း ပြောကြပါလေရော. . .

“မေးခွန်းသတ်တယ်ထင်တယ်နော်. . ကလေးတွေ သနားပါတယ်ဟယ်. . .” တဲ့ ဒီအသံကြားမိတော့ တစ်ဖွဲ့လုံး က ခပ်ပြုံးပြုံး. . .

တစ်ဖွဲ့လုံးကလည်း တစ်ပုဒ်တည်းကျက်ပြီးမေးခွန်း သတ်မယ်လို့ ရှေ့ဆုံးက အော်မယ့်အဖွဲ့ကိုး. . ဆရာမလေး ကတော့ ခိုးချမယ်ထင်တဲ့ကျောင်းသား ကျောင်းသူမှန်သမျှ လိုက်စစ်၍နေရှာသည်။

ဆရာမလေးမှာ.. စံကြီးနားတဝဲဝဲ၊ တလည်လည်နှင့် စောင့်၍နေသည်။ ဥပမိရုပ်ကလည်း ငတက်ပြားထက်ပိုတဲ့ “ငထက်လုံး” ရုပ်ပေါက်နေသည်ကိုး.. ဒီတော့စံကြီးမှာ ခွေး များပင်ထွက်၍နေတော့သည်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ခန်းလုံးကို ပတ် ကင်းစစ်သလိုလှည့်လိုက် ခြေထောက်ညောင်းရင် စံကြီးခုံကို လက်ကလေးထောက်ပြီးနားနဲ့ပေါ့.. တစ်ဖွဲ့လုံးကို သူ့ခိုးဖမ်း ဖို့ကြီးစားနေတာပေါ့။

တစ်ဖွဲ့လုံးကလည်း ခေါင်းကုတ်လိုက်၊ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းတွေကို ပွတ်လိုက် ရေသန့်ဘူးကို သောက်လိုက်နဲ့ ကံဆိုးချင်တော့ စံကြီးရေသန့်ဘူးမှာ ရေးထားတဲ့စာတွေက တစ်ခုမှကို ပါမလာဘူး.. ပါလာတဲ့တိပ်နဲ့ကူးယူထားတဲ့ စာတွေ၊ ဘာဂျာခေါက်ထားတဲ့စာရွက်တွေကလည်း အလွယ် တကူထုတ်လို့မရ.. အောင်မှတ်က ရလုရခင်ပေါ့။

ခဏကြာတော့ ဆရာမလေးက ဒီလိုပဲ ကင်းစစ်ပြန် တာပေါ့.. အဲ ငတိသား စံကြီးကလည်း လစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ပါလာတဲ့ တိပ်နဲ့ကူးထားတာကို ခုံဘေးနားကို အလျင်အမြန် ကပ်လိုက်ပါရော.. တော်သေးရဲ့ မသိရှာလို့ပေါ့။

ခဏကြာတော့ ဆရာမလေးက ရှေ့တန်းက စားပွဲ ပေါ်မှာချထားတဲ့ လက်ဖက်သုပ် စားပြန်ပါရော။ ဒီတော့ လည်း အားလုံးအတွက်က.. “ခွင်” ပေါ့။

လူလစ်ပြီဆိုတာနဲ့.. မင်းဇော်က စံကြီးကို “ဖျတ်ခနဲ”

လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်.. ပြီးတော့ ကိုယ့်ဖင်ကြားရုံလေသံ တိုးတိုးလေးနှင့်.. သူသိချင်တဲ့ မေးခွန်းကို မေးပါလေရော။

“စံကြီး.. နံပါတ် (A) အပုဒ်ပါသေးလား”

တကယ့်ကိုတိုးတိုးလေး.. . .

ဒီတော့ စံကြီးမှာ အသည်းအသန် ရှာလိုက်ရသည်။

ပြီးတော့မှ.. . .

“ရော.. ပြီးရင် ငါ့ကို အရင်ပြန်ပေးနော်၊ ဒီတစ်ပုဒ် တည်းပဲ တိုးတာ.. . .”

မျက်စောင်းထိုးဆိုတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့.. . .

စိန်မျောက်မျောက်နဲ့ တူးတူးက အဖွဲ့ထဲမှာစာနည်းနည်းပါးပါး ပိုရတော့လည်း ကျန်တဲ့ကောင်တွေပါ အဆင်ပြေလို့.. .

စိန်မျောက်မျောက်ကလည်း သူရတဲ့ပုစ္ဆာဆို အလျင်အမြန် ဖြေပြီး ပြန်စစ်သလိုလိုနဲ့ ကျော်ခိုင်ကို မသိမသာထောင်ပြု၊ ကျော်ခိုင်ကလည်း ကူးပြီးရင်ဒီနည်းအတိုင်းပဲ.. မိလာ၊ စံကြီး တို့ကိုပြလိုက်နဲ့.. စံကြီးကလည်း ရသမျှအဖြေကို မီးမီး ကိုပြောလိုက်နဲ့ပေါ့.. . .

စံကြီးဆီက ယူထားတဲ့စာရွက်လေးက မင်းဇော်ဆီကို ရောက်ပြီး.. ပြန်ရောက်မလာဘဲ ညိုမီ ဆီကိုရောက်သွားပြန် ရော၊ ဒီတော့စံကြီးက ခပ်တင်းတင်း.. လေသံတိုးတိုးလေးနှင့်-

“ဟေ့ကောင်.. ပြန်ပေးပါဦးဆို၊ မင်းအမေ့လင်မို့လို့

မပေးသေးတာလား.. . .

စံကြီးမှာ အဖြေလွှာပေါ်တွင် စိတ်တိုင်းကျ မဖြေနိုင်
 သေးတော့ စိတ်တိုတိုပေါ့. . . ဟုတ်တော့လည်း အဟုတ်လေး၊
 ပင်ပင်ပန်းပန်းကြီးစားထားတာကို ယူပြီး ခုထိလည်း
 ပြန်ပေးသေး တာမှ မဟုတ်တာကိုး. . . ဘာဂျာခေါက်ထားတဲ့
 စာရွက်လေးမှာ ညိုမိမှ တစ်ဆင့်တူးတူးထံသို့ ရောက်သွားပြန်
 ပါရောလား. . . ။

စံကြီးမှာ သည်းမခံနိုင်ရှာတော့ မျက်စောင်းထိုးမှ
 မင်းဇော်ခုံကို ဆရာမများအလစ်တွင် “ဝုန်း”ခနဲ ဆောင့်ကန်
 လိုက်သည်။ ကျယ်လောင်သောအသံကြောင့် တစ်ခန်းလုံးရဲ့
 အာရုံတွေက စံကြီးတို့တစ်ဖွဲ့လုံးအပေါ် ပြု၍ကျရောက်လာ
 သည်။ ကိုယ့်အဖြေလွှာကို ကိုယ်ခေါင်းငုံ့ပြီးဖြေနေကြတော့
 လည်း မည်သူမည်ဝါဆိုသည်ကို သဲသဲကွဲကွဲသတိမထားမိရာ
 ဒီတော့ သမိုင်းဆရာမလေးမှာ စံကြီးအနားကပ်၍နေပြန်ပါ
 လေရော. . . တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အချိန်ကလည်းသက်လုခန်းသို့
 ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဆရာမလေးကလည်း စံကြီးရဲ့စာရေးတဲ့ခုံကို နောက်
 ကျောလေးနဲ့မှီပြီး အခန်းကိုရှိုးနေတာပေါ့. . . ကံဆိုးချင်တော့
 ခုံအစွန်းမှာ လူမမြင်အောင်စောစောကတည်းက ဓာတ်ထားမိ
 တဲ့တိပ်ကလေးက ဆရာမလုံချည်နဲ့ ငြိသွားပြန်တော့သည်။
 ဆရာမလေးက တစ်ခန်းလုံးကိုပတ် ကင်းစစ်လျှင် လုံချည်နှင့်
 ငြိမိသော တိပ်ကလေးမှာအနောက်မှကပ်လျှက် ပါသွားပါ

လေရော. . . ပါသွားတဲ့ တိပ်ကလေးက ငါးမှတ်တန်ပုစ္ဆာ။
 ဒီလိုနဲ့ဆရာမလေးက ရှေ့မှဖြတ်သွားလိုက်၊ နောက်ကျောကို
 မြင်ရတဲ့ကျောင်းသားတွေက တိပ်ကလေးကိုသတိထားမိတာ
 ပေါ့. . . ငါးမှတ်တန်ဆိုတော့လည်း အားလုံးက မက်မက်မော
 မောဖြစ်နေကြသည်။ ‘ရလိုက်လို့ကတော့ကွာ’ဆိုတဲ့အတွေး
 များဖြင့် ဆရာမလေးရဲ့နောက်ပိုင်းကို မျက်လုံးတွေက ဝိုင်း
 ကြတာပေါ့. . . တစ်ခန်းလုံးမှာရှိတဲ့ ကျောင်းသားတွေရဲ့မျက်
 လုံးက ဆရာမလေးရဲ့နောက်ပိုင်းကို မက်မက်မောမောကို ဖြစ်
 လို့. . . (ငါးမှတ်တန်ပုစ္ဆာ)။

ကြာတော့ ဆရာမလေးက တိတိကျကျမသိပေမယ့်
 ဒီလိုဝိုင်းပြီးရှိုးကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို တင်းလာတာပေါ့
 မျက်နှာကြောက တင်းသထက်တင်းလာပြီး ဒေါကလည်း ခပ်
 ဖောင်းဖောင်းဖြစ်၍လာပြီဖြစ်သည်။ ဒါကိုလည်း ကျန်အခန်း
 စောင့် ဆရာမကြီးတွေက သတိမထားမိရာသေးပဲကိုး. . .
 ဒီလိုနဲ့လှယဉ်ကျေးမယ် လမ်းလျှောက်သလို ဝိုင်းပြီးကြည့်လိုက်
 ကြတာ ထုတ်ချင်းပေါက်မတတ်ပါဘဲ. . . ဆရာမလေး လစ်ပြီ
 ဆိုတာနဲ့ မိလာတိုးတိုးလေး. . .

- “စံကြီးမင်းအခြေအနေကောင်းလား. . .”
- “မကောင်းသေးဘူးမိလာ. . . ဖြေတုန်းပဲ မင်းရော”
- “ငါလည်း သိပ်မကောင်းသေးဘူးကွ”
- “မင်းမရွံ့က ကျော်ခိုင်ကရော”

“ပိုပြီးတော့တောင် အခြေအနေဆိုးမယ်ထင်တယ်”
(နောက်မှသိလိုက်ရတာက စိန်မျောက်မျောက်ဆီမှ
ဝမ်းသာအားရကူးလိုက်မိတာတွေက တလွဲတွေချည်းပဲတဲ့ . .
ကျော်ခိုင်ရဲ့အပြောပေါ့) ဘေးနားမှ မီးမီးကိုကြည့်လိုက်တော့
လည်း အသည်းအသန်ကိုဖြစ်လို့ . . ဇနကာနဲ့ နင်လားငါလား
ကူးနေတာ . . မောင်ခိုသာလုပ်စားလိုက်ရင် အဆင်ပြေမယ့်ပုံ။
စံကြီးမှာ မီးမီးကို တိုးတိုးဖွဖွလေး ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“မီးမီး . . .”

“ဟေ . . .”

“နင် အခြေအနေကောင်းလား . . .”

“အေး . . မဆိုးဘူးဟ ငါ့မှာပါတာတွေ အကုန်တိုး
တယ် . . .”

“ငါ့လည်းပေးဦးလေ . . .”

“စကတ်ထဲမှာဟ . . .”

သူမမှာလည်း ထဘီစကတ် ခပ်ကျပ်ကျပ်ဝတ်၍ထား
သည်ပဲ . . ထဘီစကတ်ချုပ်ရိုးနေရာကို မီးနဲ့ခွဲပြီး ‘ဘာဂျာ’လိပ်
ကလေး ထည့်ယူလာသည်ပေါ့ . . . သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံးကလည်း
ဒီလိုနည်းစနစ်နဲ့ ထဘီစကတ်ဝတ်လာကြသည်ကိုး . . အား
လုံးကလည်းစဉ်းစား၊ စဉ်းစားပြီးဖြေနေရရှာတော့ ကျန်တာ
တွေကို ဂရုမစိုက်မိပေါ့ . . စံကြီးမှာတိုးတိုးလေး . . .

“မီးမီး . . ပေးဟာ . . .”

“မအားဘူးဟာ . . ဒီစကတ် ဘေးလိုင်းထဲမှာရှိတယ်
ခဏနေရင်ပေးမယ် . . .”

ငတိသားကြီးမှာ မစောင့်နိုင်ရှာတော့ပေ . . . ဒီတော့
ဆရာမတွေအလစ်မှာ မီးမီးစကတ်ကို ‘ဝှစ်’ခနဲနှိုက်ပါလေ
ရော . . မီးမီးကလည်း သူမအားသေးတော့ နှိုက်ချင်လည်း
နှိုက်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ စာကိုပဲဖိရေးနေရှာသည်။ အသံတိုးတိုး
တွေကြားတော့ မိလာမှာနောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဟင် . . ဟေ့ကောင် စာမေးပွဲအခန်းကြီးထဲမှာ”

“ ‘ဘာဂျာ’နှိုက်တာကွ . . မင်းထင်သလိုမဟုတ်ဘူး”

ဆိုတော့မိလာမှာ ရှေ့တန်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွား
ရှာသည်။ မိလာမှာရှေ့တန်းမှ ကျော်ခိုင်ကိုတိုးတိုးလေး ပြော
ပြန်သည်။ ကျော်ခိုင်ကလည်း အလစ်တွင်စံကြီးနည်းအတိုင်း
စိန်မျောက်မျောက်ကို နှိုက်၍နေပြန်သည်။ တကယ်တော့
လည်း စာမေးပွဲကလွဲပြီး ဘာကိုမှဂရုမစိုက်နိုင်ရှာတဲ့ အခြေ
အနေကိုး . . . ဒီလိုနဲ့အဲဒီနေ့ကို အောင်မြင်စွာပေါ့ . . .

ဒုတိယနေ့ . . .

ဘေးလုံးက ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားပြီးသား . . အိမ်သာ
ကိုတစ်ယောက်တစ်လဲ ထွက်ကြမယ်ပေါ့။ မိန်းကလေးလည်း

မိန်းကလေးအလိုက်၊ ယောက်ျားလေးအဖွဲ့လည်း ယောက်ျားလေးအလိုက်ပေါ့ . . . အိမ်သာထဲမှာလည်း ဖြေဆိုမယ့်ဘာသာရပ်အသီးသီးရဲ့ ပုံနှိပ်စာအုပ်၊ မှတ်စုစာအုပ်တွေကို အသေအချာထားပြီးသား၊ ဒီလိုနဲ့အခန်းထဲကို တက်တက်ကြွကြွနဲ့ ခရီးနှင်လို့ . . . အခန်းထဲရောက်တော့လည်း ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ နာရီဝက်သာသာလောက်ရှိတော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလှည့်ကျစီထွက်ပေါ့ . . . တကယ်တော့ ဒီနံနံစော်စော်အိမ်သာကို ဘယ်သွားချင်ရှာပါ့မလဲ . . . ဒါပေမယ့် 'စာကြည့်တိုက်' ကြီးက အိမ်သာထဲပြောင်းရွှေ့ထားကြတာကိုး . . .

ပြန်လာကြပြီဆိုရင်လည်း အားလုံးကတက်တက်ကြွကြွဖြစ်လို့ . . . ဒီလိုနဲ့ စံကြီးထွက်မယ့်အလှည့်ကျတော့ အခန်းထဲက ဘဲတစ်ဗွေက ထွက်သွားပါလေရော . . . ကြာလိုက်တာ မပြောနဲ့ . . . နာရီဝက်နီးပါးပေါ့ . . . ငတိသားပြန်လာတော့ တစ်ဖွဲ့လုံးက ဘုရားရှိုးလို့ . . . ဆရာမတွေအလစ်မှာ လက်သီးကို ထောင်ထောင်ပြကြတယ် . . . နောက်တစ်ခါအဲဒီလိုကြာရင် ဆွဲထိုးပစ်မယ်ဆိုတဲ့သဘော . . . ဟုတ်တော့လည်းအဟုတ် . . . ကျန်တဲ့ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေအတွက် ကိုယ်ချင်းမစာနာတဲ့ကောင်ပဲကိုး . . . ဒီတော့မှ ငတိသားကမျက်လွှာလေးချလို့ ငုတ်တုတ်ကလေးဖြစ်နေရှာသည်။ ခဏကြာတော့စံကြီးမှာ အိမ်သာသို့သွားပြန်လေသည်။ မေးခွန်းထဲပါတဲ့ပုစ္ဆာက အိမ်သာထဲမှာလည်း ရှာမတွေ့၊ ယူလာခဲ့မိတဲ့အထဲမှာလည်း

မပါ . . . ဒီတော့ငတိသားမှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်ထွက်လို့ . . . ခေါင်းလောင်းသံကလည်း ထိုးလုနီးနီး . . . စိတ်ပိန်ပိန်နဲ့ အခန်းဆီသို့ ပြန်လာတော့ လမ်းခုလတ်မှာ မေဂျာကဆရာမတစ်ဦး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း လူကခပ်ရှင်းရှင်း ဒီတော့ အပိုင်ပေါ့ဆိုပြီး စံကြီးမှာဆရာမလက်ကို အတင်းဆွဲပြီး သိချင်တဲ့မေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို မေးပါလေရော . . .

“တီချယ် . . . ကျွန်တော့်ကိုပြောပါဦး . . .”

“ဟယ် စံကြီးရယ် . . . နင်ကတော့လေ”

ဟုဆိုကာ အဖြေကိုဖြေပြလေတော့သည်။

“အဲဒါ . . . (A)၊ အဲဒါ . . . (B)၊ အဲဒါ . . . (C)ဟယ် . . .”

“သေချာတယ်နော် တီချယ် . . .”

“ဪသေချာပါတယ်ဆိုမှ ဒီကောင်လေးနွယ် . . .”

စံကြီးမှာ အခန်းထဲရောက်တော့ ပြုံးပြုံးကြီး . . . ဒီလိုနဲ့ စာမေးပွဲဖြေပြီးတော့ ဆရာဦးဝင်းဇော်က ‘အနားကိုတိုးတိုးလေးကပ်မေးတယ် . . .’

“ခိုးလို့ အဆင်ပြေလား” တဲ့ . . .

ရင်ခုန်ခြင်းတွေတုန်းတုန်းနဲ့ အဲဒီနှစ်ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ် . . . ။

အခန်း ◀ ၁၂ ▶

နောက်တစ်နှစ်.....

တစ်ဖွဲ့လုံးဒီလိုပဲ ဟိုတရုန်းရုန်း ဒီတရုန်းရုန်းနဲ့ ပျော်လို့ ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကြည့်လိုက်တော့လည်း လူစုံ တက်စုံ. . ပြောနေကြတာက သတင်းတစ်ပုဒ်။ ကျော်ခိုင်ကြည့် လိုက်တော့လည်း နှမြောတသနေတဲ့ပုံ. . မေးကြည့်လိုက် တော့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်းကိုဖြစ်လို့. . .

“မီလာ. . ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

“ဒီမှာလေ. . ကျော်ခိုင်အသည်းကျော် မေလဲ့ပေါ့”

“ဟင်. . မေလဲ့က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ညတုန်းက အဆောင်ကသူတို့အခန်းကို ကြွက်ဝင် လို့. . .”တဲ့

“ဟေ. . .”

ကျော်ခိုင် ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာပေးက အီလည် လည်နဲ့ ကျန်တဲ့ကောင်တွေတစ်ဖွဲ့လုံးကလည်း ပြုံးစေစနဲ့. . .

မီလာက ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေကွာ. . . သူတို့အဆောင်ရဲ့ နောက် ဖေးမှာက အမှိုက်ပုံကြီးပဲ. . ပြီးတော့ကွာ မိန်းကလေးတွေ ဆိုတော့ ငါးပိကြော်တွေ၊ ဘာတွေစားပြီး အဖုံးမပိတ်မိတာနဲ့ တူပါတယ်”

အဲဒါ. . ငါးပိကြော်လာစားတဲ့ကြွက်ကို ကြောင်က လည်း လိုက်ခုတ်ရော၊ ကြွက်လည်းပြေးမိပြေးရာပြေးတယ်နဲ့ တူပါတယ်ကွာ. . .”

မီလာစကားဆုံးတော့ စံကြီးက. . .

“အေးလေ. . အဲဒါပဲ ဆန်းလို့လား. . .”

ဟုပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဆန်းတာပေါ့ကွ. . မေလဲ့က အိပ်တော့ဂါဝန်ပွပွကြီး ဝတ်ပြီးအိပ်တာတဲ့ကွ. . အဲဒါလှုပ်စိလှုပ်စိနဲ့ဖြစ်တော့မှ လန့် ဖျပ်ပြီး ထခုန်လိုက်တာ ပေါင်ကြားထဲက ကြွက်ထွက်လာ တယ်ကွ. . .”

“ကြွက်ထီးနဲ့တူပါတယ်ကွာ. . ဝင်စရာရှားလို့”

မီလာစကားဆုံးတော့ ကျော်ခိုင်မှာစကားဝိုင်းထဲ ဝင် ပြောပြန်တော့သည်။

“အေးလေ. . စံကြီးရာ အဲဒါကြောင့် ဖီး(လ်)ငုပ်နေ တာကွ. . ဒီကြွက်နဲ့တွေ့လို့ကတော့ စိစိညက်ညက်ကျေ အောင်ကို ထိုးပစ်မယ်ကွာ. . .”

“ဪ... မင်းကလဲကြွက်ပဲကွာ ဒေါသမကြီးပါနဲ့”
“ကြီးတယ်ကွ... ကြီးတယ် ဒီကြွက်က ငါ့ချစ်သူကို ဂါဝန်ထဲဝင်ပြီး ကပ်(စ်)ပေးသွားတဲ့ ကြွက်ထီးပဲဖြစ်ရမယ်...”

“မင်းကသာမသိတာ... မေလဲ့က ဟိုမှာဖျားတောင် နေပြီ...”

“ဟေ... ဒီကြွက်သေးသေးလေးပဲကွာ လန့်ပြီးဖျားရ တယ်လို့...”

“မသေးဘူးကွ... ကြွက်က လက်ကောက်ဝတ် လောက်ကြီးတဲ့”

“ဟင်... ဒီလိုဆို အမေရိကန်ကြွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”
စံကြီးစကားဆုံးတော့ တစ်ဖွဲ့လုံးပြောင်စပ်စပ် ဖြစ်နေ ကြပြန်သည်။

“စံကြီး... မင်းကိုမီးမီးရှာနေတယ်”
“ဘယ်မှာလဲ...”

“မင်းလာရင်အတန်းထဲကို လာခဲ့တဲ့”
“အေး... သွားလိုက်မယ်လေ”

စံကြီးမှာ သုတ်ခနဲ ချစ်သူရှိရာသို့... အတန်းထဲ ရောက်တော့ သူမမှာစံကြီးကိုမျှော်လို့... တေ့... ဆိုတာနဲ့ ချစ်သူကို မျက်စောင်းလေးချီလို့...

“ဟွန်း... နောက်ကျတယ်ဟာ”
“အေးပါဟာ... အိမ်မှာ တုံ့ကင်နှိပ်ပေးနေရလို့...”

“ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ”

“ဟဲ... ဟဲ... တကယ်ပါဟာ”

ပြီးတော့... မီးမီးမှာ စံကြီးကိုကြည့်၍ မေးရှာပြန်သည်
“ဒီနေ့ ဘာနေလဲသိလား”

စကားဆုံးတော့စံကြီးမှာ စဉ်းစားကြည့်မိလိုက်သည်။
ဒီတော့မှ သူမမွေးနေ့မှန်းသိလိုက်ရသည်။ ပေးစရာမွေးနေ့ လက်ဆောင်ကမရှိ၊ ဒီတော့အရူးကွက်နင်းရပြန်ရော...

“အင်္ဂါနေ့လေ...”

“အဲဒီနေ့ကိုမေးတာ မဟုတ်ဘူးလေ...”

“ဟင်... ဒါဆိုဘယ်နေ့ကိုပြောတာလဲ”

သိသိကြီးနဲ့အဖြေကို ရှောင်လွှဲနေရတော့လည်း အ ခက်သားပေပဲ...

“ဒီနေ့... ငါ့မွေးနေ့လေ”

ဆိုမှ ရောယောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

“အဲဒါ ဘာပေးမှာလဲ”

စံကြီးမျက်နှာတစ်ခုလုံးက ထူအမ်းအမ်း... ချစ်သူကို မပေးနိုင်ရှာတဲ့ အဖြစ်ကိုး...

“ငါ... ငါ့ရေပြတ်နေတယ်ဟာ...”

စကားဆုံးတော့ မီးမီးရဲ့မျက်လုံးက ပြုံးစေနေ... ပြီး တော့မှ

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ အထူးအဆန်းမှမဟုတ်တာ”

ဒီတော့မှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ နားလည်ပေး
ရှာတဲ့ချစ်သူကို ကြည်ကြည်နှူးနှူးကြည့်မိပြန်သည်။ သူမရဲ့
လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်မိတော့လည်း နွေးနွေးကလေးဖြစ်
လို့... ရင်ထဲမှာတော့ ကဗျာဆန်ဆန်စိတ်ကူးတွေက ပီပီပြင်
ပြင်ဖြစ်၍နေသည်။

“ဒီနေ့ လျှောက်လည်ကြမယ်ဟာ...”

ဪ... သူမခမျာ ချစ်သူနှင့်သွားချင်ရှာပေမပေါ့...
ချစ်လာခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ပတ်လုံးလည်း အိမ်နဲ့ကျောင်းနဲ့ နှစ်ပါး
သွားရုံပဲရှိတာကိုး...

“အေး... သွားလေ”

“နင်ဘယ်သွားချင်လဲ”

“အဲဒါ... ဘယ်သွားရမှန်းမသိဘူး”

“နင်ရော...”

“တောထဲကို...”

“စံကြီးနော်...”

ဆိုပြီး သူမမှာ ခပ်ဖွဖွလှမ်းထုလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး
တော့ နှစ်ယောက်သား ဘုရားပဲသွားကြမယ်ပေါ့... ကျောင်း
ဝင်းထဲကအထွက် တစ်ဖွဲ့လုံးကလည်း လှမ်းကြက်ကြသေး
တယ်...

“မဏိစန္ဒာလေးတော့ ကျန်စစ်သားနောက်ပါသွားပြီ
တဲ့... ဟိုကောင် ကျန်စစ်သားကလည်း အရိန္ဒမာလုံကြီး တ

ကားကားမလုပ်နဲ့တဲ့... ပြန်လာလို့ မဏိစန္ဒာရဲ့အလေးချိန်တိုး
ရင် ပါချုပ်နဲ့တိုင်မယ်ဆိုပဲ...”

သူမရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှက်ပြုံးနေလေးတွေမှည့်လို့
စံကြီးမှာလည်း တဟဲဟဲနဲ့ ကျော်ခိုင်တောင် ဖြန်စလိုက်သေး
သည်။

“သွားမယ်နော်... အမေရိကန်ကြွက်ရေ...”

နှစ်ဦးသား ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ တောင်းလိုက်တဲ့
ဆုတွေကမနည်း... တောင်းတဲ့ဘုရားကြီးကြီးကတော့ ‘အတူ
နေရပါစေ’ပေါ့...

“စံကြီး...”

“ဘာလဲ”

“နင်ရော ဘာဆုတောင်းလဲ”

“ငါတောင်းတဲ့ဆုတွေက အများကြီးပဲဟ”

“နင်အကြိုက်ဆုံးဆုကို ပြောလေ”ဆိုတော့

စံကြီးမှာ တဟဲဟဲနှင့်...

“သားကောင်းတစ်ရာ၊ မြေးတစ်ထောင်ကျိပ်တဲ့...”

စကားဆုံးတော့ သူမမှာ ခပ်ဖွဖွရယ်မောလို့...

“ငါ့ကိုတော့ သေကြောင်းမကြံပါနဲ့တဲ့”

ဪ... အတူတူတွဲလာတာကြောင့်လည်း သူမ
တောင် ရယ်ရွှမ်းပတ်ရွှမ်းပြောတတ်လာပြီပဲ... ဘုရားပေါ်က
အဆင်း စောင်းတန်းဘက်ရောက်ပြန်တော့ သူမမှာဗေဒင်မေး

မယ်တဖွဖွ... စောင်းတန်းတစ်လျှောက်လည်း ဗေဒင်ဆရာ
တွေက တန်းစီလို့... အားလုံးကတော့ ချစ်သူနှစ်ဦးကို မြူ
ဆွယ်သည့် မျက်လုံးအစုံတို့ဖြင့် ဖြားယောင်နေကြသည်။

တစ်ယောက်မှလည်း ဈေးဦးကမပေါက်သေးသည့်ပုံ
ချစ်သူနှစ်ဦးကိုတော့ 'ဈေးဦးပေါက် လာဘ်ကောင်'ဆိုတဲ့ အ
ကြည့်တွေဖြစ်ပုံရသည်။

"မီးမီး... နင်ကြောဗေဒင်မေးမလား..."

သူမမှာ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့နေရှာသည်။

"ကြောဆိုတဲ့ စကားလုံးကြီးပါမှတော့ အတိတ်နိမိတ်
ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ..."

ဒီလိုနဲ့သူမမှာ အားလုံးသောဗေဒင်ဆရာအပေါင်းကို
ပေ့ပိုက်၍ကြည့်လိုက်လေသည်။ နောက်ဆုံးစံကြီးလက်ကိုဆွဲ
ပြီး ချီတက်သွားတာက ဘိုးသူတော်ကြီး၊ လည်ပင်းမှာလည်း
ပုတီးကုံးကြီးကိုဆွဲလို့... ပုတီးတစ်လုံးတစ်လုံးကလည်း ကီလို
မာလကာသီးလောက်ကြီးတွေ... ပြီးတော့ ပုတီးလုံးကြီးတွေ
ကလည်း ပြောင်လက်လို့ အပတ်ရေခပ်များများစိပ်ထားတဲ့
သဘောပေါ့... (စကားချပ်။ ။ ပုတီးလုံးများကို အုန်းဆီ
သုတ်လျှင်လည်းပြောင်ပါသည်)

ချစ်သူနှစ်ဦးကတော့ မျက်လုံးကြီးတွေပြုပြီး တအံ့
တဩနဲ့ ရှုစားလို့။ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့အတွေးထဲမှာတော့...
"ဘယ်ဘုရားရှင်လက်ထက်က ပုတီးကြီးလဲ" လို့တွေးနေရှာ

သပေါ့... .

ခြေသံကြားတော့ ဘိုးသူတော်ကြီးမှာ မှိတ်ထား
သော မျက်လုံးကို ဖြုပြီး... "အဟမ်း" တဲ့

"ကဲ... မင်းတို့ဘာသိချင်လဲပြော"

မီးမီးမှာ... စံကြီးကို လက်တို့လိုက်သည်။ အရင်မေး
ဆိုတဲ့သဘော။ ချစ်သူစကားကို မလွန်ဆန်နိုင်ရှာတော့ စံကြီး
မမေးချင်မေးချင်နှင့် ပေါက်တတ်ကရ မေးရှာရပြန်သည်။

မေး။ ဂန္ဓာမာဒန တောင်ကို... ဘာနဲ့သွားရမလဲ။

ဖြေ။ ဟတ်စကီး... စီးသွား။

မေး။ အသွားအပြန် ဆီဘယ်လောက်ကုန်မလဲဟင်။

ဖြေ။ ဂါလံ(၂၀၀)လောက်ကုန်မယ်... ဖရီးရိုက်ရင်
သက်သာမယ်။

မေး။ ဟိုမှာ... ဘာတွေပေါ့လဲ။

ဖြေ။ ဂန္တီရဆရာတွေ မေးကြည့်... .

မေး။ ဟိုကိုပို့ရင် ဈေးကွက်ဝင်အောင် ဘာတွေပို့ရမလဲ။

ဖြေ။ တရားတွေအတိုင်များတော့ အညောင်းမိတယ်။
အေးရီးဗစ်လေ့ကျင့်တဲ့ခွေတွေ အိတ်(စ်)ပို့(စ်)လုပ်။

မေးတဲ့သူကရော ဖြေတဲ့သူရောနှစ်ယောက်သားက
ရုပ်တည်ကြီးတွေ အနားမှ မီးမီးကတော့ တခွီခွီနဲ့ရယ်မော
ချင်နေသည်။ ဘေးနားက ဗေဒင်ဆရာများကလည်း ဒီစကား
သံကြားတော့ ဘိုးသူတော်ကြီးကို လေးစားပေါ့... .

.....
ပေဒင်ဆရာအချင်းချင်းမှာ. . . ဒီဘိုးတော်ကြီးက ပို့(စ်)
မော်ဒန်သမားကိုး. . . အပြန်ကျတော့ မီးမီးမှာချစ်သူရဲ့ ဗရွတ်
ရွတ်တကို သဘောတွေကျလို့. . .

“စံကြီး. . .”

“ဟင်. . .”

“နင်ဒီလို ပေါက်ကရတွေ ဘယ်ကတတ်လာတာ
လဲ. . .” ဆိုတော့. . .

စံကြီးမှာ ချစ်သူကို လေးလေးနက်နက်ပြောရှာသည်။

“မီးမီးရယ်. . . ငါ့ဘဝမှာ ဖွင့်ပြောလို့မရတဲ့ ဒုက္ခတွေ
ကြားမှာ တဖုန်းဖုန်းလဲခဲ့ဖူးတယ်. . . အဲဒီကစပြီး ငါဆိုတဲ့
ကောင်ဟာ ဘဝကိုသရော်လိုက်၊ ပြောင်လိုက်နဲ့ ရပ်တည်နိုင်
အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာ ဒီနေ့ထိပဲ. . .”

စကားသံဆုံးတော့ သူမမှာ. . . ကရုဏာမျက်ဝန်းအစုံ
ဖြင့် ချစ်သူကိုကြည့်နေရှာသည်။ ပြီးတော့. . . နှုတ်ခမ်းပါးအစုံ
မှ ဖြည်းညှင်းစွာဖြင့်. . .

“အတူနေခွင့်ရရင် ကောင်းမယ်. . . စံကြီးရယ်တဲ့”

အဲဒီတုန်းက သတိမထားခဲ့ကြဘူး။ မုန်တိုင်းဆိုတဲ့
အကောင်ကြီးရဲ့ ရှေ့ပြေးက လေပြေဆိုတာကိုပေါ့. . .။

အခန်း ◀ ၁၃ ▶

စာသင်ခန်းမှအထွက်. . . ကန်တင်းရဲ့ “ဒီပုံစံ” လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်လေးဆီသို့. . . တစ်ဦးတည်း ထွက်လာခဲ့မိသည်။
ချစ်သူကို မျှော်မိတော့လည်း ကျောင်းမလာဖြစ်ခဲ့ပေ. . . စော
စောစီးစီး ပရက်တိကယ်ပြီးသည်နှင့် ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ဆိုင်
ရောက်တော့. . . ထုံးစံအတိုင်း သောက်နေကျမှာယူ သုံးစွဲပြီး
ဆေးလိပ်ကလေးဖွာလိုက်မိသည်။

ကျော်ခိုင်မှာလည်း. . . အတွဲလေးနှင့်၊ မင်းဇော်က
လည်းခွက်ပုန်း. . . မိလာတစ်ဦးသာ အထီးကျန်သနားစရာ၊
စံကြီးမှာ အဆွေးများပျံ့နှံ့လျက်. . .

“ဟိတ်ကောင်. . .”

“အမလေး. . . ဟ”

“ဟဲ. . . ဟဲ မင်းက ဒါလေးများ လန့်ရတယ်လို့”

“လန့်တာပေါ့ကွ. . . မင်းအကြောင်းတွေ့နေတာ”

“ဟေ့. . . တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မင်းက ဘာတွေများ

.....
တွေးလို့လဲ... ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး.. မင်းနဲ့ ညိုမိကိစ္စ”
စကားဆုံးတော့.. မိလားမျက်နှာမှာ စိတ်ဝင်စားမှု
အပြည့်... ”

“ဟုတ်တယ်စံကြီးရ၊ ညိုမိကို ပရိပို(စ်)လုပ်ထားတာ၊
တစ်နှစ်ကျော်ပြီကွာ.. ငါအဖြေတစ်ခုတော့ တောင်းသင့်နေ
ပြီထင်တယ်”

“တောင်းသင့်တာကြာပြီ.. မင်းက လက်နှေးနေတာ
ကိုး... ”

“မနေဘူးကွ.. ငါ့ကို သုံးနှစ်သုံးမိုးပြောနေလို့”

“ကျွတ်.. အဲဒီခေတ်က ကျန်ခဲ့ပြီကွ”

“မင်းကသာ ကျန်နေ.. ဟိုကငါ့ကို မပြည့်သေးဘူး
ဆိုတာချည်းပဲ တဖွဖွပြောနေတာ... ”

“ဒါကတော့ကွာ.. ဒီလိုပဲ ပြောကြမှာပေါ့၊ မင်းကလဲ
ညံ့ချက်ကကို ပိုပါတယ်”

“ပြီးတော့ ကြားထဲမှာဟိုလိုလို.. ဒီလိုလိုလုပ်တဲ့
အချိန်တွေလည်း အများကြီးပဲ... ”

“ဒါပေမယ့်.. ငါတကယ်ချစ်တာက ညိုမိပါကွ”

“အေးလေ.. မင်းအဖြေမရ၊ ရအောင်တောင်းသင့်
ပြီ၊ တော်ကြာ အီလယ်လယ်ဇာတ်မျောကြီးဖြစ်နေဦးမယ်”

စကားဆုံးတော့.. မိလားမှာသေသေချာချာ စဉ်းစား
.....

.....
နေပုံရသည်။ ပြီးတော့မှ... ”

“ငါ တစ်ပတ်အတွင်း မရရအောင်တောင်းမယ်ကွာ”

“အေး.. ကောင်းသားပဲ၊ ဟိုကလည်း မင်းကိုကြိုက်
နေပြီပဲကွာ၊ နို့ပို့ဆိုအဖွဲ့ထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ အထီးကျန်
ဖြစ်နေဦးမယ်... ”

“အေး.. ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုကြီးတော့အဖြစ်မခံနိုင်
ဘူး.. ဒါပေမယ့်ကွာ၊ ငါအဖြေတောင်းတိုင်း အီလယ်လယ်
ကြီးပဲ ပြန်လာရတယ်ကွ”

“မင်းတောင်းပုံတောင်းနည်းမှ မဟုတ်တာကိုး... ”

“ဟင်.. ပါးစပ်နဲ့မတောင်းလို့ ငါက ဘာနဲ့တောင်း
ရမလဲ”

“ဒီကိစ္စတွေဆိုတော့.. လက်ကလေးတော့ နည်း
နည်းပါရတယ်ကွ”

စကားဆုံးတော့ မိလားမျက်နှာမှာ ဝင်းခနဲတောက်
လို့... ”

“ဂလိုဆို ဒီလက်ကိုငါဘယ်လို.. အသုံးချရမလဲ၊
တော်ကြာ ‘သူ့ကျွန်မခံပြီလက်’ ဆိုပြီး အကြတ်ခံနေရဦးမယ်”

“စိတ်ချ.. ”

“ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်... ” ဆိုတော့ မိလားမှာ
စံကြီးကို အားကိုးတကြီးကြည့်နေရှာသည်။

“ညးန.. ကျွန်ရင်ဆင်းရင်၊ မင်းသူ့ကို အချိန်ဆွဲပြီး၊
.....

စကားပြော၊ လမ်းမှာ လမ်းမီးတိုင်မရှိတဲ့ မှောင်ရိပ်ကျရင် . . အတင်းအဖြေတောင်းကွာ . . မရရင်လက်ကိုင်၊ လှမ်းဖက် သူဘာပြောပြောမလွတ်နဲ့ကွာ . . ဟိုကလည်း မင်းကိုကြိုက် နေပြီးသားပဲ၊ အဖြေပေးမှာပေါ့”

“တကယ် . . .”

“တကယ်မဟုတ်ဘူး . . နှစ်ကယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ခု သောက်ထားတဲ့လက်ဖက်ရည်နဲ့ ဆေးလိပ်ကိုတော့ မင်း . . ဒကာခံရမယ်”

“အိုကေ . . .”

မိလာတို့ကလည်း ဒါမျိုးဆို သဒ္ဓါပြီးသား။ ခဏကြာ တော့ ဝိုင်းထဲကို . . မင်းဇော်ရောက်လာသည်။

“ငါ အဝေးက လှမ်းကြည့်နေတာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ပွစိပွစိနဲ့ . . ဘာမဟုတ်တာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“မိလာ့အတွက် စဉ်းစားပေးနေတာ . . .” ဆိုတော့

ငတိသားက . . မိလာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“တခြားမဟုတ်ဘူး . . မင်းဇော်ရေ၊ ဒီကောင်မိလာ့ကို ရဲဆေးတင်ပေးနေရတာ . . ညိုမှိုဆီက အဖြေတောင်းတိုင်း အီလယ်လယ်နဲ့ ပြန်လာရလို့ကွာ၊ မင်းရော ဘယ်လိုထင်လဲ မင်းဇော် . . .”

“ငါကတော့ . . ဒီကောင်မိလာ၊ အတင်းအကျပ်အ ဖြေတောင်းရင် ပေးမယ်လို့ထင်တာပဲ . . ညိုမှိုနဲ့ ငါနဲ့ကတစ်

လမ်းတည်းဆိုတော့ ကြုံရင်ကြုံသလိုဒီကောင်အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး ပြောဖြစ်တယ်ကွ . . ပြောတိုင်းလည်း ညိုမှိ က စိတ်ဝင်တစားရှိပါတယ်ကွာ”

မင်းဇော်ရဲ့စကားဆုံးတော့ . . ငတိသားမိလာရဲ့ မျက်နှာကြီး ပြုံးရွှင်လို့တဖန်ဖြစ်နေသည်။

“ဒါပေမယ့်နော် . . ညိုမှိကို မင်းအတည်တကျတွဲရ မယ် . . ဒို့တစ်ဖွဲ့လုံးက အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ စည်းဘောင် တော့ မကျော်နဲ့ကွာ”

“စိတ်ချပါ . . မင်းဇော်ရေ၊ ငါတကယ် ကြိုက်တာကွ၊ ကျောင်းပြီးရင် တကယ်ယူမှာပါကွာ”

“အေးလေ . . အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲပေါ့၊ ဒီလိုပြောပြီး သတိပေးရတာလည်း ညိုမှိအကြောင်း ငါအသိဆုံးကွ”

မိလာမှာစိတ်ဝင်တစားနှင့် နားထောင်နေရှာသည်။ ချစ်သူရဲ့သမိုင်းဆိုတော့လည်း ဂရုစိုက်ရရှာမပေါ့ . . .

“ညိုမှိတို့မှာ ဖအေမရှိတော့ဘူးကွ . . သူနဲ့သူ့အမေ နှစ်ယောက်တည်း လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရတာ၊ အမေ တစ်ခု သမီးတစ်ခုပေါ့ကွာ . . .”

“ဟေ . . မှန်လိုက်လေကွာ”

မိလာမှာ အားပါတရထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . မိလာ၊ ငါစကားအကောင်းပြောနေ တာနော်”

“အေးလေ.. ငါက ဘာပြောလို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူး.. မင်းထောက်ခံတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ငါသိတယ်..” လို့ ပြောရင်း မင်းဇော်မှာ စံကြီးဘက်ကိုစစ်ကူလှမ်းတောင်းလိုက်သေးသည်။

“ဟုတ်တယ်မို့လား.. ဒီကောင်ပြောတဲ့အဓိပ္ပါယ်ဘာလဲဆိုတာ”

စံကြီးမှာ ပြုံးစေနေ ဆေးလိပ်ဖွာလို့ တစ်ဖွဲ့လုံးမှာကလည်း စကားကောင်းပြောရင်တောင်.. တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ ပြောရမယ့်အဖြစ်ကိုး။

“ကဲပါကွာ.. ထားပါတော့ ဒီနေ့ညနေကူးရှင်အပြန်လုပ်ငန်းစပေါ့.. အောင်မြင်ရင်တစ်ဖွဲ့လုံးကို လက်ဖက်ရည်နဲ့ ဆေးလိပ်ပဲတိုက်ပါကွာ” ဟု.. စံကြီးမှပြောလိုက်လေသည်။

စံကြီးစကားဆုံးတော့.. မိလာမှာ မျက်မှန်ကြီးပင့်ပြီး လက်မတထောင်ထောင်နှင့် စိတ်ချဆိုတဲ့သဘော.. . .

ကျော်ခိုင်ကိုမျှော်ပေမယ့်.. ငတိသားက မေလဲ့ရှိရာ သင်္ချာဆောင်သို့ပြန်ကြွသွားလေပြီ ဖြစ်သည်။ တောင်စဉ်ရေမရပြောနေတုန်း.. မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသူက.. မော်ကွန်းထိန်းဆရာကြီး.. .

အားလုံးက တအံ့တဩဖြစ်လို့.. ဆရာကြီးမှာ ရောက်ရောက်ချင်း..

“စံကြီးရေ.. မင်းပြီးရင် ရုံးခန်းကိုခဏလာခဲ့ဦးကွာ။

တို့နှစ်ယောက်ကျောင်းကိစ္စလေးတွေ တိုင်ပင်ရအောင်.. .”

ဒီလိုပြောပြီဆိုကတည်းက စံကြီးတို့က အထာနပ်ပြီး သား.. မိလာနှင့် မင်းဇော်မှာတော့ နားမလည်ပါးမလည်နှင့် ကြည့်နေရှာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး.. ခဏနေရင် ကျွန်တော်လာခဲ့ပါမယ်” ဆိုတော့.. ဆရာကြီးမှာရုံးခန်းရှိရာသို့ ထွက်သွားလေသည်။

“စံကြီး.. ဘာကိစ္စလဲဟေ့”

မိလာမှ.. သိချင်စိတ်ပြင်းပြစွာ မေးပြန်သည်။

“ကျောင်းကိစ္စ တစ်ခုခုဖြစ်မှာပေါ့ဟ.. .”

သိနေပေမယ့် အမှန်အတိုင်းပြောလို့က မဖြစ်၊ မောင်းထက်ဆိုးတဲ့ကောင်တွေဆိုတော့လည်း ကြောက်ရရှာသည်ပေါ့.. . .

ရုံးခန်းရှိရာသို့အသွား.. လမ်းတွင် မေလဲ့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးဖြစ်သော သင်ဇာနှင့် သူဇာကိုတွေ့သည်။

“ကိုစံကြီး.. .”

“ဟင်.. ညီမတို့ပါလား”

“ညနေအားရင်.. ညီမတို့အဆောင် ဂစ်တာလာတီးပါလား၊ မေလဲ့ရော.. ညီမတို့ရော ချင်းသုပ်ကျွေးမယ်လေ၊ ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်၊ ညီမတို့က စီစဉ်ထားမှာ.. .”

“အင်းပါ..အစ်ကိုတို့ လာနိုင်အောင်ကြိုးစားမယ်လေ”
နှစ်ဦးလုံးက ဖော်ရွေစွာဖိတ်ခေါ်နေကြသည်။ စံကြီး
မှာ နှစ်ဦးစလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် ဆရာကြီးဦးသန့်ဇင်
ရှိရာ ရုံးခန်းသို့ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ရုံးခန်းရောက်တော့.. လူက ခပ်ရှင်းရှင်းဖြစ်နေ
သည်။ ရုံးစားပွဲပေါ်တွင်လည်း ဆရာကြီးလက်ဖက်ရည်တစ်
ခွက်နှင့် ဆေးလိပ်တစ်ဘူးစီစဉ်ထားပေးသည်။

ဒါကိုကလည်း အလိုက်သိတဲ့သဘောပေါ့.. ပညာ
ရှင်ဆိုတော့လည်း လေးလေးစားစားဆက်ဆံရမှာ ဧကန်မုချ။
စံကြီးမှာ ဆရာကြီး၏မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ခုံတစ်လုံးကိုဆွဲ၍
ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ...

“ဆရာကြီး.. ဘာအရေးကြီးလို့လဲ”

“အေးကွ.. ကြီးတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေ
မယ့်လည်း ကြီးတော့ကြီးတယ်ကွ”

စံကြီးမှာ.. ဆရာကြီး၏ပြောစကားကို စူးစိုက်စွာ
နားထောင်နေရှာသည်။

“ဒီလိုကွာ.. စံကြီးရ၊ ဒို့နှစ်ယောက်ချစ်သူတွေဖြစ်
သွားကြပြီကွ...”

“ဟာ.. ဒါကောင်းတာပေါ့ ဆရာကြီးရ”

“မင်းကသာ ကောင်းတယ်ပြောနေ၊ ငါ့မှာမကောင်း
သေးဘူးကွ...”

“ဗျာ...”

“ဟို.. ဟိုကွာ တဖိုးမထင်ပါနဲ့ ချစ်သူတွေလို မသွား
ဖြစ် မလာဖြစ်တာကို ပြောတာပါ။ ငါက ချိန်းလိုက်တိုင်း
မအားတာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ရတာနဲ့.. ဒို့နှစ်ယောက်အပြင်ကို
မသွားဖြစ်ဘူးကွာ.. သွားမယ်ဆိုရင်လည်း သူ့မှာဟိုလူရှက်
ဒီလူရှက်နဲ့ မသွားဖြစ်ပြန်တော့ဘူးကွာ.. ငါက သူ့ကိုခြောက်
ခါချိန်းတယ်.. သူက ခုနှစ်ခေါက်လောက်ငြင်းတယ်ကွ၊ အဲဒါ
ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိလို့.. မင်းနဲ့တွေ့တာနဲ့အတော်ပဲ
ဆိုပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်တာ.. စဉ်းစားပေးဦး စံကြီး”

“ဒါနဲ့ ဆရာကြီးတို့ချစ်သူတွေဖြစ်တာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲ...”

“မင်း.. စပြီး တံတားခင်းပေးကတည်းက ကြီးစား
လိုက်ရတာ.. လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်ကမှ အဆင်ပြေတာ
ကွ...”

“ဟင်.. ကျွန်တော်က ဒီထက်များပိုပြီး မြန်မယ်လို့
ထင်တာ၊ ဆရာကြီးတို့က တော်တော်ကြာတာပဲနော်...”

“ဪ.. မင်းကလည်း လူကြီးဆိုတော့ လူငယ်တွေ
လို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး မကောင်းဘူးလေကွာ.. သူ့ကိုယ်သူ
ထိန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းပြီး အချိန်လေးဆွဲရတော့လည်း
နည်းနည်းတော့ ကြာတာပေါ့ကွာ.. ဟဲ.. ဟဲ”

“ဆရာကြီးဘယ်လို ဖြစ်စေချင်တာလဲ...” ဆိုတော့

.....
ဆရာကြီးမှာ တဟဲဟဲနှင့် ပြောရှာသည်။

“ငါကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် တန်းကိုလက်ထပ်ချင်တာပဲ ကွာ.. ချိန်းတာတွေချက်တာတွေ လုပ်မနေချင်တော့ဘူး”

ဆရာကြီးမှာလူပျိုသိုးကြီးဆိုတော့ တကယ့်ကို စိတ်ကခပ်မြန်မြန် ဒီစကားကိုများ အပျိုကြီးအန်တီကြူ ကြားရင်ဖြင့် မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူး ရင်ဖိုနေရရှာလောက်သည်။

“ချိန်းတွေ့လို့ရတဲ့အထိတော့ အဆင်ပြေအောင်ကြိုးစားလို့ရတယ် ဆရာကြီး၊ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့အထိတော့ မလွယ်လောက်သေးဘူးထင်တယ်.. .”

“အေးလေ.. မင်းစီစဉ်ပေးဦး စံကြီးရာ၊ ချိန်းတွေ့ရလည်း မဆိုးပါဘူး”

ဪဆရာကြီး ခများလည်း ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ထိခွင့်၊ တို့ခွင့်ရရင်တောင် မဆိုးဘူးဆိုတဲ့သဘော ထင်ပါရဲ့.. .

“ဒါပေမယ့်ဆရာကြီး.. လွယ်တော့မလွယ်ဘူး၊ အကုန်အကျကလည်း လိုအပ်ရင်လိုအပ်သလို များနိုင်တယ်နော်”

“ကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေကွာ.. .”

ဆရာကြီးမှာ.. အငမ်းမရ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဖွတ်ချစ်မယ်ဆိုတဲ့သဘော ကလေးဆိုးကြီးနှင့် နင်လားငါလားဖြစ်လို့.. .

“ဆရာကြီး.. အန်တီကြူကို အရမ်းမျှ နေပြီလား”

“မေးမှ မေးရက်ပလေ စံကြီးရာ.. တုန်နေအောင် ချစ်တာကွ”

.....
သဒ္ဓါမွန်စာပေ

.....
“ဒါဆို.. ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပေးမယ်လေ၊ ဆရာကြီးခဏစောင့်”

“ညနေ မင်းအားရင်၊ လာလည်ကွာ.. ဆရာအိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ငါ့တပည့်ကိုဘီယာ အဝတိုက်မယ်.. .”

ဒီတော့လည်း.. . ငတ်သားစံကြီးမျက်နှာက သဘောတွေကျလို့.. .

ညနေကျတော့လည်း ကျူရှင်မတက်ဖြစ်ပြန်တော့ပေ.. သူငယ်ချင်းအားလုံးက တမျှော်မျှော်နဲ့ အမျှော်ဆုံးက ပီလာ.. .။

လက်ဖက်ရည်ခိုင်းထိုင်ကတည်းက. . မိလာမှာ မျက်နှာမကောင်း. . စံကြီးကိုတွေ့တွေ့ချင်း ရင်ဖွင့်တော့လည်း မိလာ့စကားသံများကြားတွင် ငိုသံတွေကလည်း ခပ်စွက်စွက်ပါ၍ နေသည်။

“စံကြီး. . ငါတော့ကျွိုင်ပြီ”

စကားမစပ် ပြောလိုက်သော. . မိလာ့စကားသံကြောင့် စံကြီးမှာ အံ့ဩသွားမိသည်။

“ဟင်. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျူရှင်က အပြန်. . မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ငါလုပ်လိုက်တယ်. . စိန်မျောက်မျောက်နဲ့ တူးတူးကလည်း သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ငါ့ကိုရှောင်ပေးတယ်။ ဒီကော့ ငါလည်း အပိုင်ဆိုပြီး မင်းပြောတဲ့နည်းစနစ်ကို ကျင့်သုံးလိုက်တယ်ကွာ”

“ဒီတော့. . .”

စံကြီးမှာ စကားဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွိုင်တာပေါ့ကွ. . .”

“ဘယ်လို ဖြစ်လို့လဲကွာ. . .” ဆိုတော့. . .

“ထုံးစံအတိုင်း. . ကျူရှင်ဆင်းတော့ ပြန်လာကြရောကွာ. . မင်းပြောတဲ့အတိုင်း လမ်းမှာမှောင်ရိပ်ကျတဲ့နေရာလည်း ရောက်ရော. . .”

“ညိုမိ. . .”

“ဘာလဲ”

“ခဏလောက်ဟာ. . .”

“ဘာပြောမလို့လဲ. . တော်ကြာ၊ အိမ်ပြန်နောက်ကျရင် အမေစိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

“ခဏလေးပါဟာ. . ပြောစရာရှိလို့”

“နင်ကလည်း ပြောလို့ကိုမပြီးနိုင်တော့ဘူး. . ပြော” ဆိုတော့. . အလင်းမသဲမကွဲ မှောင်ရိပ်အောက်တွင် မိလာမှ မျက်မှန်ကြီးကို ပင့်တင်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ. . .

“ငါ အရမ်းချစ်တယ်. . ညိုမိရယ်၊ မနေနိုင်တော့ဘူးဟာ. . .”

ငတိသား မိလာ. . လွယ်အိတ်ကြီးစလွယ်သိုင်းနှင့် အတင်းဖက်ပါလေတော့သည်။

ညိုမိမှာလည်း အတင်းရုန်းပေါ့. . .

“အဲ. . အဲလိုကြီး မလုပ်နဲ့မိလာရယ်၊ လွတ်. . လွတ်ပါဟာ”

“ဟင့်အင်း.. ဟင့်အင်း လုပ်မှာပဲ၊ ချစ်တယ်ပြောမှ လွတ်မယ်ဟာ...”

ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း လူရှင်းတဲ့လမ်းကြား.. အရိပ်ကောင်းတဲ့သစ်ပင်ကြီးတွေကလည်း အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း၊ ဒီတော့ လူရှင်းတဲ့လမ်းကြားမှာ ချစ်သူမဖြစ်သူနှစ်ဦးကိုပဲ.. အကာအကွယ်ပေးသယောင်ပေါ့။ ဇီးကွက်တစ်ကောင် နှစ်ကောင်ကလည်း သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှ ‘ကြည့်ကွ့.’ ‘ကြည့်ကွ့.’နဲ့ အော်မြည်၍ နေသည်။

မိလာမှာ ဖက်မယ့်ဖက်တော့လည်း သဘာဝကျကျ ခါးကိုမဖက်ဖြစ်.. သင်မပေးလိုက်ရရှာဘူးကိုး။ တကယ်ဖက်လိုက်တော့လည်း ကလေးဘဝက ရန်ဖြစ်သလို ညိုမိရဲ့ လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့အားပါးတရ ဖက်ထားရှာသည်။

ညိုမိမှာလည်း အတင်းရုန်း၊ နှာရည်တွေကလည်း ထွက်လို့.. မိလာမှာလည်း အားကုန်ဖက်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ညိုမိမှာ နှာခေါင်းသံလေးတောင် ခပ်အစ်အစ်ထွက်လို့..

“မလုပ်နဲ့နော်.. ငါ.. ငါ မုန်းလိုက်မယ်နော်”

“ချစ်တယ်လို့.. ပြောဟာ...”

ဘယ်လိုပြောပြော.. ငတ်က လွတ်မပေး။ ညိုမိမှာလည်း မိလာရဲ့ရင်ဘတ်ကို အတင်းတွန်း နောက်တော့.. ညိုမိမှာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ မည်သို့လုပ်လိုက်သည်မသိ.. မိလာမှာ.. “အား”ခနဲအော်ပြီး နောက်သို့လန်ကျပါလေရော။

(စကားချပ်။ အသီးသီးတွင် အားနည်းချက်အားသာချက် ရှိကြသည်။)

တကယ်တော့ နောက်သို့လဲကျချင်ပေမယ့်.. လဲကျခွင့်မရရှာ။ ပက်လက်ရဲ့ လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီလောက်ရှိသည်။ ရှိမယ်ဆိုလည်း ရှိမပေါ့.. ညိုမိကဆွဲတာကိုး။

သူမ.. ညိုမိမှာလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အပွေ့အဖက်မကြုံဘူးသေးရာပေ.. ဒီတော့ သူမမှာရှက်စိတ်ကြောက်စိတ်မွန်ပြီး ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲပါလေရော။ ဒီတော့ မိလာမှာ ငယ်သံပါအောင်အော်ပါလေရော..

“ငါ.. ငါမှားပါတယ် ညိုမိရယ်၊ ငါ့ကို သနားပါနော်”

ဒီတော့မှ.. ညိုမိမှာ သတိထားမိပြီး လွတ်ပေးလိုက်တော့သည်။ လွတ်ပေးလိုက်တော့လည်း အနောက်ဘက်မှာ မြောင်းကြီး.. မိလာမှာ မြောင်းထဲမှာ ပက်လက်ကလေး။

ညိုမိမှာလည်း သူမရဲ့လက်ကလေးကို တအံ့တဩကြည့်ပြီး.. ရှက်ရှက်နဲ့ပြေးပါလေရော.. သစ်ပင်ပေါ်မှ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း စုတ်တွေထိုးလို့ ကျွတ်.. ကျွတ်.. ကျွတ် တဲ့..

“ငါ့အဖြစ်က.. ဒါပါပဲကွာ” ပြောတော့.. အားလုံး

မှာ ရယ်မောကြရှာ၊ ကာယကံရှင် မိလာရဲ့ မျက်နှာကြီးက မည်းတူးလို့ အနံ့ခံကြည့်ရင် မြောင်းပုပ်နဲ့ ခပ်သင်းသင်း..

လမ်းလျှောက်ရင် ကွကွ..ကွကွနဲ့ ခါးလေးညွတ်လို့

ရှင်းပေးဦးတော့ စံကြီးရေပေါ့...။

စံကြီးမှာ ကျောင်းသားရေးရာ ဌာနသို့ရောက်တော့ ထမင်းစားချိန်ကြီးဖြစ်၍နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဌာနမှ ဝန်ထမ်းတွေ ကိုလည်း ထုံးစံအတိုင်းအားလုံးကို ခပ်တည်တည်နဲ့ကြည့်ပြီး အန်တီကြူရီရာသို့ သွားလေတော့သည်။

အန်တီကြူမှာ စံကြီးကိုတွေ့တော့ ပျာပျာသလဲကို ဖြစ်လို့...

“ဟယ်... မောင်စံကြီး၊ လာလေ ဘယ်ဘက်ကလှည့် လာတာလဲ...”

“ဒီလိုပါပဲ... အန်တီကြူရယ်၊ အန်တီကြူနဲ့မတွေ့ရ တာ ကြာတာနဲ့ လှည့်ဝင်လာတာ”

“အေးလေ... မင်းက မလာတာတောင်ကြာပြီ”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်လည်း အလုပ်နည်းနည်း ရှုပ်နေလို့၊ အိမ်နဲ့ကျောင်း... ကျောင်းနဲ့ အိမ်ဆိုတော့လည်း ဘယ်မှမသွားဖြစ်ဘူး အန်တီကြူရယ်”

“ဒါနဲ့... အန်တီကြူရဲ့သတင်း သဲ့သဲ့လေးကြားမိ တယ်...”

“ဟင်... ဘယ်... ဘယ်သူပြောတာလဲ စံကြီးရယ်”
ဌာနမှူးအပျိုကြီး အန်တီကြူမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ

ဖြစ်၍နေသည်။

“ဟဲ... ဟဲ နောက်တာပါ အန်တီကြူရယ်၊ ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး”

“အမလေး... တော်ပါသေးရဲ့ကွယ်...”

“ဒီကိစ္စက ဘာ ရှက်စရာရှိလို့လဲ အန်တီကြူရယ်”

“ဪကွယ်... မင်းကလည်း တို့တွေက၊ ကလေး တွေမှမဟုတ်တာ”

“အန်တီကြူကသာ အသက်ကြီးပြီထင်နေတာ... နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်လိုက်ရင် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်း သားကျောင်းသူလို့ ထင်ရလောက်တယ်... နုတာကို ပြောတဲ့ သဘောနော် အန်တီကြူ...”

စကားဆုံးတော့ အန်တီကြူမှာ ပြုံးပြုံးကြီး...

“ဒါနဲ့ အန်တီကြူ... ဆရာကြီးကို အဖြေပေးလိုက်ပြီ လား”

“ရှု... တိုးတိုး... ဌာနကဝန်ထမ်းတွေ သိသွားဦး မယ်”

ပြီးတော့မှ... “ပေးလိုက်ပြီ”ဆိုပြီး၊ ရှက်ပြုံးကြီး ပြုံးလို့

“ခု အန်တီကြူဆီကို... လာရတာလဲ အရေးကြီးလို့”

“ဟင်...”

အန်တီကြူမှာ... စံကြီးရဲ့စကားသံကြောင့် ခပ်လန့် လန့်ဖြစ်မိသည်။ ဟုတ်တော့လည်း အဟုတ်... ဟိုတစ်ခါလာ

တော့ ချစ်သူ၊ ဒီတစ်ခါ လာရင်.. အိမ်ထောင်ကျနိုင်သည့် အဖြစ်ကိုး..

“စံကြီးနော်.. ငါကြောက်တယ်”

“ဪ.. မကြောက်ပါနဲ့ အန်တီကြူရယ်၊ ကျွန်တော် လာတာ တကယ့်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမို့ပါ”

အန်တီကြူမှာ စံကြီးကိုကြည့်ပြီး၊ နားထောင်နေရှာ သည်။

“အန်တီကြူက.. ကျွန်တော့်အပေါ် အရွယ်လည်း ဟုတ်တယ်.. ကျွန်တော့်အမေအရွယ်လည်း ဟုတ်တယ်မို့ လား..”

“ဟုတ်တယ်လေ..”

အန်တီကြူမှာလည်း ဘာမသိညာမသိနှင့်ကိုး..

“ကုန်ကုန်ပြောရရင်၊ အပေါ်အရင်း အမေအရင်းလို ပါပဲ.. အန်တီကြူရယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာဟုတ်တယ် မဟုတ်လား” ဆိုတော့.. အန်တီကြူကလည်း ဟုတ်တာပေါ့ တဲ့။

ဒီလို ဂါရဝထားတဲ့စကားလုံးတွေပါတော့လည်း.. အန်တီကြူမှာ သဘောတွေကျပြန်ပါရော..

စံကြီးမှာ ခဏနားပြီး စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ခုတလော.. ကျွန်တော်ကံမကောင်းဘူး ဖြစ်နေ တယ် အန်တီကြူရ၊ ချောင်းဆိုးရင်လည်း တဟွတ်ဟွတ်နဲ့

လေလည်ရင်လည်း တဘူဘူနဲ့ ဒါကံမကောင်းတဲ့သဘောမို့ လား.. အန်တီကြူ ပြီးတော့ ဟိုတလောက ကျောင်းအလာ လမ်းမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကျပျောက်ပြန်ရော..”

တကယ်တော့ ပိုက်ဆံအိတ်တောင် မမြင်ဘူးတဲ့ရုပ်။

“ဒါ.. ကံမကောင်းတဲ့ သဘောမဟုတ်လား..”

အန်တီကြူ ပြီးတော့ ခုတလောအိပ်မက်ဆိုးတွေ နေ့တိုင်းနီး ပါး မက်တယ်.. အန်တီကြူ ဒါကံမကောင်းတဲ့သဘော မဟုတ်လား.. အန်တီကြူ”

အန်တီကြူမှာ စံကြီးပြောသမျှကို တအံ့တဩနဲ့ ခေါင်းတွေညိတ်လို့နေသည်။

“ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ဗေဒင်သွားမေးမိတာပေါ့ အန်တီကြူရ.. သွားမေးတော့ ဗေဒင်ဆရာက ဟောပါလေ ရော.. ဒီလထဲမှာ ကံဆိုးတဲ့အကြောင်း ဒုက္ခတွေထပ်ပြီး ကျ ရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဟောလိုက်တာ.. အန်တီကြူရယ်၊ ကွက်တိပဲ..”

အန်တီကြူမှာ.. စံကြီးပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေရှာသည်။

“အဲဒါ.. ယတြာချေဖို့ပြောတော့ အမိလို အစ်မလို၊ တနင်္လာသမီးက ချေပေးမှရမယ်လို့ပြောတယ်.. ကျွန်တော် လည်း စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး၊ တနင်္လာသားသမီးက ပေါပေ မယ့် အမိလို အစ်မလို.. တနင်္လာသမီးက ရှားတယ်လေ..”

အန်တီကြူရဲ့.. အဲဒါနဲ့ ငါတော့သွားပါပြီကွာဆိုပြီး စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့အိပ်လိုက်ရော.. အဲ.. အဲဒီမှာ အိပ်မက်မက်တော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့အဒေါ်ကြီးက အန်တီကြူနဲ့ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ.. မိုးလင်းတော့မှ စဉ်းစားကြည့်တော့ အန်တီကြူကို သတိရမိလိုက်တယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို ယတြာချေပေးဖို့ ကူညီပေးပါနော်.. . . ။

စံကြီးရဲ့ ပုံပြင်လေးဆုံးတော့.. အန်တီကြူမှာ မငြင်းနိုင်ရှာ.. . . ။

“မင်းကတော့ကွယ်.. မရရအောင် အကူအညီ တောင်းတော့တာပဲ.. . .” ဆိုပြီး ပြုံးနေရှာသည်။ ဒါလည်း ကူညီမယ့်သဘောပေါ့။

“ဒါနဲ့.. အန်တီကြူဘယ်လို ကူညီပေးရမလဲ စံကြီးရဲ့.. . .”

“လွယ်တော့လွယ်ပါတယ်.. အန်တီကြူရာ၊ ဘုရားရှေ့မှာယတြာချေ ချေပြီးရင် ပဋ္ဌာန်းပုတီးအပတ်(၃၀)စိပ်ရမယ်လို့ပြောတယ်။ အန်တီကြူက ယတြာကူချေပေးရမယ်၊ ပုတီးစိပ်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင် ပေ(၂၀၀) လောက်အကွာမှာရှိရမယ်.. အဲဒီကနေ ကျွန်တော့်ကိုကျန်းမာပါစေဆိုပြီး.. မေတ္တာပို့ပေးရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘုရားပေါ်မှာပဲကျွန်တော့်ကို မေတ္တာပို့လို့ရတယ်”

စကားဆုံးတော့ အန်တီကြူမှာအံ့သြသွားပုံပေါ်

သည်။

“မင်း ယတြာချေတာက ထူးထူးဆန်းဆန်းကြီး” ဆိုပဲ။

“ဪ.. ဒါနဲ့ အန်တီကြူကိုပြောရဦးမယ်၊ ဆရာကြီးဖျားနေတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်.. နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီတဲ့.. . .”

“ဟင်.. ဟုတ်လား၊ အန်တီလည်း ‘သူ့’ကို မတွေ့ဖြစ်တာ နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီလို့ တွေးနေတာ.. . .”

“ဟုတ်တယ်.. အန်တီကြူရ၊ တစ်ကိုယ်ရည်တကာ ယသမားဆိုတော့ အနေအထိုင် အစားအသောက်မှားမှာပေါ့၊ ဆရာကြီးက သဘောကောင်းတော့ ကျွန်တော်တော့သနားမိတယ်.. အန်တီကြူရာ” ဆိုတော့.. . .

အပျိုကြီးအန်တီကြူရဲ့ မျက်နှာမှာစိုးရိမ်စိတ်ကလေး ဖြစ်ပေါ်၍လာတော့သည်။

“ဒါနဲ့.. အန်တီကြူနဲ့ ကျွန်တော်လမ်းကြွရင်သွားကြရအောင်.. . .” ဆိုတော့ အန်တီကြူမှာ ရှက်ရှက်နဲ့ခေါင်းညိတ်၍ နေသည်။

ဒီလိုနဲ့ အင်္ဂါနေ့ချေမယ်ပေါ့။ စံကြီးမှာ.. ရည်မှန်းချက်များအောင်မြင်စွာဖြင့် မေဂျာဆောင်ရှိရာ သိပ္ပံဆောင်သို့.. . . ။

အခန်းထဲရောက်တော့ အသီးသီးစကားတွေဖောင်ဖွဲ့လို့ အလှည့်ကျစာသင်မယ့် ဆရာဦးဝင်းဇော်အချိန်.. ဆရာ

မလာဖြစ်ပုံရသည်။

မိလာကြည့်တော့ ညိုမိနှင့်မနီးမဝေးမှ ခေါ်တော့နှိုး
နှိုးလို့ . . မျက်လုံးတွေကလည်း အပီအပြင်ကြွေတဲ့စတိုင်(လ်)။
ညိုမိ တစ်ခါတလေ လှည့်ကြည့်မိရင် မျက်မှန်ကိုပင့်ကာပင့်
ကာနဲ့ ရွံ့တွန့်တွန့်ပုံစံ . . .

လှေကျင့်ထားသည့်ပုံစံကတော့ ကွက်တိပင်ဖြစ်၍နေ
ပြီဖြစ်သည်။ စံကြီးမှာ အခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်း ညိုမိကို စကား
ပြောလိုက်သည်။

- “ညိုမိ . . ဆရာမလာဘူးလား”
- “အေး . . မလာဖြစ်ဘူးထင်တယ်ဟာ”
- “နင် . . အခုအားလား”
- “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
- “ပြောစရာရှိလို့ . . .”
- သူမမှာ တစ်ခုခုကိုတော့ သဘောပေါက်ပုံရသည်။
- “ကန်တင်း . . သွားရအောင်ဟာ”
- “ဟင့်အင်း . . မသွားချင်ဘူးဟာ”
- “ဘယ်သူမှ မပါဘူး ညိုမိရဲ့ . . နင့်ကိုပြောစရာရှိလို့”
- ဆိုတော့မှ သူမမှာပေကပ်ကပ်နှင့် ကန်တင်းသို့လိုက်ခဲ့တော့
သည်။ ဆိုင်ရောက်တော့ . . .
- “နင် . . ဘာသောက်ဦးမလဲ”
- “မသောက်တော့ပါဘူးဟယ် . . .”

“သောက်ပါဟာ . . တစ်ခုခုလေးတော့ သောက်လိုက်”
ဟု . . ပြောရင်း စံကြီးမှာအအေးပူလင်းကို အတင်းမှာလိုက်
သည်။

ဒီတော့မှ . . သူမလည်း အားနာနာနှင့်သောက်ရရှာ
သည်။ စံကြီးမှာလည်း ဆေးလိပ်ကို မီးညှိ၍တစ်ရှိုက်နှစ်ရှိုက်
လောက် ဖွာလိုက်သည်။

“ညိုမိ”
“ပြော”

“ငါ . . နင့်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတော့မယ်၊ ဒို့
တွေဒီကျောင်းတော်ကြီးမှာ ပညာတွေသင်ကြားခဲ့တယ် . .
ဒီကျောင်းတော်ကြီးမှာပဲ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါ
ကိုနင်လက်ခံလား . . .” ဟု ပြောတော့ သူမမှာ ခေါင်းလေး
ညိတ်လို့ . . . ။

“ဒို့တွေအားလုံးဟာ . . အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပါ
ညိုမိရယ် . . .”

ဒီစကားကိုလည်း သူမမှာ မငြင်းရှာပေ။

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ မမျှော်လင့်တဲ့ အမှားပိစိလေးတွေ
ဟာ . . ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်စေနိုင်တယ်ဆိုရင်
နင်လက်ခံမလား”

“အေး . . လက်ခံတယ်”

“နင် . . ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာလည်း ငါသိတယ်။

စံကြီးရဲ့... ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကြီးကတော့ အရမ်းကြီးလွန်တယ်ဟာ... ”

“နင်ထင်သလို မဟုတ်ဘူး... ညိုမီရဲ့၊ သူ့မှာနင့်ကို အဲဒီလို မတော်မတရားစိတ်မရှိဘူးဆိုတာ ငါရဲ့ကြီးအာမခံဖါတယ်ဟာ... ပြီးတော့ ဒီကိစ္စတွေကလည်း နင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ ဖြစ်သွားတာ... ကြာရင်ဇာတ်မော့ကြီးဖြစ်မယ် ပြောတော့၊ ဒီကောင်က နင့်ကိုအသည်းအသန် ကြီးစားတော့တာပဲ၊ အေးအဲဒီမှာ သူ့အမှားတွေကလွန်မိတာပဲ... ဟိုနေ့ညက ငါ့အိမ်မှာလာတယ်ဟာ... ယောက်ျားတန်မဲ့ ငိုတယ်ဆိုတာ အရမ်းရှားတယ်... ဟာ၊ အဲဒါ နင့်ကိုချစ်လို့ပေါ့ ညိုမီရယ်၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ နင်က စကားလည်းမပြောဘူး။ ခပ်တင်းတင်း နေတယ်ဆိုတော့ သနားပါတယ်ဟာ... ခုလည်း နင့်ကိုကြည့်နေတဲ့မျက်ဝန်းတွေ ခံစားကြည့်ပါ... ညိုမီရယ်။ ကြေကွဲပုံရိပ်တွေ အထပ်ထပ်ကျနေပါတယ်ဟာ... ”

စကားဆုံးတော့... သူမမှာတွေတွေငေးငေးလေး ဖြစ်၍ သွားသည်။ အခြေအနေကောင်းပြီဆိုတော့... ငတီသား စံကြီးကလည်း ပုံပြင်ကိုချဲ့ပြီး အလွမ်းဇာတ်တွေ ရိုက်ရပြန်လေရော...

“ညိုမီ... နင်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဒီကောင်က ဘဝအဆုံးခံမယ့်ကောင်ဟာ... ဒါက ငါပြောစရာမလိုပါဘူး။ နင်လက်တွေ့ပဲ... ”

“စံကြီးနော်... နင်ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ဟဲ့... ဟဲ့ စတာပါ။ ညိုမီရယ်... ဒီကောင်အရမ်းခံစားနေရတယ်ဟာ သနားပါတယ် ညိုမီရယ်၊ မနေ့ကတောင် ကားရှေ့အိပ်မယ်လုပ်လို့... ငါ့မှာမနည်းတားရသေးတယ်”

“တကယ်... ”

“တကယ်ပေါ့... ညိုမီရဲ့၊ ရပ်ထားတဲ့ကားရှေ့မှာလေ”

“ကောင်စုတ်... ”

“ဟဲ့... ဟဲ့ စတာပါ ညိုမီရယ်... ”

ရယ်ရင်းမောရင်း ညိုမီမှာ... မိလှာ့အပေါ် သနားစိတ်ကလေးများ ပိုလာတော့သည်။

“ညိုမီ... နင်တို့နှစ်ယောက် မလွဲစေချင်ဘူးဟာ... နင်မိလှာ့ကို တကယ်ချစ်ရင် စကားလေးဘာလေး ပြန်ပြောပေးလိုက်ပါဟာ... ဒီကောင်ကြာရင် ခံစားရတဲ့စိတ်နဲ့ အရက်သမား ဖြစ်လိမ့်မယ်... နင် သူ့ကိုအရက်သမား ဖြစ်စေချင်လား” ဆိုတော့... သူမမှာ...

“မဖြစ်စေချင်ပါဘူး... ”တဲ့

ဒီတော့လည်း ရိုးရိုးလေးနဲ့ တေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြန်တာပေါ့...။

အင်္ဂါနေ့...

ယတြာချေမယ်ဆိုပြီး... စံကြီးမှာ ငှာနမူအန်တီကြူကို သွားခေါ်ပါလေရော၊ သွားခေါ်တဲ့အချိန်ကလည်း ညနေပိုင်းကြီး... ငတ်သားကလည်း သူ့အကြံနှင့်သူကိုး။

ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်တယ်လို့ ပြောပြော၊ ကလိန်စေ့ငြိမ်းဆင်တယ်ပဲ ဆိုဆို၊ ဦးတည်ချက်ကတော့ ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ရွှေနှစ်ဖြာဂဟေဆက် ပေါင်းဖက်ဖို့ တစ်ခုတည်းပေါ့...

ယတြာမချေခင်၊ လေးရက်အလိုကတည်းက ဆရာကြီးကို ဖျားခိုင်းထားသည်။ ဆရာကြီးမှာလည်း ပညာရှိစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်လို့... ခွင့်ယူလိုက်တာ (၅)ရက်။ ဒီလိုနဲ့ အန်တီကြူကို ခေါ်ပြီး လူရှင်းတဲ့ ဘုရားသေးတစ်ဆူကို ထွက်လာပါလေရော...

ညနေခင်း အခါသမယလေးဆိုတော့ ဘုရားလေးမှာ

.....
လူကခပ်ရှင်းရှင်း ဖြစ်၍နေသည်။ ဘုရားပေါ်သို့ရောက်တော့ ငတ်သားစံကြီးမှာ မဟုတ်ကဟုတ်က... ယတြာချေဖို့ စတင်ရလေတော့သည်။

ဒီလိုနဲ့ဘုရားပေါ်တွင်... မောင်စံကြီးမှာ ရေသက်စေ့ဖယောင်တိုင်အမွှေးတိုင်များကို ပူဇော်လိုက်တော့သည်။ ငတ်သားစိတ်ထဲမှာတော့ ကုသိုလ်တောင်ရသေးတယ်ပေါ့... အန်တီကြူမှာလည်း ငတ်သားကို မေတ္တာပို့ပေးပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးများ ပူဇော်၍ပေးရှာသည်။

ယတြာချေပြီးတော့... ကျန်တာက ပုတီးစိပ်ဖို့တစ်ခုတည်း စိပ်တဲ့ပုတီးကလည်း ပဌာန်းပုတီး။ အပတ်(၃၀)ဆိုတော့ အချိန်အတော်ကြာမယ့် ပုတီး။ တစ်ပတ်စိပ်လျှင် တောင် မိနစ်(၂၀)နှင့် နာရီဝက်နီးပါးမျှကြာလောက်သည်။ အပတ်(၃၀)ဆိုတော့... စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့။ ငတ်သားကလည်း သူ့စကားနှင့်သူကိုး...။

“အန်တီကြူ...”

“ဘာလဲကွယ်... စံကြီး”

“ပြောဖို့မေ့နေတယ်... အန်တီကြူ” ဆိုပြီး... ငတ်သားက ဘုရားနှင့်မျက်စောင်းထိုးမှ အိမ်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

အန်တီကြူကလည်း စံကြီးလက်ညှိုးထိုးပြရာကို ကြည့်လို့... ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ထပ်တိုက်ပုပုလေး။

“အဲဒါ. . ဆရာကြီးရဲ့ အိမ်လေး”
 “ဟင်. . အဲဒါ ဦးသန့်ဇင်ရဲ့အိမ် ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်. . အန်တီကြူရဲ့၊ အဲဒါ သူ့အိမ်ပဲ”
 “နေမကောင်းဘူး ပြောတာ. . ခုတောင်ဘယ်လိုနေလဲ မသိဘူးနော်. . .”

ငတ်သားမှာ. . အန်တီကြူကို မသိမသာ မဲဆွယ်၍ နေသည်။ အန်တီကြူမှာလည်း ချစ်သူအိမ်ဆိုတော့ သွားချင်စိတ်က တဖွားဖွား. . သတိဆိုတဲ့ချွန်းကလေးသာ မပါရင်ဖြင့် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးလို “လှစ်” ခနဲသွားမိမှာ အသေအချာ။ ခုကျတော့လည်း အသက်အရွယ်အလိုက်ထိန်းရတဲ့ သိက္ခာဆိုတာကြီးက မလွယ်. . .

“အန်တီကြူရေ. . .”

အန်တီကြူမှာ ချစ်သူအိမ်ကို ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာကို စံကြီးဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ပုတီးစိပ်ရင်ကြာမှာဆိုတော့ ပုတီးလေး မစိပ်ခင် ဆရာကြီးအိမ်ခဏဝင်ပြီး. . သတင်းမေးရအောင်လေ. . .”

“ဟယ်. . ကောင်းပါ့မလားဟယ်”

“ဟာ. . ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းရမှာလဲ၊ အန်တီကြူရ နေမကောင်းတဲ့လူကို သတင်းလာမေးတာပဲ. . ဟုတ်ပါတယ် အန်တီကြူရာ မထူးပါဘူး သွားကြရအောင်” ဆိုတော့. .

အပျိုကြီးအန်တီကြူမှာ စိတ်မပါသလိုလို ရှက်သလိုလိုနှင့်. . ခြေလှမ်းက ခက်သွက်သွက်ကို ဖြစ်လို့နေသည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ခြံစည်းရိုးက ခပ်ဟဟလေးဖြစ်၍ နေသည်။ အားလုံးကတော့ ဒီနေ့ဒီအချိန်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးသား. . အောင်ပွဲဝင်၊ မဝင်ဘဲ မသိရသေးခြင်းဖြစ်သည်။

ခပ်ဟဟဖြစ်နေသော ခြံစည်းရိုးတံခါးလေးကို တွန်းပြီးဝင်ခဲ့ကြသည်။ အန်တီကြူမှာ ရွံ့တွန့်တွန့်လေး. . .

“ဖြစ်ပါ့မလား. . စံကြီးရယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်. . အန်တီကြူရ၊ ကျွန်တော်တို့က ရိုးသားစွာ သတင်းလာမေးတာပဲ ဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်တော်. . ဟုတ်ပါတယ်”

စကားဆုံးတော့. . အန်တီကြူ မမြင်အောင်၊ စံကြီးမှာပြုံးမိနေသေးသည်။ ခြံစည်းရိုးတံခါးလေး. . ပြီးတော့အိမ်တွင်းတံခါးလေးကလည်း ခပ်ဟဟပင် ဖြစ်၍နေသည်။

စံကြီးမှာ ရှေ့ကနေပြီးရဲရဲရင့်ရင့် တံခါးကိုတွန်း၍ဝင်လိုက်သည်။ အန်တီကြူမှာလည်း. . အနောက်က ကုပ်ပါလာပြီးသား. . .

“ဆရာကြီး. . ဆရာကြီး. . ဆရာကြီး”

စံကြီးမှာ သုံးခွန်းလောက် မတိုးမကျယ်လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲမှ ထူးသံမကြားရ. . .

ဟိုဟို. . ဒီဒီ. . အခန်းထဲကို ကြည့်လိုက်မိတော့. .
သောက်ရေအိုးစင်မှ အဖုံးကလေး သမံသလင်းပေါ် သို့ကျ၍
နေသည်။

စံကြီးမှာ. . အံ့အံ့ဩဩအသံနှင့်

“ဟင်. . သောက်ရေအိုး အဖုံးတောင်ကျနေပါလား၊
ဆရာကြီးကလည်း ဖျားတော့အားပြတ်ပြီး သောက်ရေအိုး
အဖုံးတောင်. . သေချာမကိုင်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်နော်. .
အန်တီကြူ”

အန်တီကြူမှာလည်း စိုးရိမ်စိတ်ကလေးများနှင့်. . .

“အေးလေ. . သနားပါတယ်နော်”

စံကြီးမှာ ဧည့်ခန်းထဲတွင် တကြော်ကြော်ခေါ်သော်
လည်း. . ဆရာကြီးထူးသံကို မကြားရပေ။

“အန်တီကြူ. . ပြန်လည်းမထူးဘူးနော်၊ ကျွန်တော်
အတွင်းခန်းထဲဝင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“အေးလေ. . မထူးပါဘူး၊ ကြည့်ကြတာပေါ့”

စံကြီးမှ. . အတွင်းခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်. . .”

“အန်တီကြူရေ. . ဒီမှာ”

အန်တီကြူလည်း စံကြီးခေါ်သံအဆုံး အခန်းထဲသို့
ဝင်တော့. . ဆရာကြီးမှာ ခုတင်ပေါ်ရှိမွေ့ရာပေါ်တွင်ကွေး
ကွေးလေး. . တဟီးဟီးနဲ့ အဖျားတွေတက်နေတဲ့ပုံ။

“ဟယ်. . ဖျားနေတာပဲ၊ စံကြီးရဲ့”

“ဟုတ်တယ်နော်. . အဖျားတော်တော်ကြီးတယ်
ထင်တယ်၊ နဖူးစမ်းကြည့်ပါလား အန်တီကြူရဲ့. . ကိုယ်ဘယ်
လောက်ပူလဲဆိုတာ သိရအောင်”

စံကြီးမှာ အဆင်းကိုဘီးတပ်၍ပေးလိုက်ပြန်သည်။
စကားဆုံးတော့ အန်တီကြူမှာဆရာကြီး၏ နဖူးကိုစမ်းကြည့်
တော့သည်။

“ဟယ်. . ကိုယ်က ပူလည်း မပူပါလား”

အန်တီကြူမှာ စံကြီးဘက်သို့လှည့်ပြီးအပြော. .
ခုတင်ပေါ်မှ ဆရာကြီးမှာ စံကြီးကို ‘ဖတ်ခနဲ’ မျက်စိမှိတ်ပြ
လိုက်သည်။ ပြီးတော့. . တဟီးဟီးနဲ့ညည်းပြန်ရော. . .

“မဟုတ်ဘူး. . အန်တီကြူရဲ့ အတွင်းဖျားတက်ရင်
ကိုယ်မပူဘူးလို့ ကြားဖူးတယ်”

“ဟေ. . ဟုတ်လား”

အန်တီကြူမှာလည်း မကြားဘူးရှာတော့ရောယောင်
ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ခုတင်ပေါ်မှ
ဆရာကြီးက “ရေ. . ရေ. . ရေ. .” ဟု တိုးညင်းစွာရွေ့တ်
ပြန်သည်။

စံကြီးမှာ အပြင်ရေအိုးစင်မှရေတစ်ခွက် ခပ်၍. .
တိုက်ပြန်လေသည်။ စီစဉ်ထားသည့်အထဲတွင် ဒီအက်ရှင်က
လုံးဝမပါ. . ဆရာကြီးကလည်း တကယ်ကိုအကယ်ဒမီရွေး

ရေသောက်ပြီးတော့မှ ဆရာကြီးမှာ.. လန်းလန်းဆန်းဆန်း
ဖြစ်လာသည့်ပုံ..

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. မကြူရယ်”

“အို.. ရပါတယ်.. ကိုသန့်ဇင်ရယ်”

“ဒါနဲ့ ကိုသန့်ဇင်.. အဖော်လေးဘာလေး ခေါ်ထား
ပါလား၊ နေမှမကောင်းတာ တော်ကြာတစ်ယောက်တည်းဆို
တော့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အန်တီကြူမှာ ကရုဏာသံလေးနှင့် ပြောရှာသည်။

“ဪ.. မကြူရယ်၊ တစ်ယောက်တည်းသမားဆို
တော့လည်း နေသားကျနေပါပြီ.. နောက်လေးငါးရက်
လောက်ဆိုရင် ကောင်းသွားမှာပါ.. အဟွတ်.. အဟွတ်..
အား.. ကျွတ် ကျွတ်”

ဆရာကြီးမှာ စကားပြောလိုက်၊ ကရုဏာလေးတွေ
နှိုက်ထုတ်လိုက်ပေါ့.. အခန်းထဲကြည့်လိုက်တော့ ပစ္စည်းက
စုံစုံလင်လင်၊ တီဗီ၊ အောက်စက်၊ စလောင်း အစုံအလင်ရှိနေ
ပေသည်။

“ဆရာကြီး.. နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး လှဲမနေနဲ့လေ၊
ဘောလုံးပွဲလေးဘာလေး အပျင်းပြေကြည့်ပေါ့၊ ဒါမှစိတ်က
လေး ဘာလေးတက်ကြွပြီး လန်းဆန်းလာမှာပေါ့”

“အေး.. ကြည့်လေကွာ”

စံကြီးမှာ တီဗီကိုဖွင့်လိုက်တော့.. ကမ္ဘောဇနဲ့ ဥဿာ

ယူနိုင်တက်တို့ ကန်တဲ့ပွဲ..

“ကဲ.. အန်တီကြူရေ ဆရာကြီးနဲ့ဘောလုံးပွဲ ကြည့်
နှင့်ဦးနော်.. ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ဘုရားသွား
တော့မယ် အပြန်ကျရင် ဝင်ခေါ်မယ်လေ..”

“ဟင်.. မင်းကိုမေတ္တာပို့ပေးရဦးမယ်လေ”

“ဪ..အန်တီကြူကလည်း ကျွန်တော်နဂိုကတည်း
က ပြောသားပဲ.. ပေ(၂၀၀)လောက်က မေတ္တာပို့လည်းရပါ
တယ်လို့.. ခုလည်း ဘုရားနဲ့ဆရာကြီးအိမ်က ပေ(၁၈၀)
လောက်ပဲ ရှိတာ.. ဒီကပို့လည်းရပါတယ်”ဟဲ့.. စံကြီးမှာ
အတင်းအကျပ်ကြီးကို တွန်းပေးလေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း အန်တီကြူမှာ.. ဘောလုံးပွဲ
ကြည့်ရင်း နေခဲ့မယ်ဖြစ်သွားပါလေရော..

“ကဲ.. ကျွန်တော်ဘုရားသွား၊ ပုတီးစိပ်လိုက်ဦးမယ်
ပုတီးက အပတ်ရေများတော့ သုံးလေးနာရီလောက်ကြာမှာ
အပြန်ကျရင် ဆက်ဆက်ဝင်ခေါ်မယ်နော်.. အန်တီကြူ”

ဒီတော့လည်း အန်တီကြူမှာ မျက်နှာလေးပြုံးလို့..

“အင်း.. ပါကွယ်”လို့.. တစ်လုံးတည်း..

စံကြီးမှာတော့.. ပုတီးအယောင်ပြပြီး ဘုရားသို့သွား
လေတော့သည်။

ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ ပုတီးမစိပ်ဖြစ်၊ နဂိုကလည်း
စိပ်ဖို့ရည်ရွက်ချက်မရှိရာပဲကိုး.. ဘုရားပေါ်မှာပဲ ဆေးလိပ်

ဖွားပြီး၊ မီးမီးအကြောင်း တွေးနေမိသည်။

“ဪ... လေးငါးရက်၊ ကျောင်းမလာဖြစ်တော့လည်း သတိရရှာမပေါ့... လွမ်းမိပါတယ် မီးမီးရယ်”

ကျောင်းရှေ့က မြေနီလမ်း

နင်... လှမ်းခဲ့တဲ့ ခြေရာတွေ

နက်နက်ကို ရှိုင်းလို့... .

တူပါရဲ့ကွယ်... ခြေရာတစ်ထောင်

မမဲကောင်နဲ့ပေါ့... .

တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့... ဘုရားပေါ်မှာ အချိန်ကလင့်လာပြီဖြစ်သည်... ဒီလောက်ဆိုတော့လည်း ချစ်သူနှစ်ဦးကြည်နူးပြီးလောက်ရောပေါ့... အပျိုကြီး လူပျိုကြီးနှစ်ဦးလုံးမှာလည်း ပျားရည်မြစ်ထဲ ကူးခတ်နေကြမှာ အသေအချာ။

တာဝန်အရ... အန်တီကြူကို ဝင်ခေါ်ပြီး၊ အိမ်ပြန်ပို့မယ်ပေါ့... ခြံတံခါးဝရောက် မူလအတိုင်းဟာလေး။ အိမ်တံခါးပေါက်မှာလည်း စေ့ရုံစေ့ထားပုံရသည်။ တံခါးလေးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းအသံမထွက်အောင် တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာခဲ့မိသည်။

အတွင်းအိပ်ခန်းတံခါးကိုတော့ လုံခြုံစွာပိတ်ထားပုံရသည်။ ဖွင့်ထားခဲ့မိသော ဘောလုံးပွဲကလည်း ပြီးလောက်ပြီဖြစ်သည်... သို့သော် အခန်းထဲက လက်ခုပ်သံက၊ ဖျောင်းခနဲ... ဖျောင်းခနဲ... .

ဟင်... ဘယ်သူတွေ ဂိုးရှူးလို့ လက်ခုပ်တီးပါလိမ့်၊ ဒါမှ မဟုတ်... ပိုင်နယ်တီပဲ ရှူးနေသလား မသိ၊ စံကြီးမှာ စဉ်းစားနေမိတော့သည်... .

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တစ်ဦးတည်းခြံစည်းရိုးတံခါးဝသို့ ခြေသံလေးဖွပြီး ထွက်ခဲ့မိတော့သည်။ လက်ထဲမှာလည်း ပုတီးလေးကိုင်လို့ပေါ့။ ကိုင်လိုက်တဲ့ပုတီးလေးကိုတောင် ယောင်ပြီးစိပ်မိပါလေရော... . စိပ်မယ့်စိပ်တော့လည်း ဘုရားစာမဟုတ်... သူငယ်တန်း ဖတ်စာစာအုပ်ထဲက ကဗျာလေး... .

ပျားရည်ချိုသည်၊ အစာကြေပါသည်။

ငါးကြီးဆီစားပါ၊ ကျန်းမာဖြိုးလာမည်။

နောက်တစ်နေ့... ဌာနမှူးမှ ဆရာကြီးကို ကြက်သားဟင်း ချက်၍ပို့တော့သည်။ ဒါတောင် ရိုးရိုးမြို့ကြက်မဟုတ်ရှာ... မေးကြည့်တော့ မြို့ကြက်က ရောဂါတွေရနိုင်သည်တဲ့ ဒီတော့ တောကြက်သားဟင်းပေါ့... .

ပြီးတော့... ပျားရည်က တစ်ပုလင်း... .

မှော်ဆရာရဲ့ ကြိမ်းဝါးသံ...

နှာဘွားမတော် တစ်လှမ်း...
 နှာစားမတော် တစ်လှတ်တဲ...
 နှင်ကိုချစ်တာ နှာဟုတ်ပါလွယ်...
 ဖွန်ရာတွေဖြောင့်ဖို...
 ဖြစ်လာပင် မော့မိတာကြောင့်...
 သံသရာတစ်လွေမှာလေ
 နှာဖန်တစ်ရာတွေ့ရင်ဖြင့်...
 နှင်ကို ငါက... ဟတ်ချီလောင်း"

ကျောင်းဝင်းထဲကိုရောက်တော့ . . . ချစ်သူကို ရှာမတွေ့၊ မလာတာလည်း ငါးရက်ခြောက်ရက်နီးပါး . . . ကျူရှင်မှာလည်း မတွေ့ . . . ကျောင်းကိုးမလာ။ စံကြီးတစ်ယောက်မှာတော့ လွမ်းလို့ ထိုင်နေကျပိုင်းထဲရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း အားလုံးက . . . တဟီးဟီးတဟားဟားနဲ့။

မီလာကြည့်လိုက်တော့လည်း မှီရတဲ့မျက်နှာပေး။ အ

နားမှာလည်း ညှိမီက ထိုင်နေတာကိုး။ တံစံပိုင်းလုံးကိုမီလာက ဒကာခံမယ်ဆိုတော့လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း . . . ကျော်ခိုင်နဲ့ မေလဲကလည်း တပြုံးပြုံးနဲ့ ပျော်လို့ . . . စိန်မျောက်မျောက်နဲ့တူးတူးကလည်း ရယ်စရာတွေကြုံဖန်ပြောလို့ . . . မင်းဇော်ကလည်း ပြောသမျှကို တစ်တစ်ခွခွရယ်လို့ရယ် . . . တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြတ်လိုကြတ်နဲ့ပေါ့ . . .

အားလုံးကတော့ . . . စည်းနဲ့ဝါးပေါ့။

စံကြီးပိုင်းထဲဝင်လာတော့ . . . ပိုပြီး ပွဲဆူပြန်လေရော၊ ရယ်လို့မောလို့ဝတော့မှ . . . ကျော်ခိုင်က စကားစပြောသည်။

“စံကြီး . . . မင်း မီးမီးလဲမတွေ့တာကြာပြီနော် . . .”

“အေးလေ . . . လေးငါးခြောက်ရက်လောက်တောင်

ရှိပြီ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး”

“ငါတို့က မင်းနဲ့စိတ်ကောက်နေသလားလို့”

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြံကြီးစည်ရာကွာ . . . တို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးကတည်းက . . . တစ်ခါမှစိတ်မကောက်ဖြစ်ကြဘူး”

“မသိဘူးလေ . . . မတွေ့တာ လေးငါးခြောက်ရက်လောက်ကြာပြီဆိုတော့ . . . ထူးဆန်းနေသလားလို့”

“ဟုတ်တယ် . . . စံကြီး ကျောင်းနဲ့ ကျူရှင်မှာမတွေ့ဖြစ်ပေမယ့် . . . မင်းတို့နှစ်ယောက်အပြင်မှာ တွေ့ဖြစ်သလားလို့ ငါတို့က ထင်နေတာ”ဟု . . . မင်းဇော်မှပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ. . တကယ့်ကိုမတွေ့ရသေးတာ”
 “မင်း. . အိမ်လေးဘာလေး လိုက်သွားပါလား၊ အဲဒီ
 ကျမှ ဘာဖြစ်လဲဆိုတာ အကျိုးအကြောင်းသိရမှာပေါ့” ဟု
 မိလာမှ ပြောလိုက်သည်။
 “အေး. . စဉ်းစားတော့ စဉ်းစားမိတယ်ကွ၊ သွားမယ်
 သွားမယ်ဆိုပြီး မသွားဖြစ်တာ”
 “အေးလေ. . ကြာမနေပါနဲ့ စံကြီးရယ်၊ သွားစရာရှိ
 တာ သွားလိုက်ပါ ငါတို့က မီးမီးများဘာဖြစ်သလဲလို့”ဟု. .
 စိန်မောက်မောက်က ပြောလိုက်ပြန်သည်. . .။
 “နင်တို့ပါ လိုက်ခဲ့ပါလား”
 “နင်တစ်ယောက်တည်းသွားတာ ပိုကောင်းပါတယ်
 ဟာ. . တော်ကြာ ငါတို့လိုက်လာရင်၊ နင်တို့နှစ်ယောက် ပြော
 ရဆိုရတာ မလွတ်မလပ်ဖြစ်နေဦးမယ်”
 “အေးပါ. . သွားလိုက်ပါမယ်ဟာ”
 “သွားလိုက်ပါမယ် လုပ်မနေနဲ့ သွားစရာရှိတာ ခု
 သွား. . ဒီမှာ မိလာက ဒကာလုပ်နေတာ၊ မီးမီးနဲ့တွေ့ရင်ပြော
 လိုက်. . စားရခဲတယ် အမြန်လာခဲ့လို့” ဟု. . တူးတူးမှာ ဆော်
 ဩလိုက်ပြန်သည်။
 ဒီတော့. . စံကြီးကလည်း “အေးသွားမယ်” ဆိုပြီး
 မီးမီးအိမ်ရှိရာသို့. . ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ သူမတို့အိမ်
 ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်းအပြင်တံခါးရော၊ အတွင်းတံခါး

ပါ ပိတ်၍ထားသည်။
 “မီးမီး. . မီးမီးရေ. . မီးမီး”
 စံကြီးမှာ. . ချစ်သူကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
 ခဏလောက်ကြာတော့ မီးမီး၏အမေဖြစ်သူ ခပ်ဝဝ
 အန်တီကြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာတော့သည်။
 “ဪ. . ကလေးပါလား၊ လာလေကွယ်” ဆိုပြီး. .
 တံခါးဖွင့်၍ ပေးသည်။ အတွင်းသို့ရောက်တော့. . .
 “ကလေး. . ခဏလေးနေ အန်တီမင်းအတွက်. .
 ကော်ဖီဖျော်လိုက်ဦးမယ်”
 စံကြီးမှာ ဆိုဖာပေါ်တွင်ထိုင်၍. . မီးမီးကို စောင့်မျှော်
 နေမိသည်။ မကြာမီ မီးမီးအမေက စားပွဲပေါ်သို့ကော်ဖီလေး
 တစ်ခွက် လာချ၍ ပေးသည်။
 “ကလေး. . သောက်ဦးလေ”
 “ဟုတ်ကဲ့. . ဟုတ်ကဲ့”
 စံကြီးမှာ. . ကော်ဖီကို အနည်းငယ်သောက်လိုက်
 သည်. . ပြီးတော့မှ. . .
 “အန်တီ. . မီးမီးရှိလားဟင်”
 “မီးမီး. . မရှိဘူး ကလေးရဲ့၊ ခရီးထွက်သွားတယ်”
 “ဗျာ. . .”
 စကားသံအဆုံး ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး တစ်ဆို့၍ သွား
 သည်။

“ဘယ်...ဘယ် သွားတာလဲ အန်တီ”
စံကြီး စကားဆုံးတော့... အန်တီကြီးမှာ စံကြီးကို
စိုက်၍ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ...

“ပုဂံသွားတယ်... ကလေးရဲ့”

ဒီလိုခရီးသွားတာ... စံကြီးခမျာ မသိလိုက်ရှာပေ။
စံကြီးအတွေးထဲတွင်လည်း... မွန်းကျပ်နောက်ကို၍သွားလေ
သည်။ တကယ်ဆို သူမတစ်ခုခုပြောခဲ့သင့်သည်ပေါ့...

“ကြာ... ကြာပြီလား ဟင်”

“အင်း... သွားတာ၊ တစ်ပတ်လောက်တော့ ရှိမယ်
ထင်တယ်ကဲ့...”

စကားဆုံးတော့ စံကြီးခမျာ... ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်
ချင်စိတ်ပင်မရှိတော့ပေ။

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်... အန်တီ”

“ခဏနေဦး... ကလေးရဲ့၊ အန်တီ မင်းကိုပြောစရာ
ရှိလို့...”

“ဟင်...”

အန်တီကြီးထံမှ... ဒီလိုစကားသံ ထွက်လာတော့
စံကြီးမှာ အံ့ဩရပြန်သည်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်... သမီးလေးနဲ့
အန်တီအကြောင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ အန်တီ”

မတော်ရသေးတဲ့ ယောက္ခမဆိုတော့လည်း လေးစား
ရမှာပေါ့... အန်တီကြီးမှာ စကားကိုလေးလေးဖင့်ဖင့်ဖြင့် တစ်
လုံးချင်းတစ်လုံးချင်း ပြောရှာသည်။

“ဘဝဆိုတာ... မမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်
ကလေးရဲ့၊ အန်တီကလေး... သမီးလေးကို သိပ်ချစ်တာပဲ၊
သမီးလေးရဲ့ဘဝကို တိုးတက်မြှင့်မားစေချင်တယ်... ဒါပေ
မယ့် သူ့ရဲ့အဖေမရှိကတည်းက အန်တီတော်တော်လေး...
ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်... ဘဝမှာ ဒဏ်ရာတွေမျိုးစုံနဲ့ပေါ့ ကလေး
ရယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကြိုးစားရင်းနဲ့ ဒီအခြေအနေအထိရောက်လာ
တာ... ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့(၂)နှစ်လောက် ကတည်းက...
အန်တီတို့ရဲ့စီးပွားရေးတွေ ယိမ်းယိုင်သွားခဲ့ရတယ် အကြောင်း
အမျိုးမျိုးကြောင့်ပေါ့ ကလေးရယ်...”

အဲဒီကျဆင်းနေတဲ့ စီးပွားရေးတွေဦးမော့ဖို့အတွက်
အန်တီကတိနဲ့ သိက္ခာနဲ့... ငွေ သိန်းထောင်နဲ့ချီပြီး ချေးငှားခဲ့
ရတယ်။ ဒီငွေတွေကို ခုထိလည်း မဆပ်နိုင်သေးဘူးကလေး
ရဲ့... ဒီတော့ သိက္ခာနဲ့ကတိအရ သမီးလေးကို အဲဒီအန်တီကို
ငွေချေးသူရဲ့ သားနဲ့သဘောတူခဲ့ရတယ်ကွယ်။ ခုလည်း ဒီလ
ထဲမှာပဲ လက်ထပ်ဖို့စဉ်ထားတယ် ကလေးရဲ့... အဲဒါ အန်တီ
ကို မိဘချင်းကိုယ်ချင်းစာရင် ဒါမှမဟုတ်... မင်းချစ်တဲ့ ချစ်သူ
ရဲ့အနာဂတ်အတွက်ပေါ့... စွန့်လွှတ်ပေးစေချင်တယ်ကွယ်”

“ဗျာ...”

ကလေးရယ်.. ကလေးရယ်နဲ့ တွယ်လိုက်တာ၊
နောက်ဆုံးတော့လည်း စံကြီးခမျာ.. တဗျာ.. ဗျာဖြစ်နေရ
တဲ့ ဘဝ

“ကျွန်တော်.. ကျွန်တော်.. တကယ်ချစ်တာပါ။
အန်တီရယ်”

စံကြီးမှာ.. ကြေကွဲသံ၊ ဝမ်းနည်းသံများနှင့် ပြောရှာ
လေတော့သည်။

“အန်တီကြီး နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ သမီးကလည်း
သူ့ချစ်သူ.. စံကြီးဆိုတဲ့ကလေးအကြောင်း တဖွဖွနဲ့ပြောရှာပါ
တယ်.. အန်တီလည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲကလေးရယ်၊
မဖြစ်သာလွန်းလို့သာ စီစဉ်လိုက်ရတာပါကွယ်..”

သူနည်းနဲ့ တိုက်တဲ့.. ကွန်ဖူးတိုက်ကွက်တွေကြားမှာ
စံကြီးခမျာ အကြောတွေပိတ်လို့ ဆွံ့အနေရှာသည်။ ချစ်သူ
ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဆိုသော အသိတွေကြောင့် ထင်ပါရဲ့..
မျက်ဝန်းများမှာလည်း မှုန်ဝါးလာပြီး ရှေ့မှာထိုင်နေတဲ့ အန်တီ
ကြီးကိုပင်.. သဲသဲကွဲကွဲမမြင်မိတော့ပေ။

နောက်ဆုံးကြိုးစား၍ စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြော
ကြည့်မိသည်။

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား.. အန်တီရယ်”
ဟဲ့.. ကြေကွဲဆွေးမြေ့စွာ ပြောကြည့်ရှာသည်။

အန်တီကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့..

“ကလေးရယ်၊ မင်းသိန်းတစ်ထောင်ရှာနိုင်ရင်တော့
အန်တီက ဘယ်ပြောပါ့မလဲကွယ်..”တဲ့

စုတ်ပြတ်သွားသော နှလုံးသားတစ်စုံဖြင့် သူမတို့အိမ်
ရှေ့မှာ မျက်ရည်နှစ်ပွင့် လွင့်ကျခဲ့ပေပြီ။

အိမ်ခန်းတွင်းမှာတော့ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ ပျံ့လွင့်နေပါရဲ့။

ကျောင်းဝင်းထဲရှိ “ဒီပုံစံ” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို
ပြန်လာတော့.. စံကြီးမှာ ခေါင်းကိုစိုက်လျက်..

“ဟင်..”
“ဟယ်..”
“ဟာ”

တစ်ဖွဲ့လုံးက.. စံကြီးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး၊ ဘာမှန်း
မသိကြပေမယ့်.. အံ့ဩလို့နေကြသည်။

ကျော်ခိုင်မှာလည်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်.. ဦးဆုံးအလျင်
မေးတော့သည်..

“စံကြီး.. စံကြီး.. ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

စံကြီးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး နှမ်းနယ်ပျော့ဖက်၍ စကားပင်
ပြန်မပြောနိုင်ရှာ.. မိလာမှာလည်း စိုးရိမ်တကြီးမေးရှာသည်။

“စံကြီး.. ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောကွာ”

ဒီတော့မှ စံကြီးမှာအားယူ၍ ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောရှာ

သည်။

“မီးမီးနဲ့ငါ . . ဘဝခြားသွားပြီကွာ”

“ဟင် . . ဘယ်လို . . ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်ကွ . . မိလာရ၊ မီးမီးနဲ့ ငါ . . ဘဝတွေခြားသွားပြီ၊ သူ့ကို . . သူ့အိမ်ကသဘောတူတဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်ပေးတော့မယ်ကွ . . .”

ငိုသံပါကြီးနှင့် စံကြီး၏စကားသံအဆုံး အားလုံးထူးထူးဆန်းဆန်းကို အံ့ဩနေမိကြသည်။ ဟုတ်တော့လည်း အဟုတ် . . အားလုံးက ထင်မှတ်မထားတဲ့အဖြေတစ်ခုကိုး။

အကြောင်းအရာစေ့စေ့စုံစုံ ပြောပြတော့ . . အားလုံးမှာ စံကြီးကို ကရုဏာသက်စွာသနားမိကြသည်။ မင်းဇော်မှာ အပေါက်ကွဲဆုံး . . .

“တောက် . . ဒါငွေရှိတယ်ဆိုပြီး ကြောတာကွ၊ ဘာပြီးတော့ . . သိန်းတစ်ထောင်ဟုတ်လား . . ‘ကျွတ်’မဖြစ်နိုင်တာကြီးကို တောင်းဆိုတယ်ကွာ . . မီးမီးကရော သဘောတူလား စံကြီး”

“မသိဘူးကွ . . ငါနဲ့တွေ့ခွင့်မှ မရတာ”

“အေးလေ . . မီးမီးကိုယ်တိုင်ကံပဲ ပါနေလားမှမသိတာ” ဟု . . မင်းဇော်မှ ပေါက်ကွဲစွာပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီလိုကြီးတော့ ဟုတ်မယ့်မထင်ဘူးနော်၊ မီးမီးအကြောင်းကို ငါတို့သိတယ် . .” ဟု တူးတူးမှ ပြောလိုက်လေ

သည်။

တကယ်တော့လည်း အားလုံးက မီးမီးအပေါ်ဤကဲ့သို့ မထင်ရက်ရှာပေ။ မင်းဇော်မှာလည်း ဒေါသကြောင့်သာ ပြောမိခြင်းဖြစ်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ . . သီချင်းလေးကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း . . စံကြီးကိုပဲ ပြောင်လှောင်နေသယောင် . . .

ဟာxxxသွားပြီxxxသွားပြီxxxအိုးလေးကွသွားပြီ

ဟာxxxသွားပြီxxxသွားပြီxxxအိုးလေးကွသွားပြီ

ဟာxxxသွားပြီxxxသွားပြီxxxရေအိုးလေးကွသွားပြီ

မပြောနဲ့တော့xxxမပြောနဲ့တော့ အားလုံးသိလိုက်ပြီ

မပြောနဲ့တော့xxxမပြောနဲ့တော့ အားလုံးသိလိုက်ပြီ

သီချင်းသံကြားတော့ မင်းဇော်မှာ ပေါက်ကွဲပြန်ရော၊

သူ့ခမျာလည်း စံကြီးကိုအလွန်အမင်းခင်ရှာသည်ကိုး။

“တောက် . . ဟေ့ကောင်မင်းတို့ဆိုင်ရဲ့ဒီသီချင်းကိုပိတ်လိုက်စမ်းကွာ၊ ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ကြားထဲ နောက်နေကျမှ အိုးတွေကွဲကွဲ . . စလောင်းဖုံးတွေကွဲကွဲ၊ ဒီနေတော့မဖွင့်နဲ့ကွ”

တစ်ဖွဲ့လုံးကလည်း ဒီဆိုင်ကိုငယ်နိုင်ဆိုတော့ သီချင်း

ပြောင်းဖွင့်ပေးရှာပါဟဲ့ . . . ဒါပေမယ့်ရွဲ့သလားတော့မသိ။

ကိုတင်လှိုင်ရဲ့ အမုန်းခွန်အားပေးသနားပါဆိုတဲ့ . . သီချင်း။

ပြတ်ကရော . . .

ဆုတောင်းတိုင်းသာxxxပြည့်စေချင်ပါသည်xxx

ဆုံးဇဗ္ဗတခွင်...ဟင်...

“တောက်... ဒီဆိုင်တော့ ရွှံ့ပြန်ပြီထင်တယ်”

“ပြောမနေပါနဲ့ မင်းဇော်ရာ... ရှိပါစေတော့”

တစ်ဖွဲ့လုံးကလည်း စံကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းကြ ရှာတော့ပေ။ မိန်းကလေးအဖွဲ့သူငယ်ချင်း တစ်ဖွဲ့လုံးကလည်း ချစ်သူငယ်ချင်း... မောင်စံကြီးအတွက် မျက်ရည်စို့လို့။

မေးလိုက်ချင်သည် အစားထိုးမလားလို့... မေးသာ မေးလို့ကတော့ လန့်ဖျပ်ပြေးမှာ ဧကန်မုချ။ ခဏကြာတော့ ကျော်ခိုင်မှာ ဖြေသိမ့်စကားလေး ပြောပြန်ရှာသည်။

“စံကြီးရယ်... စိတ်အရမ်းဆင်းရဲ မခံပါနဲ့ကွာ၊ ဒါတွေ ဟာ... ဆန်ဆုံစားတဲ့သဘောတွေပါ”

“ဟင်... မင်းစကားကြီးက ဘာလဲကွာ၊ ဒီမှာစိတ်ညစ် နေရတဲ့ကြားထဲ...”

“ဪ... ဆန်ဆုံစားဆိုတာ ကံကုန်သွား”လို့ ပြော တာကွ... ကံကုန်ရင်သွားကြရမှာပဲ သူငယ်ချင်းရယ်”

ကျော်ခိုင်ရဲ့စကားဆုံးတော့... မိလာမှာ စံကြီးဘက်မှ ဝင်ပြောရှာသည်။

“ဒါမှတော့... မင်းပြောမှလား ကျော်ခိုင်ရ၊ စံကြီး လည်း မသေခင်တော့ ဟိုဒင်းဟိုငှါပြုချင်မှာပေါ့”

“ဟင်...”

မိလာ့စကားဆုံးတော့ မိန်းကလေးတစ်ဖွဲ့လုံး ခေါင်း

တွေငဲ့လို့...

“တော်ကြပါတော့ကွာ... မင်းတို့ပြောတာနဲ့ ငါတောင် ဘယ်အဆင့်ကို ရောက်သွားပြီလဲ မသိပါဘူးကွာ” ဟဲ့... စံကြီးမှာ ပြောရရှာလေတော့သည်။

“ဒီအတိုင်း ထိုင်နေလို့တော့မဖြစ်ဘူး... စံကြီး၊ မင်း နောက်ဆုံးအနေနဲ့တော့... မီးမီးကို တွေ့မှဖြစ်မယ်”

“ခုလဲ... သူ့အမေက ပုဂံသွားတယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ မင်းဇော်ရယ်... ငါဘယ်လို လုပ်ရမှန်းကိုမသိပါဘူးကွာ”

စံကြီးမှာ ကြေကွဲသံများဖြင့်... တုန်ယင်မောဟိုက်စွာ ပြောရှာသည်။

“ဘာမှ... စဉ်းစားမနေနဲ့ စံကြီး၊ သူပုဂံသွားရင် ပုဂံ၊ ဇွန်းခရင်းသွားရင် ဇွန်းခရင်း... လိုက်မယ်ကွာ”

မင်းဇော်မှာတော့ ပွဲကြမ်းမယ်တကဲကဲ...

ဒါတောင်... ဟိုကောင် ဇော်လင်း(အောင်ငွေ)ရှိမယ် ဆိုရင်ပိုဆိုးသေး။ သူ့ခမျာ မိန်းမခိုးသွားလို့သာ မသိရှာတာ ရှိများရှိတော့ မိုးမီးလောင်မတတ်ပေါ့။

ပြောမယ့်သာ ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်... တကယ် တော့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိကြပေ။ နောက်ဆုံးတော့ မီးမီးကိုတွေ့အောင်စောင့်ရမည့် သဘောပင် ဖြစ်နေသည်။ မထင်မှတ်လောက်အောင်ကို ပြောင်းလဲနေတဲ့မြင်ကွင်း...

သူမ... မီးမီး...

စူပါကတ်ဆိုင်ကယ်အစိမ်းရောင်လေးနဲ့ ကျောင်းဝင်းထဲကိုဝင်လာသည် တစ်ဝိုင်းလုံး မီးမီးကိုကြည့်ပြီး မှင်သက်ဝေးမောနေကြသည်။ သူမမျက်နှာကြည့်တော့ ထူအန်းအန်းနဲ့ အနီရောင်ပြေးလို့ . . သူမလည်း ငိုထားရှာသည့်ပုံ ပေါ်သည်။

ဝိုင်းထဲရောက်တော့ အသီးသီးနေရာဖယ်ပေးဟန် ပြင်ကြသည်။ အားလုံးကတော့ လွတ်လပ်စွာပြောခွင့်ရအောင် ရှောင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့သဘော . . မီးမီးမှာ အားလုံးကိုပင် ရှောင်ဖယ်ပေးရန် . . ပြောလိုက်သည်။

“ရှောင်မနေကြပါနဲ့ဟယ် . . စံကြီးရော အားလုံးရှေ့မှာပါ ပြောစရာရှိလို့ . . ”

“ဟင် . . နင် ပုဂံသွားတာမဟုတ်ဘူးလား ဟင်”

“မသွားပါဘူး . . စံကြီးရယ်၊ နင်လာတဲ့အချိန်မှာ ငါအခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ်ဟာ”

သူမမှာ မျက်ရည်လေးများ ဝေ့ပြီး . . သနားစဖွယ် ပြောရှာသည်။

“အခန်းထဲကနေ နင်ပြောတာတွေ . . သနားခံတာတွေငါအကုန်ကြားပါတယ် . . စံကြီးရယ်”

သူမမှာ ပြောလည်းပြော ငိုလည်းငိုရှာသည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးလည်း မျက်ရည်စီးချောင်းတွေထလို့ . .

“ဟင့် . . . ဟင့် . . . ဟင့်”

“မငိုပါနဲ့ မီးမီးရယ် . . ”

“နင် ငိုရင် . . ငါပိုပြီး ခံစားရလွန်းလို့ပါ”

စံကြီးမှာလည်း မျက်ရည်တွေနှင့် . . .

“ငါ . . အရမ်းကို ကြေကွဲနေပါပြီ စံကြီးရယ်”

သူမ၏ စကားသံများနောက်မှာ ရှိုက်သံတို့က ဆွဲငင်လျှတ်ရုံသည်။

“ဟိုတုန်းက ငါပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ . . ငါသိချင်တာလေးတစ်ခုရှိတယ်လို့ . . ”

စံကြီးမှာ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် မီးမီးစကားကိုတင်နှင့်အတူ နားစိုက်ထောင်နေရှာသည်။

“ပြောပါ . . မီးမီးရယ်၊ အားလုံးရှေ့မှာ ငါဆိုတဲ့ကောင်က အမှန်အတိုင်းဝန်ခံပါ့မယ်”

“အချစ်ဆိုတာ . . အချိန်အပြောင်းအလဲကို လိုက်ပြီး ပြောင်းလဲသလားဟင် . . ဟို . . အသက်တွေကြီးလို့ ဆံဖြူသွားကျိုးတဲ့အထိ မပြောင်းလဲတဲ့ . . နင့်ရင်ဘတ်ထဲက အမှန်တရားကိုသိချင်တာ”

“မပြောင်းလဲဘူး . . မီးမီး ဘယ်သောအခါမှ မပြောင်းလဲဘူး။ ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ နှလုံးသားတစ်စုံဟာ တဆတ်ဆတ်ခုန်နေတယ်။ အေး အဲဒီ နှလုံးခုန်သံတွေရပ်မှ နင့်ကိုချစ်တဲ့စိတ်တွေက ရပ်တန့်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် . . စိတ်ချဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်ဘူး . . ဒါ ဘဝနဲ့ရင်းတဲ့ ငါ့အဖြေစကားပဲ . . မီးမီး”

စကားဆုံးတော့ မျက်ရည်များကြားမှ ပြုံးလိုက်သည်။
ဪ... အင်္ဂုမျက်လုံးအပြုံးမျက်နှာနဲ့ ချစ်သူရယ်။
“ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်... စံကြီး၊ ဒါလည်း အား
လုံးရှေ့မှာကတိပေးတယ်... ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူး။
နင့်ကို ချစ်တဲ့စိတ်က ငါခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ထာဝရအမှတ်
ရစေမှာပါ စံကြီးရယ်”

“ဒါနဲ့... နင့်အမေပြောတာ အမှန်တွေပဲလားဟင်”
စံကြီးမှာ... ချစ်သူကို မဝံ့မရဲမေးရှာသည်။
သူမမှာ ကောင်းကင်ပေါ်သို့... ခေါင်းမော့၍ကြည့်
လိုက်သည်။ မျက်ရည်များမှာ ပါးပြင်ပေါ်မှမေးဖျားလေးများ
ဆီသို့ တသွင်သွင်စီးသည့်မြစ်တစ်ခုပမာ... ပြီးမှ ကြေကွဲဆို့နစ်
စွာ အသံအက်အက်ကွဲကွဲဖြင့် ပြောရှာသည်။

“ဟုတ်တယ်... စံကြီး၊ ဟုတ်တယ်... ငါ့မိသားစုအ
တွက် သမီးကောင်းပီသစွာနဲ့ ငါခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ပေး
ဆပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ... ဒါပေမယ့် စိတ်ချပါ။ ငါ့ရင်ထဲက
အချစ်စိတ်ဟာ နင့်အတွက်ပဲ... ဟောဒီတက္ကသိုလ်လမ်း...
ဟောဒီသူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ငါဆိုတဲ့မိန်းမဟာ၊ နင့်ကို ရူး
မတတ်ချစ်တဲ့အကြောင်း ရဲရဲရင့်ရင့် ဟစ်ကြွေးခဲ့မယ်”

သူမရဲ့စကားသံများမှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့တိုးတိတ်၍
သွားလေတော့သည်။ ရှိုက်သံများမှာ ကျယ်လောင်စွာဖြင့်...
တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့လျက်...
.....

“စံကြီး... နင် ငါ့ကိုမုန်းသလား”
“မမုန်းပါဘူး... မီးမီးရယ်၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်ဟာလေ နင်
နဲ့ပတ်သက်ရင် အမုန်းဆိုတဲ့ဝေါဟာရတောင် ထားခဲ့မိမှာမဟုတ်
ပါဘူး၊ စိတ်ချ မီးမီး... ဟောဒီတက္ကသိုလ်ကြီးရှိနေသ၍
ဒို့နှစ်ဦးချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အားလုံးသိနေကြလိမ့်မယ်
ငါဆင်းရဲပါတယ်... မီးမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆင်းရဲခြင်း
ဆိုတဲ့အရာဟာ ဓားစာခံတစ်ခုမဖြစ်သင့်ပါဘူး... ဒါပေမယ့်
ငါဝမ်းသာပါတယ်၊ ငါဟာ နင့်ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ စွန့်လွှတ်ခဲ့လို့
နင်ဟာလည်း နင့်အမေအတွက်... ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့စွန့်လွှတ်ခဲ့
ကြတာပဲ... ”

“ငါအရမ်း ဝမ်းသာတာပဲ စံကြီးရယ်... နောက်ဆုံးအ
နေနဲ့ အားလုံးရှေ့မှာ နင့်ကိုနှုတ်ဆက်ပါရစေ... နင့်မျက်လုံး
လေး ခဏပိတ်ထားစမ်းပါ”

စံကြီးမှာ ချစ်သူကိုကြေကွဲစွာဖြင့် မျက်လုံးမှိတ်လိုက်
သည်။ ခဏကြာတော့... ပါးပြင်ထက်မှာပူနွေးနွေး အနမ်း
တစ်ခုနှင့် မျက်ရည်စများ... ပြန့်ကျဲလျက်...
မီးမီးမှာအားလုံးကိုကြည့်လိုက်ပြီး...
“အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်... ” ဟု တိုးညှင်း
စွာပြောပြီး၊ တက္ကသိုလ်ကြီးနှင့်ဝေးရာသို့...
မျက်ဝန်းများမှာတော့... ကျောခိုင်းသွားရာ ချစ်သူကို
ဆွေးမြေ့မြေ့ကွဲကြည့်နေရှာသည်။ ခဏကြာတော့...
.....

၂၄၂

ကျော်ခိုင်မှာ ပခုံးပေါ်သို့လက်ကို လှမ်းတင်လိုက်သည်။

“ပြီးသွားပြီပဲ.. စံကြီးရယ်၊ အချိန်တန်ရင်တော့ အားလုံးဟာ နေသားတကျဖြစ်မှာပါကွာ.. .”

“ဟား.. . ဟား.. . ဟား.. .”

စံကြီးမှာ မျက်ရည်စများဖြင့် ရယ်မောရှာသည်။

“မပြီးသေးဘူးကွ.. မပြီးသေးဘူး ကျော်ခိုင်ရ၊ သံသရာဆိုတာကြီးရှိနေသမျှ ငါတို့အချစ်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ ပြီးသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ.. အားလုံးကိုကျေနပ်ပါတယ်ကွာ.. ဘဝရဲ့နံ့ချာတာကြီးက ဓားစာခံဖြစ်တာပဲ မချင့်မရဲဖြစ်တာ.. ဟောဒီ စံကြီးဆိုတဲ့ကောင်ကလေ.. .”

သံသရာတစ်ကွေ့မှာ

အဖန်တစ်ရာတွေ့ရင်တော့ကွာ.. .

လက်ဦးအောင်.. . ဒီတစ်ခါ

“ဟတ်ချလောင်း” လိုက်မယ်ဟေ့.. . .”

များများ “ဟတ်ချလောင်း” ခွင့်ရအောင် များများဆုတောင်းလျက်.. .

ဆက်လက်ကြိုးစားနေမယ့်

